

Джуд Деверо

АЛИСИЯ

Джуд Деверо

Алисия

ПРОЛОГ

Дори след като беше яздил цял ден, Стивън Аскот седеше на седлото гордо изправен. Не искаше да мисли за жената, която му предстояше да види в края на пътуването си – и която го чакаше вече три дни. Снаха му Джудит беше побесняла от гняв, когато разбра, че не е тръгнал навреме за сватбата си, нито си е дал труд да изпрати вест, за да предупреди за закъснението си. Думите ѝ бяха остри, но справедливи и Стивън не можеше да ѝ се сърди.

Въпреки гнева на Джудит и съзнанието, че е опозорил бъдещата си жена, той тръгна на път с неохота. Не му беше лесно да се раздели със снаха си. Джудит, златооката съпруга на брат му Гевин, беше паднала по стълбата в кралския дворец и при това бе загубила горещо желаното бебе, което носеше под сърцето си. Дни наред тя се намираше между живота и смъртта, но когато дойде в съзнание и узна за загубата, първата ѝ грижа беше не за самата нея, а за другите – това беше толкова типично за Джудит. Стивън бе забравил напълно датата на сватбата си и изобщо не се сещаше, че на границата с Шотландия го чака бъдещата му съпруга. Макар че беше много болна и тъгуваше за детето си, Джудит не се забави да му напомни за задълженията му. За шотландката, която кралят му бе избрал за съпруга.

Сега, три дни след този разговор, Стивън седеше на коня си и поглаждаше замислено гъстата си тъмноруса коса. Не искаше да бъде тук. По-добре да беше останал при брат си и при Джудит. Снаха му нямаше право да го укорява. Падането ѝ не беше нещастна случайност, а дело на Гевиновата любовница Лилиан Чатауърт.

– Милорд!

Стивън дръпна юздите на коня си и се обърна към младия паж.

– Колите останаха далеч назад. Не могат да издържат на темпото ви.

Стивън кимна и безмълвно насочи коня си към плиткото поточе, което течеше край пътя. Слезе, наведе се над водата и намокри запотеното си лице.

Имаше още една причина, поради която не желаше да тръгне на път. Никога не беше виждал бъдещата си съпруга. Крал Хенри искаше да възнагради семейство Аскот за дългогодишната им вярна служба и реши да омъжи втория брат за богатата шотландска наследница. Стивън

би трябвало да му бъде благодарен за тази чест, но след всичко, което беше узнал за бъдещата си жена, изпитваше само недоверие.

Шотландката беше пълновластна господарка на един от най-могъщите кланове.

Стивън погледна към другата страна на потока. Проклети да са всички шотландци с абсурдното им убеждение, че жената може да бъде достатъчно силна и интелигентна, за да заповядва на мъжете, каза си той. Баща ѝ е трябвало да избере друг наследник, мъж. При мисълта как би могла да изглежда жената, накарала баща си да я провъзгласи за водач на клана, лицето му се изкриви в отчаяна гримаса. Сигурно годеницата му беше най-малко на четиридесет години, с посивели коси и кокалесто тяло. През първата си брачна нощ двамата щяха да водят истинска битка, за да се разбере кой е по-силният – и той щеше да загуби.

– Милорд! – повика го пажът. – Изглеждате болен. Не биваше да яздите толкова бързо.

– Не е виновно препускането – отговори мрачно Стивън и се надигна бавно и гъвкаво. Силните мускули издуваха тънкия плат на одеждата му. Той беше едър, надвишаваше с цяла глава пажа си, а мършавото му тяло беше закалено от продължителните и упорити физически упражнения. Запотената коса падаше на гъсти кичури по врата му, брадичката беше силна и своенравна, устата fino изсечена, под блестящите сини очи се бяха очертали дълбоки сенки.

– Продължаваме пътя си. Колите ще пристигнат по-късно. Не искам да отлагам часа на екзекуцията си.

– За каква екзекуция говорите, милорд?

Стивън само махна с ръка. Трябваше да прекара още много часове на гърба на коня, преди да застане лице в лице с ужаса, който го очакваше. Само като си представеше масивната, безформена фигура на Алисия Макарън, го побиваха студени тръпки.

ПЪРВА ГЛАВА

Алисия Макарън стоеше до прозореца на английската господарска къща и гледаше мрачно към просторния двор. Прозорецът беше отворен, лятното слънце нахлуваше в стаята и тя се наведе навън, за да подиша малко чист въздух. Един от войниците в двора я забеляза и се ухили предизвикателно.

Алисия отстъпи бързо назад и затръшна силно прозореца. Обърна се ядно и тропна с крак.

– Тези английски свине! – изруга тихо тя. Ала гласът ѝ беше мек и изпълнен с тъмен копнеж като високото плато, над което се спускаха гъстите шотландски мъгли. Пред вратата ѝ се чува тежки стъпки и тя заатаи дъх. Изчака стъпките да отминат и въздъхна облекчено. Беше пленница, оставена на произвола на грубите мъже от северните гранични области на Англия, които беше мразила през целия си живот и които сега ѝ смигаха заговорнически, сякаш познаваха най-интимните ѝ мисли.

Тя отиде до малката маса в средата на стаята и стисна ръбовете ѝ с такава сила, че кокалчетата на пръстите ѝ побеляха. Англичаните бяха врагове. Те бяха убили баща ѝ и тримата му помощници и тя беше присъствала на убийството. Беше преживяла как брат ѝ, който отчаяно се опитваше да се отплати на англичаните за стореното зло, едва не полудя от отчаяние. През целия си живот беше помагала на хората от клана да се снабдяват с храна и дрехи, защото англичаните унищожаваша реколтата и палеха къщите им.

Само преди месец англичаните я заловиха в плен. Тя се усмихна при спомена за раните, които беше нанесла на английските войници. Четирима от тях не можаха да се възстановят и умряха.

Накрая я принудиха да се подчини, защото бяха много повече от шотландците. Доведоха я тук по лична заповед на английския крал Хенри VII. Той твърдеше, че иска в страната му да цари мир и че за тази цел кланът Макарън трябва да бъде предвождан от англичанин. Смяташе да постигне целта си, като омъжи Алисия за един от рицарите си.

При тази мисъл Алисия се усмихна подигравателно. Английският крал беше глупак. Тя беше господарка на клана Макарън и никой мъж не можеше да ѝ отнеме тази титла. Нима кралят си въобразяваше, че верните ѝ хора ще се подчинят на някакъв си англичанин само защото е мъж, а тя жена? Англичаните нямаха представа от шотландския

характер и не можеха да проумеят същността на планинците. Затова и никога нямаше да го покорят.

В този момент Раб изръмжа и Алисия се обърна бързо към вратата. Раб беше ирландски вълчак, най-големият представител на расата си, строен, но невероятно силен, с гъста, твърда козина. Баща ѝ го донесе от едно пътуване в Ирландия, за да го дресираща като защитник на дъщеря си. Оказа се, че дресировка не е нужна, защото Алисия и кучето се харесаха от пръв поглед и скоро станаха неразделни приятели. Оттогава Раб беше доказвал многократно, че е готов да пожертва живота си за любимата си господарка.

Кучето замлъкна и напрежението на Алисия изчезна. Това беше знак, че към стаята ѝ идва приятел. Когато вратата се отвори, тя погледна с очакване към изхода и се усмихна. Влезе Мораг.

Мораг беше дребна, сбръчкана женица. Фигурата ѝ приличаше повече на разкривена лоза, отколкото на човешка снага. Очите ѝ бяха като черно стъкло и пронизващият им поглед виждаше не само онова, което беше на повърхността. Тя използваше дребния ръст и незабележимостта си, за да помага на господарката си. Очите и ушите ѝ бяха постоянно нащрек. Мораг се придвижи безшумно през стаята и бързо отвори прозореца.

– Е? – попита нетърпеливо Алисия.

– Когато затворихте прозореца, войниците избухнаха в смях Казаха, че много им се иска да ви обезщетят за пропуснатата сватбена нощ.

Алисия се обърна гърбом, за да скрие изчервяването си.

– Вие не преставате да им давате поводи за клюки. Дръжте главата си изправена и не им обръщайте внимание. Те са само англичани, а вие сте от клана Макарян.

Алисия се обърна като вихър и я изгледа сърдито.

– Нямам нужда от поучения! Знаем как да се държа! – изфуча тя. Раб застана до нея, усетил вълнението ѝ, и тя зарови пръсти в гъстата му козина.

Мораг се усмихна разбиращо. Тя беше държала Алисия в прегръдката си още като мокро от раждането бебе. Люлееше я и ѝ пееше, когато майка ѝ умря. Намери ѝ кърмачка и се грижеше всеотдайно за нея, докато навърши шест години и с възпитанието ѝ се зае бащата, господарят на клана.

Сега Мораг наблюдаваше с гордост своята любимка. Скоро Алисия щеше да навърши двадесет години. Беше висока, по-висока от повечето мъже, стройна и гъвкава като тополка. Не носеше боне и воал като

англичанките, гарвановочерната коса се спускаше на разкошни вълни по раменете и гърба ѝ. Мораг често се чудеше как крехката ѝ шия е в състояние да носи тази тежест. Днес Алисия беше облечена по английска мода, ала сатенът на роклята ѝ имаше кремавия цвят на шотландските поля. Правоъгълното деколте се опъваше над младите гърди и подчертаваше закръглеността им. До хълбоците роклята беше тясна и я обхващаше като втора кожа. Полата беше силно разкроена и падаше на тежки дипли. Корсажът беше украсен с шарка от златни конци, която продължаваше до талията.

– Сигурно така ти харесвам повече? – попита остро Алисия, все още раздразнена от спора, който бяха имали заради роклята. Тя предпочиташе облеклото на родината си, но Мораг бе успяла да я убеди, че за сватбата си е по-добре да се облече с английски одежди, за да не дава повод за подигравки. Англичаните много обичаха да се шегуват с „варварската мода“ на шотландците.

Мораг се изкиска сухо.

– Жалко е, че няма кой да ви съблече тази великолепна рокля.

– Ти забравяш, че ще се омъжа за англичанин! – изсъска вбесено Алисия. – Нима кръвта на баща ми вече е избледняла пред очите ти?

– Много добре знаете, че не е така – отвърна спокойно Мораг.

Алисия се отпусна тежко на пейката под прозореца и несъзнателно подреди лъскавите поли. Прокара пръсти по златната везба и въздъхна. Роклята беше толкова скъпа. По-добре да беше дала тези пари за клана си. Но тя не можеше да допусне да ѝ се подиграват, затова си беше купила тоалети, с които можеше да се гордее и самата кралица.

Кремавата рокля беше сватбената ѝ одежда.

Тя стисна зъби и дръпна силно един от златните конци.

– Не бива така! – укори я сърдито Мораг. – Не е нужно да разваляте хубавата рокля само защото ви е яд на англичанина, който вероятно е имал сериозни причини да закъснее за сватбата си.

Алисия скочи толкова рязко, че Раб светкавично се втурна да я защити.

– Какво ме е грижа? По-добре изобщо да не идва! Дано сега лежи в някой крайпътен ров с прерязано гърло!

Мораг вдигна рамене.

– Тогава ще ви изберат друг. Каква полза, ако първият умре? Колкото по-рано се сдобиеете с английски съпруг, толкова по-скоро ще се приберем в планината.

– Лесно ти е да говориш! – изфуча Алисия. – Ти няма да се омъжиш

за него, нито ще... ще...

Тъмните очи на Мораг заблестяха.

– Нито ще отида с него в леглото, нали? Това ли ви смущава? Само да можех, щях с удоволствие да се сменя с вас. Смятате ли, че Стивън Аскот ще открие замяната, ако се пхна в леглото му?

– Аз не знам нищо за Стивън Аскот. Знам само, че ме накара да го чакам тук, облечена в сватбената си рокля, и ме направи за посмешище пред проклетите англичани! – Тя погледна към вратата. – Ако влезе сега, сигурно ще го посрещна с изваден нож!

Мораг се усмихна с обич. Джейми Макарън можеше да се гордее с дъщеря си. Макар и пленница, тя запазваше гордостта и куража си. Брадичката ѝ беше вирната, очите ѝ блестяха като добре наточени ками.

Алисия беше необикновено красива. Косата ѝ беше черна като най-тъмната нощ в шотландските планини, очите светеха тъмносини като високопланинско езеро. Контрастът беше зашеметяващ и мъжете, които виждаха Алисия за първи път, занемяваха. Ресниците ѝ бяха черни и гъсти като косата, кожата нежнорозова, устните тъмночервени и фино изрязани, а енергичната брадичка с остър ръб и трапчинка по средата напомняше за баща ѝ.

– Сигурно ще ви сметнат за страхливка, ако продължавате да се криете в стаята. Ние сме шотландци и не бива да се засягаме от хиленето на англичаните.

Алисия се изправи като свещ и огледа внимателно роклята си. Беше я облякла само защото очакваше днес да я венчаят. Ала беше станало много късно за венчавка. Най-добре беше да съблече роклята, за да я запази за деня, когато щеше да се омъжи истински. Може би за друг мъж. При тази мисъл на лицето ѝ изгря усмивка.

– Помогни ми да сваля тази рокля – нареди строго тя.

– Какво ще правите? – попита Мораг, докато откопчаваше мъничките копченца на гърба. – Изведнъж ми заприличахте на котка, открила гърне със сметана.

– Не ми задавай въпроси, а извади зелената рокля от брокат. Много скоро англичаните ще разберат, че шотландските жени са много по-смели от техните. Ако си мислят, че ще седя в стаята си като засрамена невеста и ще си изплача очите, много се лъжат.

Макар да беше пленница, която бе живяла тук повече от месец, тя имаше позволение да се движи свободно из къщата на сър Томас Крайтън. Ако пожелаеше да пояди в околността, трябваше само да си избере придружители. Къщата и имотът се охраняваха строго и постове се

сменяха ден и нощ. Крал Хенри беше предупредил клана й, че ако се опитат да освободят водачката си, тя ще увисне на въжето. Алисия не се страхуваше от смъртта, но не можеше да понесе мисълта, че кралят ще сложи на нейно място англичанин. Хората й бяха дълбоко засегнати от смъртта на Джейми Макарън и тримата му помощници. Затова се оттеглиха в неизбродните гори по неспокойната граница между Англия и Шотландия, като не престанаха да държат под око затвора на новата си господарка и непрестанно се съветваха какво биха могли да сторят, ако кралските хора се опитат да покорят могъщия клан.

Докато слизаше бавно по стълбата, Алисия мислеше за мъжа, определен от баща й за неин съпруг. Той беше един от тримата водачи, които паднаха заедно с Джейми Макарън. Баща й лично я бе определил за водач на клана и тя предпочиташе да умре, вместо да се ожени за английското куче, изпратено от краля. Ала смъртта й щеше да има опустошителни последици за клана. Ако си отидеше, без да остави наследници, щеше да се разгори кървава вражда и мъжете от клана щяха да се изброят помежду си.

– Отдавна знаех, че Аскотови са дръзки мъже – заговори през смях един рицар, който се намираще само на няколко крачки от нея, но не можеше да я види зад дебелия стенен килим. – Най-големият се ожени за наследницата на Рейвдаун и едва успя да стопли леглото й, когато старият сър Робърт умря и земите станаха негови.

– Сега и Стивън върви по стъпките на брат си. Тази Алисия е не само красива, а притежава и стотици хектари земя.

– Приказвайте си, колкото искате – намеси се трети и Алисия видя, че му липсва лявата ръка. – Аз обаче не завиждам на Стивън Аскот. Жената е великолепна, но дали ще му остави време да й се наслаждава? Аз загубих ръката си в бой срещу шотландците. Те са зверове, казвам ви! Бият се като дяволи. Никога не съм виждал толкова див и жесток народ.

– Чувал съм, че жените им вонят – засмя се мъжът, който беше говорил пръв.

– Ако ми дадат чернокосата Алисия поне за една нощ, с удоволствие ще си стискам носа.

Алисия направи крачка напред, готова да се намеси в разговора, но една мъжка ръка я задържа за рамото. Тя се обърна стреснато и погледна в лицето на красив млад мъж с тъмни очи и тънки устни. Очите им бяха на еднаква височина.

– Позволете, милейди – проговори решително той и излезе срещу тримата мъже. Силните му крака бяха обути в английски клин,

кадифеният жакет подчертаваше широките рамене. – Нямате ли си работа, та сте се разбъбрили като стари баби? Говорите за неща, които не разбирате. – Тонът му беше на високопоставена личност.

Тримата мъже се спогледаха недоверчиво.

– Я виж ти – промърмори единият. – Какво ти стана изведнъж, Роджър? – Той погледна зад рамото му и видя Алисия. Очите ѝ святкаха гневно, ръцете ѝ бяха стиснати в юруци.

– Стивън трябва да побърза, иначе ще му откраднат невестата – рече вторият мъж и се засмя злобно.

– Изчезвайте! – заповяда Роджър. – Трябва ли да извадя мечата си, за да се вслушате в думите ми?

– Бог да ме пази от горещата кръв на младежта – изръмжа сърдито безръкият. – Хайде да излезем. Навън е по-хладно.

Когато тримата излязоха в двора, Роджър се обърна към Алисия:

– Бих желал да се извиня за поведението на сънародниците си. Грубостта им идва от неразбирането. Те не искаха да ви сторят зло.

Алисия не можеше да се успокои толкова бързо.

– Боя се, че и вие нямате представа за какво говорите! Или смятате, че убийството на шотландци не е грях?

– Протестирам! Не сте справедлива. Убил съм твърде малко мъже в живота си и между тях нямаше нито един шотландец. – Той направи кратка пауза и продължи: – Ще позволите ли да се представя? Името ми е Роджър Чатауърт. – Той свали кадифената си барета и се поклони дълбоко.

– А аз, сър, съм Алисия Макарън, пленница на англичаните и отс-коро опозорена невеста.

– Искате ли да се поразходим в градината, лейди Алисия? Може би слънцето ще успее да прогони поне малко от срама, който ви причини Стивън.

Тя се обърна и го последва навън. В компанията на този англичанин поне щеше да бъде защитена от грубите шеги на стражите.

– Говорите за този Аскот, сякаш го познавате лично.

– А вие не сте го виждали никога, така ли, милейди?

Алисия отново се разсърди.

– Как мислите, дали вашият крал би ми оказал честта да си избира сама съпруг? Баща ми ме уважаваше достатъчно, за да ме направи водачка на клана си. Вашият крал обаче ме мисли за толкова глупава, че не ми позволява дори да си избира съпруг. Не, никога не съм виждала Стивън Аскот. Една сутрин ми заявиха, че трябва да се омъжа за него,

но уважаемият ми годеник не сметна за нужно да ми се представи.

Роджър я наблюдаваше с високо вдигнати вежди. Гневните ѝ очи пламтяха като сини диаманти.

– Убеден съм, че той има извинение за закъснението си.

– Може би просто иска да ми покаже още отсега кой е господарят в къщи. Моите шотландци трябва да се научат да му се покоряват.

Роджър помълча малко, защото обмисляше грижливо думите си.

– Много хора твърдят, че братята Аскот са най-дръзките мъже в Англия.

– Казахте, че го познавате лично. Що за човек е той? Аз нямам представа дори как изглежда. Едър ли е или дребен? Млад или стар?

Роджър вдигна рамене. Мислите му бяха другадe.

– Мъж като мъж. – Той се поколеба, после тръсна глава и продължи: – Лейди Алисия, бихте ли ми оказали честта да излезете утре на езда с мен? Можем да си направим пикник на брега на реката, която тече през имението на сър Томас.

– Не се ли боите, че ще използвам излизането ни, за да ви убия и да избягам? От един месец насам не ми разрешават да излизам извън границите на имота.

Роджър се усмихна.

– Изпитвам потребност да ви докажа, че има и англичани, които никога не биха оставили една жена сама в деня на сватбата ѝ.

Като си припомни унижението, на което бе подложена, Алисия застина на мястото си.

– С удоволствие ще изляза на езда с вас.

Роджър Чатауърт кимна с усмивка и поздрави учтиво мъжа, който ги срещна на алеята. Мислите се надпреварваха в главата му.

След три часа Роджър се върна в покоите си, които се намираха в източното крило на господарската къща. Беше пристигнал преди три седмици в дома на сър Томас, за да преговарят за наемането на новобранци. Ала сър Томас беше твърде зает с делата на шотландската наследница и Роджър не беше имал време да заговори за своите работи. Сега беше готов да повярва, че се е намесила съдбата.

Той ритна столчето, на което беше облегал глава пажът му, и когато съненото момче скочи и разтърка очите си, заговори строго:

– Имам задача за теб. Някъде по двора се мотае стар шотландец на име Ангъс. Ще го намериш на място, където се пие, без да се плаща. Доведи го тук. Налей и половин кана ейл. Разбра ли ме?

– Да, милорд – отговори покорно момчето и тръгна заднешком към

вратата.

Ангъс се яви много скоро и Роджър разбра от пръв поглед, че старият е пиян. Той беше нещо като иконом на сър Томас, но не вършеше почти нищо, само пиеше. Мръсната му коса падаше на мазни кичури по раменете, както я носеха шотландците. Беше облечен в дълга риза, стегнатата с колан на хълбоците. Коленете и краката му бяха непокрити.

Роджър измери варварските одежди на мъжа с кратък презрителен поглед.

– Гърсили сте ме, милорд? – попита Ангъс. Гласът му беше дрезгав и дълбок. Погледът му беше устремен в каната, която носеше дребният паж.

Чатауърт изпрати пажа навън, наля си чаша бира и покани Ангъс да се обслужи. Мръсният шотландец зае място на едно ниско столче и Роджър заговори отмерено:

– Искам да узная нещо за Шотландия.

Ангъс вдигна рунтавите си вежди.

– Искате да научите къде е скрито златото? Ние сме беден народ, милорд. Ние...

– Не искам проповеди. Разказвай лъжите си на другите лордове. Искам да ми кажеш какво трябва да знае мъжът, който ще се ожени за водачката на клана.

Ангъс го погледна втренчено и надигна чашата си.

– За съпруга говорите, значи – промърмори дрезгаво той. – Никак не е лесно да бъдеш признат от членовете на клана.

Роджър скочи на крака и грабна чашата от ръцете на стареца.

– Не съм те питал за мнението ти. Ще отговориш ли на въпроса ми, или предпочиташ да те изхвърля по стълбата?

Ангъс погледна жадно чашата, която англичанинът му беше отнел.

– Трябва да станете Макарън. – Той вдигна глава към Роджър и продължи: – Нали за този клан искате да говорим?

Роджър кимна кратко.

– Трябва да приемете името на водача, или мъжете никога няма да ви признаят за един от своите. Трябва да се облечете като шотландец или хората ще ви се смеят. Трябва да обикнете шотландците и страната им.

Роджър стисна до болка металната чаша.

– А какво ще кажеш за жената? Какво трябва да сторя, за да я притежавам?

– Алисия мисли само за доброто на клана си. По-скоро би се

самоубила, отколкото да се омъжи за англичанин, но знае, че смъртта ѝ ще предизвика племенна война. Ако убедите жената, че се отнасяте с уважение към сънародниците ѝ, можете да я спечелите.

Роджър му подаде чашата.

– Искам да знам повече. Какво е това клан? Защо са провъзгласили жена за водачка на клана? Кой са враговете на Макарън?

– Когато говоря, ожаднявам.

– Пий, колкото си искаш, но не преставай да отговаряш на въпросите ми.

Мораг помогна на Алисия да облече кафявата кадифена рокля, като не преставаше да я предупреждава да се пази от англичаните, които правят подаръци.

– Аз ще изляза на езда с него, нищо повече – отговори упорито Алисия.

– Това е добре. Но какво ще сторите, ако лордът поиска от вас някоя малка ответна услуга? Той знае, че сте обещана на друг мъж.

– Наистина ли? – попита остро Алисия. – И къде е обещаният ми съпруг? Да не искаш да се дя цял ден до прозореца, облечена в сватбена-та си рокля, и да го чакам?

– Това би било по-добре, вместо да препускате из полята с младия граф.

– Граф? Роджър Чатауърт е английски граф?

Мораг не отговори, само приглади диплите на гърба и я избута от стаята.

– На бузите ви отново цъфтят рози! – посрещна я зарадвано Роджър.

Алисия му се усмихна и усмивката я направи много по-женствена. Тя подкара коня си в галоп и животното препусна, следвано по петите от верния Раб.

Роджър погледна бързо към мъжете, които го придружаваха. Трима бяха от личната му гвардия, освен това имаше двама пажове, а зад тях идваше товарният кон с храната и приборите. Той се обърна отново напред и смърщи чело. Алисия не преставаше да пришпорва коня си. Тя беше превъзходна ездачка, а гората без съмнение беше пълна с шотландци, които само чакаха да ѝ помогнат да избяга.

Той вдигна ръка и даде знак на хората си да го следват отблизо.

Алисия окуражаваше коня си да бърза, докато той буквално полетя. Свежият ден, вятърът в косите ѝ, чувството за свобода я опияняваха. Когато стигна до реката, намали темпото, но само за миг. Конят правеше огромни скокове, но тя продължаваше да препуска, без да я е грижа, че се излага на опасност. Прелетя над реката, сякаш имаше криле. Едва когато се озова на другия бряг, дръпна юздите и се огледа.

Роджър препускаше след нея, следван от придружителите си.

– Лейди Алисия! – извика обезпокоено той. – Добре ли сте?

– Разбира се, че съм добре – засмя се тя и обърна коня си към мястото, където Роджър беше спрял да я почака. Потупа коня по шията и проговори с признателност: – Добро животно. Прие смело предизвикателството и го издържа с чест.

Роджър слезе от коня си и пристъпи към нея.

– Знаете ли как ме уплашихте! Можехте да си счупите врата!

Алисия се засмя щастливо.

– Една шотландка не пада лесно от коня, камо ли пък да си счупи врата.

Роджър протегна ръце, за да ѝ помогне да слезе от седлото. В този миг Раб се хвърли между двамата, оголи страшните си зъби и изръмжа заплашително. Роджър инстинктивно се отдръпна назад.

– Раб! – Кучето се подчини веднага на господарката си и се отстраня, ала бдителните му очи не се откъсваха от Роджър. – Той искаше да ме защити – обясни Алисия. – Не понася да ме докосват чужди хора.

– Ще го запомня – обеща с усмивка Роджър и ѝ помогна да слезе от коня. После махна с ръка и пажовете му донесоха две кресла, тапицирани с червено кадифе. – Заповядайте, седнете, милейди – покани я тържествено той.

Алисия го погледна изумено. Никой от сънародниците ѝ не би донесъл кресла в гората. Тревата под краката им беше по-мека от кадифената тапицария. Когато седнаха, един от младите пажове на Роджър заста на пред тях и засвири на лютня. Алисия се вслуша в красивата мелодия и затвори очи.

– Сигурно изпитвате носталгия, милейди? – попита тихо Роджър.

Младата жена въздъхна с болка.

– Вие нямате представа как се чувства шотландецът, който копнее за родината си. Ако бяхте роден в планината, щяхте може би да ме разберете, но сега...

– Баба ми е била шотландка. Може би това ми дава известно право да ви задам тази въпрос.

Алисия го погледна изненадано.

– Баба ви е била шотландка? Как се казва?

– Името ѝ беше Макферсън. От Макалпин.

Алисия се усмихна. Беше ѝ приятно да чуе привичните шотландски имена.

– Макалпин значи. Това е добър клан.

– Да. Прекарах много вечери на коленете ѝ, докато тя ми разказваше безкрайни истории за Шотландия.

– И какво ви разказваше? – попита предпазливо Алисия.

– Баба беше омъжена за англичанин и често сравняваше нравите и обичаите на двата народа. Казваше, че шотландците са по-гостоприемни и никога не изпращат жените в друга стая под предлог, че били глупави и не разбирали от мъжките работи, както правят англичаните. При шотландците мъжете и жените били равноправни.

– Така е – отговори спокойно Алисия. – Моят баща ме провъзгласи за водач на клана. – Тя спря за миг, после попита с интерес: – А дядо ви? Как се отнасяше той към шотландската си съпруга?

Роджър се засмя, сякаш си беше припомнил някаква шега от детството си.

– Дядо ми е живял известно време в Шотландия. Знаеше, че баба е умна жена. Не предприемаше нищо, без да се допита до нея.

– Значи сте живели при баба си и дядо си?

– Да, откак се помня. Родителите ми починаха, когато бях много малък.

– И какво е мнението ви за начина, по който англичаните се отнасят към жените? Сигурно и вие смятате, че сме годни само за леглото и за да раждаме деца.

Роджър избухна в смях.

– Ако наистина мислех така, духът на баба ми сигурно щеше да излезе от гроба и да ме напердаши, както заслужавам. – Той помисли малко и добави: – Тя искаше да ме ожени за дъщерята на една от братовчедките си, но младата дама почина доста преди определения за сватбата ден. Отраснах с името Макалпин.

– Какво? – извика смаяно Алисия.

Роджър я изгледа учудено.

– В договора за женитба беше записано, че трябва да приема това име, за да бъде добре дошъл в клана ѝ.

– И вие се съгласихте? Аз също казах на сър Томас, че съпругът ми трябва да приеме името Макарън, но той ми отговори, че това е

невъзможно; никой англичанин нямало да се откаже от доброто си старо име и да го замени с варварското шотландско.

Очите на Роджър заблестяха гневно.

– Те не разбират! Това е проклятието на англичаните! Смятат, че само техният начин на живот е правилен. Даже французите...

– Французите са наши приятели – прекъсна го Алисия. – Те не опустошават нивите и не крадат говедата ни, както правят англичаните.

– А, да, говедата – засмя се весело Роджър. – Това е любимата тема на шотландците, нали? Макгрегърови още ли отглеждат онези прекрасни тлъсти волове?

Алисия пое въздух и се намръщи.

– Кланът Макгрегър е наш враг.

– Прощавайте – усмихна се меко той. – Въпреки това трябва да признаете, че техният ростбиф е много по-сочен от всеки друг. Още помня колко вкусно беше говеждото им. Или вие сте на друго мнение?

Алисия го гледаше мълчаливо. Кланът Макгрегър беше техен враг от столетия насам.

– Разбира се, някои неща са се променили, откакто баба ми е дошла в Англия като млада булка. Тогава любимият спорт на младите мъже е бил да ловят говеда в светлите лунни нощи.

Алисия се усмихна развеселено.

– Нищо не се е променило.

Роджър се обърна и махна на хората си.

– Искате ли да похапнете? Главният готвач на сър Томас е французин и прави истински чудеса.

Алисия го гледаше и клатеше невярващо глава. За първи път в живота си срещаше англичанин, който беше готов да приеме обичаите на родината ѝ, да ги разбере. Тя си взе един пастет, оформен като роза върху листо от многолистно тесто. Този ден беше откровение за нея.

– Кажете ми, лорд Роджър, какво мислите за нашата система от кланове?

Роджър издуха трохичките от брокатения си жакет и заговори. Беше добре подготвен за въпросите ѝ.

Алисия стоеше отново в стаята, в която прекарваше повечето от времето си.

– Той не е като другите мъже – говореше възбудено тя. – Знае дори няколко галски думи.

Мораг я погледна пронизващо и изкриви лице.

– Тази сутрин излязохте с омраза в сърцето, а сега се връщате и ми пеете хвалебствена песен за някакъв си англичанин. – Очите ѝ приличаха на черни игли, забити в кора на орех. – Всеки може да научи няколко галски думи. Даже хората от равнината владеят галския език. – Това беше най-страшното обвинение в устата на Мораг. Според нея обитателите на равнината бяха предатели на шотландското дело, повече англичани, отколкото сънародници. – Какво толкова е направил този мъж, та да ви омагьоса така? Разказал ви е за шотландската си баба! И че щял да помоли крал Хенри да спре нападенията срещу шотландците. Думи, само думи!

Алисия се отпусна тежко на пейката под прозореца.

– Ти не разбираш ли, че искам само най-доброто за клана си? Щом ме принуждават да се омъжа за англичанин, по-добре да взема мъж, който е почти шотландец и мисли като такъв!

– Жената няма право на избор – отговори сърдито Мораг. – Съпругът ви е определен от краля. Нима не проумявате, че представлявате скъпоценна плячка за всеки мъж? Младите хора са готови да свалят и звездите от небето, за да се доберат до жена като вас. Първо, защото сте красива, и още повече, защото сте богата!

– Нима твърдиш, че той ме лъже?

– Откъде мога да знам? Почти не съм го виждала. Не познавам и Стивън Аскот. Може би той има майка шотландка. Може би ще пристигне тук, наметнат с тартан и с втикната в колана кама. Кой знае?

– Не смея да се надявам – въздъхна Алисия. – Никой друг англичанин не е в състояние да разбере нуждите на клана ми като Роджър Чатауърт. – Тя скочи от пейката. – Но ти си права, Мораг. Трябва да потърпя още малко. Може би Стивън Аскот ще се окаже единствен по рода си – мъж, който вярва в шотландците.

– Не бива да очаквате твърде много – промърмори предупредително Мораг. – По всичко личи, че онзи Чатауърт ви е вдъхнал неосъществими надежди.

ВТОРА ГЛАВА

Стивън беше яздил през целия ден и половината нощ, преди да пристигне пред къщата на сър Томас Крайгън, придружен само от личната си охрана. Колите с багажа и свитата му бяха останали далеч назад. Преди няколко часа ги изненада буря и реката, покрай която препускаха, излезе от бреговете си. Трябваше да яздят през тинята и когато слязоха от конете в двора на господарския дом, бяха целите в кал. Един отчупен клон беше улучил Стивън точно над окото. От раната потече кръв, мястото се поду и сега лицето му изглеждаше грозно и обезобразено. Той хвърли юздите в ръцете на изтошения си паж и застана под една арка, за да свикне с ярката светлина. Господарският дом беше осветен от безброй свещи, чуваше се нежна музика.

– Стивън! – извика изненадано сър Томас и се втурна да го посрещне. – Толкова се тревожихме за теб. Утре сутринта щях да изпратя войници да те търсят.

Още един мъж излезе навън и застана зад възрастния, измъчван от подаграта рицар.

– Ето го най-последно загубеният младоженец! – заговори през смях той, докато оглеждаше изпитателно Стивън. Жакетът му беше скъсан, панталоните мръсни, ботушите окаляш. – Не всички тук са загрижени като вас, сър Томас.

– Прав си – засмя се старият рицар. – Младият Чатауърт се старее да го замества и май постига известни успехи. – Той сложи ръка на рамото на Стивън и го отведе в една стая близо до голямата зала. – Влез тук, момчето ми. Трябва да обсъдим някои неща. – Помещението беше просторно, оскъдно мебелирано, стените бяха облицовани с дъб. По тежките дървени етажерки бяха наредени книги. Имаше дълга маса върху дебели пънове и четири стола, обърнати към камината, в която пламтеше огън.

– Каква е тази работа с младия Чатауърт? – попита мрачно Стивън и застана пред камината, за да се изсуши.

– Първо седни да си починеш. Изглеждаш уморен. Искаш ли нещо за ядене? Вино?

Стивън се отпусна благодарно в един от ореховите столове. Пое чашата с вино, която му подаде сър Томас, и заговори глухо:

– Извинявам се за закъснението. Снаха ми падна по една стълба и

пометна. Тя също беше много зле и едва не я загубихме. Боя се, че при всичките тези тревоги забравих датата на сватбата си. Спомних си едва преди няколко дни и веднага тръгнах на път. Яздих като дявол, за да стигна колкото се може по-скоро. – Той откъсна парче втвърдена кал от якета си и го хвърли в камината.

– Веднага разбрах, че си яздил бързо – отговори с усмивка сър Томас. – Ако пазачът на кулата не беше съобщил, че към дома ми приближава леопардовото знаме на семейство Аскот, изобщо нямаше да те позная. Раната над окото ти изглежда ужасно. Имаш ли болки?

Стивън попита мястото с отсъстващ вид и отговори:

– Изтече малко кръв, това е всичко. Яздих толкова бързо, че нямаш време да свеждам глава пред клоните.

Сър Томас се засмя и зае място насреща му.

– Радвам се да те видя отново, момчето ми. Как са братята ти?

– Гевин се ожени за дъщерята на Рейвдаун.

– Чудесно! Тя е богата наследница.

Стивън се усмихна. Гевин вече не се интересуваше толкова от парите на Джудит, колкото от самата нея.

– Рейн продължава да кове безумни планове за реформиране на крепостничеството.

– А Майлс?

Стивън изпразни чашата си.

– Миналата седмица ни дари с още едно незаконно дете. Вече не помня колко станаха, три или четири. Ако беше жребец, щеше да ни донесе много пари.

Сър Томас избухна в смях и отново напълни чашата му.

Стивън погледна стария рицар и се усмихна с обич. Сър Томас беше приятел на баща му и често носеше играчки на момчетата от пътуванията си в чужбина. Преди двадесет и шест години му беше станал кръстник.

– А сега – проговори провлечено Стивън – мисля, че е време да ми кажете онова, което досега премълчавахте.

Сър Томас го погледна с разбиране.

– Ти ме познаваш много добре, момчето ми. Всъщност, онова, което ще ти кажа, няма особено значение, макар че ще ти прозвучи неприятно. Нищо сериозно не се е случило. Роджър Чатауърт прекарва много време в компанията на годеницата ти. Това е всичко.

Стивън се надигна бавно от стола си и застана пред камината. При всяка крачка от дрехите и ботушите му падаха парчета кал и се

търкаляха по пода. Сър Томас нямаше представа какво означаваше за него името Чатауърт. Лилиан Валенс беше любовница на брат му Гевин от години. Той бе помолил за ръката ѝ, но получи отказ, защото Лилиан предпочете да се омъжи за богатия Едмънд Чатауърт. Малко след сватбата Едмънд беше убит в леглото си и Лилиан се опита отново да завладе Гевин. Тя беше коварна змия и успя да го подмами, като сложи някакъв прах във виното му и след това завлече опиянения, полузаспал мъж в леглото си. Една слугиня осведоми Джудит и съпругата на Гевин намери двамата в леглото на съперницата си. Така се стигна до падането от стълбата, при което Джудит загуби бебето си и едва не умря.

Роджър Чатауърт беше роднина на Лилиан и само това беше достатъчно на Стивън да заскърца със зъби от гняв.

– Зад тази история се крие нещо повече – проговори най-после той.

– Вчера Алисия ми намекна, че би предпочела за съпруг Роджър, а не мъжа, който е бил... толкова малко галантен.

Стивън се усмихна и отново седна.

– А как се държи Роджър?

– Всяка сутрин я извежда на езда, вечер седи до нея на масата и двамата се разхождат в градината.

Стивън изпразни и втората си чаша.

– Цяла Англия знае, че Чатауърт са алчни за пари и коварни; но не вярвах, че ще стигнат дотам. Роджър сигурно си е загубил ума, след като понася компанията на шотландката.

– Понася? Какво искаш да кажеш? – попита смаяно сър Томас.

– Няма нужда да криете истината, стари приятелю. Чух, че когато нашите хора я обкръжили, повалила с меча си четирима души. Има обаче и друго, много по-страшно – баща ѝ очевидно е смятал, че дъщеря му може напълно да се мери с мъжете, след като ѝ е поверил водачеството на клана. Почти съжалявам бедния Роджър. Би трябвало да му отстъпя грозната шотландка, за да му отмъстя.

Сър Томас скочи от стола си. Очите му се разшириха от изненада, но след малко засвяткаха развеселено.

– Грозна значи... – Той се извърна настрана, за да скрие смеха си.

– А нима би могла да бъде друга? Не забравяйте, че съм прекарал много време в Шотландия. Никъде не съм срещал толкова див и варварски народ. Но нима можех да се възпротивя на кралската заповед? Крал Хенри е убеден, че ми прави добро. Ако позволя на Роджър да заеме мястото ми и да се ожени за шотландката, той ще ми бъде много задължен. Тогава бих могъл да се ожена за някоя сладка малка женичка,

която и насън няма да си помисли да държи меч в ръка. Да – завърши с усмивка той, – мисля, че точно това ще направя.

– За съжаление си прав – въздъхна сър Томас. – Алисия е наистина страшна жена. Убеден съм, че Роджър се интересува единствено от земите ѝ. Бих ти предложил обаче първо да се срещнеш с нея, за да имаш и формален повод да отклониш желанието на крал Хенри. Сигурен съм, че щом види затвореното ти око и мръсния костюм, тя веднага ще откаже да се омъжи за теб.

– Добре – ухили се Стивън и блестящите бели зъби направиха лицето му да изглежда още по-мръсно. – Повикай дамата. Ако постигнем съгласие, тя може да се омъжи за Роджър още утре, а аз да се върна в Лондон. Много ви благодаря, сър Томас, предложението ви е изключително умна.

Старият рицар се засмя и сякаш се подмлади с двайсет години.

– Ти си необичайно зрял за възрастта си, момко. Почакай тук. Ще превода дамата през задното стълбище.

Стивън подсвирна през зъби.

– Така значи. Сигурно е още по-грозна, отколкото си я представях.

– Почакай, докато я видиш, драги – засмя се отново сър Томас и бързо излезе от стаята.

Алисия седеше в горещата вана, покрита с ароматна пяна. Тя бе затворила очи и си мечтаеше как ще се върне в Шотландия, придружена от Роджър. Той беше подходящ съпруг за нея и щеше всеотдайно да ѝ помага в ръководенето на клана. Тази представа за него се беше затвърдила още повече през последните дни. Роджър беше англичанин, но проявяваше готовност да разбере шотландците и да живее сред тях.

Мораг се втурна като хала в стаята ѝ и Алисия отвори стреснатото очи.

– Той е тук – обяви тържествено старицата.

– Кой е тук? – осведоми се небрежно Алисия, макар да знаеше много добре за кого става дума.

Мораг продължи възбудено.

– В момента разговаря със сър Томас, но вероятно ще пожелае да ви види веднага след този разговор. Затова излезте от водата и се облечете както подобава. Най-добре е да сложите синята рокля.

Алисия облегна глава на дървения ръб.

– Още не съм свършила с банята. Нямам желание да му се показвам само защото е благоволил най-после да дойде. Той ме накара да чакам четири дни, затова ще потърпи още един.

– Държете се детински и сама го знаете. Момчето от обора каза, че е уморил коня си. Това означава, че е бързал да дойде.

– Може би винаги се отнася зле с конете си.

– Я да ставате! Да не мислите, че сте твърде голяма за един добър урок с камшика? Излезте от коритото или ще излея върху главата ви кофата със студената вода!

Мораг пристъпи заплашително напред, но в този момент вратата на стаята се отвори. Влязоха двама стражи.

– Как смеете! – изсъска гневно Алисия и се потопа до брадичката. Раб скочи светкавично от мястото си пред ведрото, готов да се хвърли върху чуждите мъже. Двамата едва успяха да огледат набързо Алисия. Само след миг сто и двадесетфунтовото куче се стовари с цялата си тежест върху им и лицата им се озоваха и опасна близост до остриите му зъби.

Мораг посегна към тънката ленена риза и я хвърли на господарката си. Алисия скочи и бързо я облече. Излезе от ведрото и се уви цялата в тартана си.

– Мирно, Раб! – заповяда спокойно тя. Кучето се подчини веднага, остави двамата мъже и се върна при нея.

Стражите се надигнаха тромаво, опипвайки раменете и китките си, влезли в съприкосновение с кучешките зъби. Те не знаеха, че Раб убива само по заповед на господарката си. Докато само я защитаваше, той не нанасяше значителни вреди. Мъжете бяха видели как отнесоха ведрото в стаята на Алисия и бяха разбрали, че шотландката ще се къпе. Престъпиха заповедта на сър Томас, за да се порадват малко на голотата ѝ, но не постигнаха нищо. Сега тя беше увита от главата до петите в кариралия си тартан и двамата виждаха само лицето ѝ, изкривено в подигравателна усмивка.

– Какво искате? – попита спокойно тя.

– Вика ви сър Томас. Нареди да отидете в работната му стая – обясни мрачно единият страж. – А ако още веднъж насъскате кучето срещу нас...

– Ако още веднъж влезете неканени в стаята ми – прекъсна го безцеремонно Алисия, – ще му дам заповед да ви убие. А сега ме отведете при сър Томас.

Мъжете хвърлиха боязливи погледи към огромното куче и предпазливо му обърнаха гръб. Алисия вдигна високо глава и тръгна след тях по стълбата. Нямаше смисъл да показва гнева си. Стивън Аскот не само беше закъснел с цели четири дни за сватбата си, ами и беше заповядал

да я отведат при него, сякаш беше робиня.

Когато влезе в библиотеката, Алисия погледна първо застаналия до прозореца сър Томас, после очите ѝ се устремиха към мъжа, който стоеше пред камината. Беше едър, почти огромен, но в същото време безкрайно мръсен. Едната половина на лицето му беше подута и тя неволно се запита дали носи този белег от рождение. Лицето му беше толкова мръсно, че тя не можа да различи чертите му.

В този миг единият от стражите откри благоприятната възможност да си отмъсти за нападението на кучето. Настъпи края на наметалото ѝ и я блъсна към камината. Алисия се олюля и политна напред. Наметалото падна от раменете ѝ.

– Негодник! – изкрещя сър Томас. – Как смееш да се отнасяш така безсрамно с една дама! Изчезвай оттук и да не съм те видял повече. Ако се покажеш в околността, ще заповядам да те обесят!

Двамата мъже се обърнаха и побързаха да напуснат стаята. Сър Томас се наведе да вдигне наметалото.

Алисия падна на колене, но се опомни бързо и скочи на крака. Съзнаваше, че мократа риза не може да скрие тялото ѝ, затова побърза да закрие с ръце най-важните места. Изражението на Стивън веднага привлече вниманието ѝ. Той се бе изправил като свещ и я зяпаше с отворена уста. Очите му бяха ококорени и сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите. Тя изкриви презрително устни, но той изобщо не го забеляза. Беше твърде зает да зяпа тялото ѝ. Без да се срамува от себе си, Алисия опря ръце на хълбоците си и очите ѝ засвяткаха от гняв.

Ръцете на сър Томас бяха сковани от подаграта и вдигането на наметалото се проточи доста дълго. Най-после Алисия грабна дебелия плат от ръцете му и се уви от главата до петите.

– Е, Стивън, няма ли да поздравиш годеницата си?

Стивън примигна няколко пъти, за да се отърси от вцепенението си. После бавно направи няколко крачки към Алисия. Тя трябваше да вдигне глава, за да може да го погледне в очите, макар че беше по-висока от всички жени, които беше познавал досега. Осветено от трепкащите пламъчета на свещите, покрито със засъхнала кръв и кал, лицето му изглеждаше призрачно – и ужасно грозно.

Стивън улови един черен кичур, паднал на гърдите ѝ, и го разтърка между пръстите си.

– Да не са ви измамили, сър Томас? – попита тихо той, без да я изпуска от поглед нито за миг. – Сигурен ли сте, че това е водачката на клана Макарън?

Алисия отстъпи крачка назад.

– Аз също имам език и достатъчно разум, за да ви отговоря! Не се дръжте така, като че в стаята няма никой освен вас! Аз съм Алисия Макарън от клана Макарън и съм се заклела да мразя англичаните. Особено онези, които обиждат клана ми и мен, като закъсняват за собствената си сватба и имат наглостта да се явят пред лицето ми неизмити. – Тя се обърна към сър Томас: – Съжалявам, но нямам желание да остана повече тук. Много съм уморена. Ако позволите на бедната си пленница да се оттегли, ще ви бъде много благодарна.

Тя се обърна отново към Стивън, измери го с гневен, презрителен поглед и напусна стаята без позволение.

Сър Томас погледна развеселено слисания Стивън.

– Боя се, че не е научена на добри маниери. Шотландците би трябвало да се отнасят малко по-строго с жените си, не намираш ли? Е, нека не обръщаме внимание на острия ѝ език. Кажете ми, още ли я намираш грозна?

Стивън не можеше да откъсне поглед от вратата, през която беше излязло прекрасното видение. Образът на Алисия не искаше да изчезне от съзнанието му. Какво тяло, какво невероятно тяло! Черни коси, сапфиреносини очи и уста, която жадуваше за целувки. Такива жени се срещаха само в сънищата. Пълните гърди под мократа риза, тънката талия, закръглените хълбоци, изкусителните бедра – какво мъчение!

– Стивън!

Младият мъж се опомни бързо. За малко щеше да седне на земята, вместо на стола си.

– Ако знаех това – прошепна задавено той – щях да се втурна насам още в деня, когато кралят ми я предложи за съпруга.

– Значи ти харесва?

Стивън разтърка очите си.

– Сигурно сънувам. Не може да съществува такава жена! Тя надминава и най-смелите мечти на един мъж. Кажете ми, че не ме правите на глупак! Кажете ми, че утре ще ме венчаєте за това възхитително създание, а не за истинската Алисия Макарън.

– Уверявам те, че това беше истинската Алисия Макарън. Как мислиш, защо съм наредил да я охраняват толкова строго? Хората ми са като побеснели кучета, които всеки момент ще се изпохапят заради нея. По цял ден си разказват истории за варварските шотландци, но всеки от тях е готов да те замести в брачното легло при това момиче.

Стивън прехапа устни.

– Но все пак успяхте да ги задържите далече от нея, нали?

– Да, въпреки че не ми беше лесно.

– Ами Чатауърт? И той се опитва да ме замести...

Сър Томас избухна в смях.

– Ти май ревнуваш? Нали само до преди минути беше готов да му я отстъпиш? Не, Роджър никога не е оставал насаме с нея. Тя е превъзходна ездачка и той не смее да я изведе на разходка без свита, защото се бои, че шотландците ще я освободят.

Стивън изпуктя презрително.

– Сигурно се страхува по-скоро от многото врагове на семейство Чатауърт. – Той стана от стола си. – Трябваше да я държите под ключ в стаята ѝ, вместо да ѝ разрешавате да излиза на езда с него.

– Не съм чак толкова стар, че да не омекна при вида на такава прекрасна жена. Винаги, когато ме молеше за нещо, Алисия получаваше позволенията ми.

– Сега обаче аз отговарям за нея. Мога ли отново да получа стаята в югоизточното крило? Бихте ли поръчали да ми приготвят баня и нещо за ядене? Не искам и утре да обидя Алисия с вида си.

Сър Томас се усмихна. Утрешният ден обещавахе да бъде интересен.

Алисия стоеше до масата и четеше със смръщено чело посланието, което ѝ беше предадено рано сутринта. Днес беше облечена в пауновосиня кадифена рокля с буфан-ръкави, подплатена с бледозелена коприна.

– Той желае да говори с мен в градината – рече мрачно тя.

– Изглеждате чудесно и спокойно можете да му се покажете – отговори с усмивка Мораг.

Алисия смачка хартията и се намръщи още повече. В писмото на Стивън Аскот нямаше и дума за извинение – само заповед. От нея се очакваше да се подчини безпрекословно.

Тя погледна прислужницата, която чакаше отговор.

– Кажете на лорд Стивън, че няма да слеза в градината.

– Няма да слезете? Какво има, милейди? Не ви ли е добре?

– Нищо ми няма. Чувствам се чудесно. Предай му каквото ти казах, а после иди при Роджър Чатауърт и му съобщи, че след десет минути го чакам в градината.

Момичето я погледна смаяно, после безмълвно напусна стаята.

– По-добре беше да сключите примирие със съпруга си – укори я строго Мораг. – Нищо няма да спечелите с това предизвикателство. Само ще си навлечете гнева му.

– Съпругът ми! Съпругът ми! Само това чувам от теб! Още не сме венчани. Защо искаш да подскачам, когато ми свирне, след като ме направи за посмешище пред всички англичани? Той трябва да проумее, че няма да му позволя такава отношение. Трябва да заживее с мисълта, че мразя и него, и сънародниците му.

– Така ли? Да не би Роджър Чатауърт да не е англичанин?

Алисия се усмихна замечтано.

– Роджър е половин шотландец – не само по произход, но и по светоглед. Може би ще успее да направи от него истински шотландец, ако го заведе в планината. Ела, Раб, имаме среща!

– Добро утро, Стивън! – извика сър Томас. Сутринта беше прекрасна: яркосиньо небе, свеж въздух, приятна хладина след бурята, бушувала през нощта. Въздухът беше изпълнен с уханието на розите, които цъфтяха в градината. – Изглеждаш много по-добре от снощи.

Стивън носеше жакет от кафява вълна, който подчертаваше широките рамене и могъщия гръден кош. Краката му бяха обути в клин, който разкриваше всеки мускул по силните бедра. Тъмнорусите къдрици обрамчваха силната брадичка и блестящите сини очи. Изглеждаше зашеметяващо красив.

– Тя отказва да ме види – отговори мрачно той.

– Нали ти казах, че е опърничава?

Изведнъж Стивън вдигна глава и се загледа към близката алея. Алисия идваше към тях и в първия момент той не забеляза крачещия редом с нея Роджър Чатауърт. Очите му бяха приковани в прекрасното видение. По обичая на шотландките Алисия носеше косата си открита. Гарвановочерните къдрици падаха на гъсти вълни по раменете и блестяха на слънчевата светлина, сякаш бяха напудрени със злато. Дълбоките сини очи изпъкваха още повече на фона на синята рокля. Тя вървеше с гордо изправена глава и Стивън неволно си припомни как снощи го бе дарила с унищожителен поглед в библиотеката на кръстника му.

– Добро утро – проговори равнодушно Роджър, когато двамата спряха за момент.

Алисия поздрави сър Томас с любезно кимване и погледът ѝ се устреми към Стивън. Не го позна и първата ѝ мисъл беше, че никога не е

виждала мъж с такива очи. Погледът му проникваше в най-интимното кътче на душата ѝ. Тя го гледаше омаяна и се овладя едва когато Роджър притисна ръката ѝ, за да ѝ напомни да продължат пътя си.

Когато успя да откъсне поглед от Алисия, Стивън забеляза, че Роджър Чатауърт придружава жената, която бе определена да му стане съпруга. Изръмжа разярено и понечи да се втурне след двамата, но сър Томас му препречи пътя.

– Не сега, момчето ми. Роджър само чака удобен случай да те предизвика на дуел. А ако питаш мен, такова е и желанието на Алисия.

– С готовност ще изпълня желанието им!

– Стивън, първо ме изслушай! Ти постъпи зле с момичето. Алисия е горда, много по-горда, отколкото подобава на жена. Баща ѝ я е направил своя наследница. Дай ѝ малко време. Изведи я утре на езда и поговори с нея. Тя има ум в главата си и ще разбере.

Стивън го изгледа колебливо и свали ръката си от дръжката на меча.

– Искаш да говоря с нея? Как да обсъждам сериозни въпроси с жена, която е толкова красива? Тази нощ изобщо не спях, защото образът ѝ ме преследваше и в сънищата ми. Добре, ще изляза на езда с нея, но не вярвам, че ще успее да се сдържа.

– Венчавката е определена за другиден. Не ѝ посягай дотогава.

Стивън вдигна рамене.

– Тя е моя собственост. Мога да правя с нея, каквото искам.

Сър Томас поклати укорително глава. Младият му кръщелник беше дяволски дързък мъж.

– Ела с мен. Ще разгледаме соколите, които купих наскоро.

Докато крачеше редом с Роджър по алеите, Алисия се оглеждаше да открие мъжа, който ѝ бе представен снощи в библиотеката. Единственото чуждо лице, което видя, беше на мъжа със странните очи, който разговаряше със сър Томас. Рицарите и войниците, които я зяпаха с обичайното си безсрамие и подхвърляха дръзки забележки зад гърба ѝ, ѝ бяха познати от един месец насам.

Тя се обърна, за да види още веднъж непознатия. Никога нямаше да забрави втрещения му поглед. За съжаление той беше изчезнал. Тя примигна, разтърси глава, за да се овладее, и се обърна към мъжа, с когото се чувстваше сигурна – Роджър Чатауърт. Очите му бяха дружелюбни и не я вълнуваха.

– Кажете ми, сър Роджър, що за човек е Стивън Аскот? Засега знам само, че е много грозен...

Роджър беше безкрайно учуден от този въпрос. Нито една жена, представена на Стивън, не го беше намерила грозен.

– По-рано Аскотови бяха едно от най-богатите семейства в страната – заразказва с усмивка той. – Ала кралят се разгневи на високомерието им и отне почти всичките им имоти.

Алисия вдигна вежди.

– Вероятно са решили да забогатеят, чрез женитби?

– Точно така – отговори решително Роджър.

Алисия си припомни мъжете, които беше избрал баща ѝ. Тя се готвеше да избере един от тях за свой съпруг, да се свърже с човек, когото обича и който не я взема само заради земите ѝ.

Докато вадеше вода от кладенеца, Мораг не сваляше очи от красивия млад мъж, облегат на стената. През последните дни тя не се отделяше от Алисия, макар че момичето почти никога не я забелязваше. Не харесваше начина, по който Алисия се показваше открито с този Роджър Чатауърт, нито мъжа, който си позволяваше да ухажва жена, определена за съпруга на друг.

След срещата между Алисия и Стивън Аскот младата жена беше побесняла от гняв. Мораг изслуша с интерес твърденията ѝ, че бъдещият ѝ мъж е само един похотлив, ухилен идиот и че тя никога няма да се омъжи за такова отвратително същество, но не каза нищо.

Старата жена въздъхна тежко и остави ведрото на земята. Вече цял час наблюдаваше синеокия хубавец, облегат на стената и втренчил поглед в Алисия, която пееше, докато Роджър ѝ акомпанираше на лютнята. Стивън дори не мигваше. Само стоеше и не откъсваше поглед от двойката.

– Значи вие сте мъжът, който ще я вземе – заговори високо тя. Стивън едва успя да откъсне поглед от Алисия. Сведе глава към дребната, сбръчкана старица и се усмихна.

– Откъде знаеш?

– Разбрах го по начина, по който я гледате. Като че е ваша собственост.

Стивън избухна в смях.

– Тя каза, че сте най-грозният мъж, който Бог е създават някога.

В очите му затанцуваха огнени искри.

– И ти си съгласна с нея, така ли?

– Според мен не ви се налага да се криете от жените – отговори ухилено Мораг. – И не се опитвайте да си просите комплименти.

– Е, след като ме укори за глупостта ми можеш да ми кажеш коя си.

Ако се съди по произношението ти, сигурно си шотландка като Алисия.

– Аз съм Мораг от клана Макарън.

– Слугинята на Алисия?

Мораг се изпъчи и го погледна сърдито.

– Ще бъде добре веднага да проумеете, че всички шотландци са свободни хора. Аз печеля хляба си като всеки друг. Защо закъсняхте за сватбата си?

Погледът на Стивън се върна към Алисия.

– Снаха ми беше много болна. Останах при нея, докато се уверих, че няма опасност за живота ѝ.

– Защо поне не изпратихте човек да ни уведоми?

Стивън я погледна смутено.

– Забравих. Бях толкова разтревожен за снаха си, че не мислех за нищо друго.

Мораг се изсмя с обичайния си кратък, грачещ смях. Тя също не можа да устои на очарованието на едрия, представителен рицар.

– Значи сте добър човек. Обичам хората, които се грижат повече за здравето на другите, отколкото за собствените си изгоди.

В очите на Стивън отново затанцуваха искри.

– За съжаление нямах представа каква е господарката ти.

Старата се изсмя отново.

– Вие сте добро, честно момче... за англичанин. Елате с мен в къщата. Каня ви на чаша уиски. Нали не ви е страх да опитате уискито ми толкова рано сутринта?

Стивън ѝ подаде ръка.

– Май ще се опитам да те напия, за да ми разкажеш всичко за Алисия.

Смехът на Мораг отекна в градината.

– Имаше време, млади човече, когато мъжете се опитваха да ме напият по съвсем друга причина. – Двамата влязоха в залата в най-добро разбиращелство.

Алисия смръщи чело. Защо се смееше старата Мораг? Разбира се, тя бе забелязала красивия млад мъж, който стоеше до градинския зид и я наблюдаваше неотстъпно. Погледът му я караше да се чувства странно несигурна. От време на време тя го поглеждаше скритом и всеки път откриваше някое ново качество в него. Непринуденост, очарование, властност, упорито съдържана сила. Дружелюбното отношение на Мораг я стресна. Старата ѝ бавачка се унижаваше да говори с англичанин, с непознат... Никога досега не беше проявявала такава доверчивост.

– Кой е мъжът, който отведе Мораг в къщата?

Роджър вдигна вежди.

– А аз си мислех, че вече са ви го представили. Това е Стивън Аскот.

Алисия изгледа смаяно мъжа, който галантно подаваше ръка на сбръчканата старица. Главата на Мораг стигаше едва до лакътя му.

Изведнъж младата жена се почувства смъртно обидена. Що за човек беше бъдещият ѝ съпруг? Как можеше да стои и да гледа, докато друг ухажваше годеницата му? Той беше само на няколко крачки от нея, а изобщо не направи опит да ѝ заговори.

– Разтревожи ли ви нещо, лейди Алисия? – попита Роджър, който я наблюдаваше внимателно.

– Не, разбира се, че не – усмихна се измъчено тя. – Нищо ми няма. Моля, продължете да ми акомпанирате.

Алисия видя старата си прислужница малко преди здрачаване. Тя беше в стаята си и разресваше гъстата си черна коса, а Раб седеше в краката ѝ и я наблюдаваше.

– Чух, че си имала гост – проговори сърдито тя, макар че отчаяно се опитваше да не придава значение на думите си.

Мораг вдигна рамене.

– Добре ли си поговорихте?

Отново вдигане на раменете.

Алисия захвърли гребена си, стана и отиде до прозореца.

– Няма ли да ми отговориш?

– Ставате нахална. Откога съм длъжна да ви отговарям за неща, които са моя лична работа?

– Пила си. Миришеш от сто мили.

Мораг се ухили доволно.

– Това момче е невероятно издръжливо. Обзалагам се, че ще надпие всеки шотландец.

– Кой? – попита гневно Алисия. Мораг я изгледа развеселено.

– Кой друг, ако не съпругът ви? Кой друг би си направил труда да ме разпита подробно за вас?

– Аз не съм... – Алисия стисна зъби, за да се овладее. – Той не ми е съпруг. Не се яви навреме за сватбата си, а днес в градината изобщо не ми проговори.

– Аха, ето какво ви измъчва! Видяхте ме да влизам в къщата с него,

нали? А вие защо го унижихте? Нима искахте да ви заговори, докато вървахте под ръка с друг мъж?

Алисия й обърна гръб.

– Така си и мислех. Искам да ви кажа, че Стивън Аскот не е свикнал да бъде унижаван от жени. Ако все пак реши да се ожени за вас, макар че се държите безсрамно и флиртувате с онзи Роджър Чатауърт пред очите му, трябва да се смятате за щастлива!

– Да се смятам за щастлива? – изфуча разярено Алисия. – Ела, Раб! – извика тя и бързо излезе от стаята. Ако беше останала още малко, щеше да се нахвърли върху Мораг и да й издере очите. Как се осмеляваше старата да й говори с този тон!

В градината беше вече тъмно и луната хвърляше сребърни сенки върху дърветата и храстите. Алисия се поразходи по алеите, после приседна на една каменна пейка край стената. Как копнееше да се върне у дома, далеч от всичките тези мъже, които я смятаха само за част от военната плячка...

Изведнъж Раб скочи и изръмжа предупредително.

– Кой е? – попита стреснато Алисия. Мъжът излезе на светло.

– Стивън Аскот – отговори спокойно той. Облян от лунната светлина, той изглеждаше още по-грамаден, отколкото през деня. Заприлича й на кула.

– Ще позволите ли да седна при вас?

– Защо не? Нима имам какво да кажа, след като англичаните решават живота ми?

Стивън седна и проследи как Алисия успокои Раб с едно единствено движение на ръката. Облегна се на стената и изпъна дългите си, силни крака. Алисия се отмести към другия край на пейката.

– Ако продължавате да се дърпате, ще паднете на земята.

Тя замръзна на мястото си.

– Кажете каквото имате да ми кажете, и ме освободете от присъствието си.

– Нямам какво да кажа – отвърна равнодушно той.

– Сигурно не сте имали какво да кажете и когато сте се опитали да напиете Мораг.

Стивън се усмихна и равните му бели зъби блеснаха в мрака.

– По-скоро тя се опита да ме напие.

– И успя ли?

– Който е израснал с трима братя, отрано се е научил да понася алкохола.

– Значи само сте пили, без да разговаряте?

Стивън не отговори веднага.

– Защо се държите така враждебно?

Алисия скочи от мястото си.

– Нима сте очаквали, че ще ви приема с отворения обятия? Стоях шест часа в параклиса, облечена в сватбената си рокля, и ви чаках. Видях как цялото ми семейство бе избито от англичаните, а после получих кралска заповед да се омъжа за англичанин. Бъдещият ми мъж се държа така, сякаш аз изобщо не съществувам. Дори сега не чух нито дума за извинение, само въпрос защо не се държа любезно!

Тя му обърна гръб и тръгна към къщата. Стивън я последва, улови ръката ѝ и я обърна към себе си. Погледна я право в очите и Алисия се почувства несигурна. Не беше свикнала да стои срещу мъж, който я надвишаваше с цяла глава.

– Ако ви помоля за извинение, ще го приемете ли? – Гласът му беше спокоен и дълбок. За първи път беше толкова близо до нея и дори я докосваше. Той стисна силно китката ѝ, прокара пръсти нагоре по ръката и помилва кожата ѝ под меката коприна.

– Крал Хенри желае само мир – заговори отново той. – Вярва, че ако един англичанин заживее между шотландците, те ще разберат, че не сме толкова лоши.

Алисия го погледна почти със страх. Сърцето ѝ биеше до пръсване и тя много искаше да се откъсне от него, но собственото ѝ тяло не се подчиняваше.

– Вашата суетност ме ужасява. Като знам какви лоши маниери имате, моите шотландци ще се убедят, че англичаните са много по-лоши, отколкото се опасяват.

Стивън избухна в тих смях, макар че я слушаше само с едното ухо. Лявата му ръка милваше нежната ѝ шия.

Алисия се опита да се изтръгне от прегръдката му.

– Нямате право да ме докосвате... нито да ми се надсмивате!

Стивън нямаше намерение да я пусне.

– Вие сте прекрасна жена и не преставате да ме предизвиквате. Мисля само за това, че сега бих могъл да ви грабна и да ви отнеса в стаята си. Искрено съжалявам, че пропуснах сватбения си ден. Защо не забравите, че венчавката ще бъде чак вдругиден, и да ме последвате в стаята ми?

Алисия извика задавено и Раб веднага скочи. Очите му засвяткаха, зъбите се оголиха заплашително. Тя се изтръгна от ръцете на Стивън и

кучето застана пред господарката си, за да я защити.

– Как си позволявате! – изсъска въсесено тя. – Радвайте се, че не заповядах на Раб да ви нападне. Но ще ви се отплатя за тази обида, ще видите!

Стивън я гледаше смаяно.

– Но, Алисия, аз не исках да те обидя...

– Лейди Алисия, къде сте? Имате ли нужда от помощ? – извика Роджър Чатауърт и излезе от сянката на живия плет.

– Значи вие се промъквате при годициката ми и нощем, Чатауърт? – попита гневно Стивън.

Роджър го погледна равнодушно и отговори с усмивка:

– Смятам се по-скоро за спасител. – После се обърна към Алисия и ѝ предложи ръката си. – Желаете ли да ви придружа до стаята ви?

– Чатауърт, предупреждавам ви!

– Престанете и двамата! – намеси се решително Алисия. – Благодаря ви за предложението, лорд Роджър, но ако имам нужда от придружител, Раб ще се справи най-добре. – Тя хвърли леден поглед към Стивън и заключи: – Благодарна съм ви, че ми дадохте възможност да се отърва от отвратителната ви компания!

Двамата мъже я проследиха мълчаливо, после се разделиха, без да се поздравят.

Тази нощ Алисия не можа да спи добре. Сънува как мъжете от клана ѝ участват в кървава битка пад английското знаме, а Стивън Аскот държи с лявата си ръка знамето и без да обръща внимание на падащите, облени в кръв мъже, се опитва да вдигне полите ѝ.

Рано сутринта тя получи покана от Стивън да излезе с него на езда и настроението ѝ се развали още повече. Скъса писмото и заяви на Мораг, че няма намерение да ходи никъде. Ала старицата знаеше как да се справя с капризите на възпитаницата си. Подигравателните ѝ забележки накараха Алисия да промени решението си.

– Той е здрав млад мъж и просто ви е попитал дали желаете да прекратите нощта с него – каза ѝ спокойно Мораг. – Спомням си, че и други мъже са ви питали същото и вие никога не сте се обиждали.

Алисия не можа да намери думи за отговор. Знаеше само, че англичанинът ще сложи край на свободата ѝ и няма да ѝ позволява да флиртува не принудиено с мъжете.

Мораг не се излъга в мълчанието ѝ.

– Той ви моли да прекарате деня с него. Венчавката е определена за утре.

– Откъде знаеш? Пак ли си говорила с англичаните?

– Стивън ми каза тази сутрин – отговори търпеливо старицата.

– Аха. И какво толкова ти харесва в него? Има много по-добри мъже, дори сред англичаните!

Мораг махна пренебрежително.

– Никога досега не съм срещала мъж като него.

– Роджър Чатауърт е любезен, интелигентен мъж и има шотландска кръв във вените си.

– Той ли ви го каза? – Мораг я гледаше с открито недоверие. – А не ви ли каза, че гори от желание да се сдобие с шотландска земя? Тогава аз ще ви го кажа: Роджър Чатауърт желае единствено земята, която ви принадлежи.

Очите на Алисия засвяткаха гневно.

– Всички англичани искат земята ми! Даже ако бях стара и дебела, щяха да ме вземат за жена, за да си присвоят имотите ми.

Мораг я погледна сърдито и поклати глава.

– Първо проклинате Стивън, защото горещата кръв го е накарала да ви прегърне. А в следващия миг се оплаквате, че мъжете искат само земите ви и не се интересуват от жената, която ги притежава. Дайте му възможност да се оправдае. Попитайте го защо е закъснял за сватбата.

Алисия се взираше мрачно пред себе си. Не искаше да се среща със Стивън Аскот. Искаше да излезе на езда с Роджър. Ала съзнаваше, че ако и този път не изпълни желанието на Стивън, може да последва нещо страшно. Този мъж не беше свикнал да му отказват. Тя погледна нерешително Мораг.

– Е, добре, ще се опитам да поговоря с него... ако успее да усмири ръцете си и ми даде възможност да го сторя.

Мораг се изкиска доволно.

– Думите ви ме изпълват с надежда!

ТРЕТА ГЛАВА

Въпреки че нямаше желание да прекара деня с годеника си, Алисия се облече грижливо за разходката. Избра виненочервена вълнена рокля, обшита с перли и с тесни, прилепнали ръкави.

Когато слезе по стълбата, главата ѝ беше гордо вдигната. Може би наистина трябваше да даде шанс на Стивън Аскот. Може би го бе преценила неправилно и той щеше да се окаже добре настроен към клана ѝ. Ако проявеше разбиране към шотландците, тя беше готова да му прости дори закъснението за венчавката. Благото на народа ѝ беше много по-важно от личната обида. Не само крал Хенри, тя също искаше между англичаните и шотландците да се възцари мир, особено след като кървавата вражда беше изстребила почти цялото ѝ семейство.

Тя слезе в градината и намери Стивън облегнат на стената. Трябваше да признае, че изглежда много добре. Сигурно нямаше да устои дълго на мъжкия му чар. Въпреки това личните ѝ чувства – все едно омраза или любов – никога нямаше да застанат пред доброто на клана ѝ.

– Добро утро – поздрави спокойно тя и го изчака да дойде при нея.

Стивън я погледна с горящи от страст очи и помилва черните къдрици на рамото ѝ, сякаш отдавна бяха съпрузи.

– Защо шотландките носят косите си непокрити? – попита с мека усмивка той и уви къдрицата около пръста си.

– Докато не е родила дете, младата жена ходи с открита глава – обясни Алисия. – Освен ако не е облечена в родната си носия. – Тя почака, за да види дали Стивън ще се залови за думите ѝ, но той само се засмя и рече:

– Дете, значи. Е, добре, ще се опитаме да постигнем нещо в тази посока. Конете ни чакат ей там. – Той махна с ръка към края на градината. – Готова ли сте?

Алисия разтърси глава и Стивън се принуди да пусне къдрицата.

– Шотландката е винаги готова да поязди. – Без да обръща внимание на веселия му смях, тя събра полите си и тръгна пред него.

Една красива черна кобилка танцуваше неспокойно край червеникавия жребец на Стивън. Преди мъжът да е протегнал ръце, за да ѝ помогне да се качи на седлото, Алисия се метна с един скок на гърба на кобилката и за стотен път прокле английската мода, която я обременяваше с толкова много поли. Беше благодарна на Стивън, че не беше

оседлал кобилата с дамско седло, както правеше Роджър.

Още преди Стивън да е възседнал едрия си жребец, тя смушка кобилката с пети и полетя към полето. Конят беше млад и буен, също като нея, и жадуваше за свобода и движение. Алисия пусна кобилката в галоп и пое по пътеката, която ѝ беше показал Роджър. Приведе се над седлото и остави косата си да се вее на вятъра. Обзе я луда радост. Прекрасно беше да избяга поне за малко от затвора си.

В този миг улови с ъгълчето на окоото си някакво движение, което отклони вниманието ѝ. Тя извърна глава и видя Стивън непосредствено зад себе си. Той беше успял да намали разстоянието помежду им за учудващо кратко време. Тя избухна в подигравателен смях. Нито един англичанин не беше в състояние да победи шотландката на езда. Тя подкани кобилката да бърза и дори я удари с камшик по хълбока. Животното се втурна напред, сякаш му бяха поникнали крила. Алисия отново се опияни от усещането за сила и превъзходство.

След малко погледна отново през рамо и с учудване установи, че Стивън я настига. Пътеката пред нея се стесни. Нямаше място за двама ездаци. Ако искаше да я надмине, той трябваше да излезе от пътеката и конят му можеше да пропадне в заешка дупка или да се удари в някое дърво. Алисия се изсмя тържествувашо и насочи кобилката си в средата на пътеката. Знаеше как постъпват сънародниците ѝ в такива случаи, но англичаните бяха мекушави и твърде глупави за подобна маневра.

Кобилата препускаше с всички сили. Стивън сигурно беше непосредствено след нея и Алисия се зарадва още повече. Той нямаше представа как да си помогне. Внезапно кобилката ѝ се препъна и се изплаши. Алисия полетя напред и едвам успя да се задържи на седлото. Опитният боен жребец на Стивън се беше разсърдил на кобилката, която му препречваше пътя, и я бе ухапал по задния хълбок.

Алисия се опитваше с всички сили да остане в средата на пътеката и ядно прокллинаше англичаните. Всичко идваше оттам, че не ѝ даваха да язди собствения си кон. Това животно ѝ беше чуждо и не реагираше достатъчно бързо на заповедите ѝ.

Конят ухапа още веднъж кобилата и тя изцвили от болка. Този път отказа да се подчинява, отдръпна се настрана и позволи на жребеца да я надмине. На минаване Стивън хвърли кратък поглед към Алисия и тя му отговори с едно галско проклетие. Стегна юздите и кобилката отново препусна в средата на пътеката.

Докато траеше състезанието, Алисия нито за миг не позволи на кобилата да забави темпото. Трябваше да благодари само на

дългогодишния си опит с конете, че животното не беше отскочило настрана и не беше избягало в гората, за да се спаси от разярения жребец.

Когато стигна до реката и с един скок прелетя над водата, Стивън вече я чакаше. Беше слязъл от седлото и стоеше спокойно до коня си, който утоляваше жаждата си в рекичката.

– Не беше лошо – проговори одобрително той и я изгледа ухилено. – Забелязах обаче, че имате склонност да работите повече с дясната юзда, отколкото с лявата. Е, с малко повече упражнения ще поправим тази грешка.

Очите на Алисия изпущаха светкавици. Упражнения! Тя беше получила първото си пони, когато беше само на четири години и винаги придружаваше баща си в нощните му набези срещу говедата на чуждите кланове. И сега ѝ заявяваха, че трябва да се упражнява! Стивън избухна в смях.

– Изглеждате толкова объркана! Ако това ще ви успокои, ще ви кажа, че сте най-добрата ездачка, която съм виждал някога в живота си. Можете да давате уроци на всяка англичанка.

– Не ми говорете за англичанките! – изсъска разярено тя. – Сигурно искахте да кажете „англичани“!

– Пред вас стои един англичанин, от когото току-що загубихте. Няма ли най-после да слезете от кобилата и да изтриете гърба ѝ? Не знаете ли, че конете не бива да се оставят изпотени?

Сега пък я поучаваше как да се отнася към конете! Побесняла от гняв, тя се приведе и замахна с камшика за езда. Стивън избягна ловко удара, сграбчи я за китката и я изви болезнено. Тази неочаквана реакция я принуди да пусне камшика. Тя загуби равновесие, тежките английски поли се увиха около глезените и кракът ѝ се изплъзна от стремето.

Тя посегна да се хване за седлото и щеше да се задържи без усилие, ако не бяха ѝ попречили ръцете на Стивън. Той я обхвана през кръста и я привлече към себе си. Тя се дръпна с все сила. Съпротивляваше се мълчаливо, макар че вътрешно кипеше от гняв. Този мъж се наслаждаваше на унижението ѝ! Играеше си с нея, позволи ѝ почти да спечели, а накрая изведнъж я вдигна от седлото. Засмя се, задържа я над главата си и попита:

– Знаете ли, че когато сте гневна, трапчинката на брадичката ви се превръща в дупка?

– Каква дупка! – изфуча вбесено тя и замахна да го ритне в корема.

Тъй като се опираше само на ръцете на Стивън и при това се люлееше поне на метър над земята, Алисия постъпи неразумно. Стивън я

подхвърли във въздуха и я улови. Притисна я до себе си, целуна шумно ухото ѝ и пошепна:

– Винаги ли си толкова забавна?

Алисия не смееше да го погледне, макар че отново висеше над главата му. Ръцете ѝ бяха в плен на неговите, иначе щеше да му зашлеви плесница.

– А вие винаги ли сте в такова диво настроение? – изсъска тя. – За нищо друго ли не мислите, освен за жени, които да опипвате?

Стивън потърка бузата си в нейната.

– Колко хубаво миришете. – Отдалечи я малко от себе си и я погледна сериозно. – Ще ви призная нещо: вие сте първата жена, която ме настройва така... диво. Всъщност, вие сте и първата жена, която ми принадлежи изцяло.

Тя се скова в ръцете му и попита колкото можеше по-грубо:

– Това ли искате от жената – да бъде играчка в ръцете ви?

Стивън се засмя и поклати глава. После я остави да стъпи на земята и сложи ръце на раменете ѝ.

– Вие сте моя, Алисия, и трябва да свикнете с тази мисъл. А сега откъснете снопче трева и изтъркайте потта на кобилата си.

Алисия му обърна гръб. Докато разседлаха конете си и ги разтриха, двамата не разговаряха. Стивън не предложи да ѝ помогне в свалянето на седлото и тя се зарадва, защото знаеше, че щеше да му откаже. Тя беше жена, но в никакъв случай не беше безпомощна, както той си въобразяваше.

– Е, поне разбирате от коне – установи доволно той и отново се засмя, когато Алисия го изгледа унищожително. След малко отиде при нея и улови ръката ѝ, като я гледаше сериозно.

– Не започвайте пак – взмути се тя и отстъпи крачка назад. – Наистина ли не мислите за нищо друго?

– Мисля, че вие ме омагьосахте – отговори тихо той и очите му заблестяха. – Но няма да ви попитам същото като снощи, за да не ми направите сцена.

Споменът за караницата в градината я накара да се огледа за Раб. Кучето ѝ лежеше съвсем спокойно край реката. Странно, че не се беше нахвърлило върху Стивън, когато той я вдигна във въздуха. Когато Роджър се осмелеше да я докосне, Раб веднага започваше да ръмжи.

– Къде са хората ви? – попита предпазливо тя.

– При сър Томас, разбира се – отговори с учудване Стивън.

– Нямате ли нужда от охрана? Не знаете ли, че сънародниците ми

дебнат в гората, за да ми дойдат на помощ, ако упражните насилие?

Стивън улови ръката ѝ и я поведе към една гладка скала близо до водата. Алисия понечи да се отдръпне, но той не ѝ позволи. Натисна я да седне на камъка и полегна до нея в тревата, опрял глава на дланта си. Очевидно не счете за нужно да отговори на въпроса ѝ. Загледа се към синьото небе и попита замислено:

– Защо баща ви провъзгласи именно вас за водач на клана?

Алисия го погледна и се усмихна. Точно за това искаше да говорят – за сънародниците ѝ, за клана, за най-важното нещо на този свят.

– Трябваше да се омъжа за един от помощниците му. Всеки от тях можеше да стане чудесен водач на клана. За съжаление степента на роднинството не им позволяваше да станат преки наследници на баща ми. Затова татко ме определи за свой наследник и ми предложи да си избира един от тримата.

– Какво стана с тях?

Устата ѝ се изкриви в горчива омраза.

– Бяха убити заедно с баща ми. Загинаха от ръцете на англичаните.

Стивън я погледна и леко смръщи чело.

– Значи мъжът, който ви вземе за съпруга, ще стане господар на клана Макарън.

– Аз съм господар на клана Макарън – отговори с твърд глас Алисия и понечи да стане от хладния камък.

Стивън стисна ръката ѝ и я принуди да седне отново.

– Ще се почувствам много по-добре, ако не бягате като подивяла коза при всяка моя дума. Как искате да разбера що за човек сте?

– Но аз не бягам от вас! – озъби се Алисия и издърпа ръката си, защото Стивън беше почнал да целува връхчетата на пръстите ѝ. Постара се да прогони сладостните тръпки, които я пронизаха чак до корените на косата.

Стивън въздъхна и се отпусна в тревата.

– Съжалявам, но просто не мога едновременно да говоря с вас и да ви гледам. – Помълча малко и продължи: – Сигурно баща ви е имал и друг роднина, който да поеме наследството.

Алисия се опитваше отчаяно да запази спокойствие. Много добре знаеше какво искаше да каже омразният англичанин – че всеки мъж би бил по-подходящ за водач на клана от една жена. Нямахше намерение да му разкрие съществуването на по-младия си брат Дейви.

– Шотландците вярват, че жените имат твърд характер и са интелигентни. Те не виждат в тях само инструмент за раждане на деца.

Стивън изръмжа нещо неразбрано и Алисия се изкуши да грабне един камък и да го хвърли по главата му. Раб изглежда разбра какво мислеше господарката му, защото наостри уши и я погледна. Стивън не забелязваше какво става зад гърба му.

– И какви задължения ще имам като господар на клана Макарън?

Алисия стисна зъби. Не биваше да губи търпение.

– Аз съм господарката на клана Макарън. Мъжете се подчиняват на мен. Преди да започнат да изпълняват нарежданията ви, трябва да ви приемат като един от тях.

– Да ме приемат? Мен? – попита с искрено учудване той и се обърна към нея. Гърдите ѝ издуваха обкованото с перли деколте и го привличаха така силно, че той побърза да извърне поглед, за да не загуби самообладание. – Въпросът е по-скоро дали аз ще ги приема.

– Така може да говори само истински англичанин – промърмори подигравателно тя. – Вие вярвате, че благодарение на произхода си стоеите много по-високо от останалите хора. Вярвате, че възгледите и навиките ви превъзхождат шотландските. Мислите, че шотландците са жестоки и варвари, за разлика от вас, но ние не грабим жените ви и не ги принуждаваме да се омъжат за шотландци, макар че те са много по-добри съпрузи от англичаните.

Стивън прие избухването ѝ само с вдигане на раменете.

– Всеки човек смята, че родината му е най-прекрасната страна на света. Освен това съм готов да призная, че не знам почти нищо за Шотландия и жителите ѝ. Вярно е, че живях известно време в шотландската равнина, но както личи, нравите и обичаите в планината се различават много от тези, които познавам.

– Хората от равнината са повече англичани, отколкото шотландци.

Стивън помълча малко.

– Както и да е, господарят на клана има известни задължения. – Той се засмя тихо и побърза да се поправи: – Пардон – съпругът на господарката има известни задължения. Какво трябва да направя, за да бъда приет от клана?

Алисия се отпусна. Вцепенението ѝ отстъпи място на любопитството. Той беше обърнат настрана и тя имаше възможност да го разгледа спокойно. Както се беше излегнал в тревата, изглеждаше направо огромен – много по-висок от всички мъже, които беше виждала досега. Въпреки че не го признаваше дори пред себе си, тя много искаше да лежи до него в тревата. Харесваше могъщото му тяло, широкия гръден кош, мускулестите крака и косата, която падаше на меки вълни чак до шията.

Скромното му облекло също ѝ се понрави. Повечето английски благородници се кичеха като пауни. Тя си представи как ще му стои тартанът и потръпна при мисълта за силните крака, открити почти до коленете.

– Трябва да се облечете като шотландец – заговори сериозно тя. – Докато не се появите пред хората ми в плейд, те ще виждат във ваше лице враг.

Стивън смръщи чело.

– Искате да ходя с голи крака? Доколкото знам, климатът в планината е суров...

– О, не предполагам, че сте толкова чувствителен към студа... – Заповедническият му поглед я накара да млъкне.

– Какво още?

– Трябва да станете Макарън и да мислите като Макарън. Когато станете Макарън, ще гледате на клана Макгрегър като на ваш заклет враг и...

– Какво? – Стивън скочи като ужилен. – Искате да променя името си? Искате аз, мъжът, да приема името на жена си? – Той ѝ обърна гръб. – Никога не бях чувал такава идиотщина. Знаете ли всъщност кой съм? Аз съм член на семейство Аскот! Аскотови са преживели стотици войни, надживели са много кралски родове! Нашето семейство живее на честно спечелените си земи вече няколко столетия! – Той зарови пръсти в косата си и продължи: – И сега искате от мен да се откажа от доброто си име, за да приема вашето? Ако ви направя тази услуга, братята ми ще умрат от смях.

Алисия скочи от камъка и заговори възбудено:

– Вие поне имате братя, които ще продължат името Аскот. Знаете ли какво ще стане, ако заведем при клана си англичанин, който отказва да живее като нас? Мъжете ще го убият и ще ми наредят да си избира нов съпруг. Знаете ли какво ще стане после? Не са малко младите мъже, които желаят да ме направят своя съпруга. Те ще се бият за мен и някои ще загинат!

– Така значи. Трябва да се откажа от името си, за да държа хората си в подчинение. Ами ако това се окаже недостатъчно? Сигурно ще ми заповядате да си отсека ръката или да си боядисам косата? Не! Те ще ми се покорят или ще усетят острието на меча ми! – Той извади дългия си меч от ножницата и острието му блесна на слънцето.

Алисия стоеше и го гледаше. В сърцето ѝ бушуваше гняв. Той заплашваше да убие хората ѝ, приятелите ѝ, роднините, които тя се бе заклела да пази и защитава. Не можеше да се върне в Шотландия с този

луд.

– Не мога да се омъжа за вас – проговори сериозно тя и го погледна дълбоко в очите.

– Съмнявам се, че имате избор – отговори спокойно Стивън и прибор меча си в ножницата. Малко се срамуваше, че се изпусна така, но може би беше по-добре още отначало да ѝ покаже кой е господарят в къщи. Той щеше да заповядва на шотландците, които тя наричаше „свои“ хора. – Аз съм англичанин – обясни рязко той – и ще остана такъв, където и да отида. Би трябвало да ме разберете, тъй като и самата вие не сте готова да промените поне малко шотландския си начин на живот.

Макар че есенният ден беше топъл, Алисия усети как я побиха студени тръпки.

– Не е същото. Вие ще живеете с хората ми, ден след ден, година след година. Толкова ли не проумявате, че ако всеки ден се перчите пред тях с изисканите си английски дрехи и доброто си английско име, те няма да ви приемат като свой? Видът ви постоянно ще им напомня за децата и жените, убити от англичаните. И ще виждат в спомените си баща ми, който загина от вражеска ръка в разцвета на годините си.

Отчаяният ѝ повик го трогна.

– Добре, ще нося шотландски дрехи. С това мога да се съглася.

Гневът на Алисия избухна с пълна сила.

– Така значи! Готов сте да облечете плейд и шафранена риза, за да могат жените ми да се възхищават на мускулестите ви крака!

Стивън я погледна смаяно и брадичката му увисна. След малко обаче се ухили с разбиране.

– Господи, как не се сетих по-рано! Много добре, че ми казахте! – Той протегна единия си крак и яките мускули затанцуваха под тънкия клин. – Значи мисли те, че жените ще ме приемат по-лесно? – Очите му засвяткаха дяволито. – Надявам се, че не сте ревнива?

Алисия го гледаше изумено. Този мъж не можеше да остане и минута сериозен. Подиграваше я, докато тя говореше за неща, които решават живота или гибелта на клана ѝ. Събра полите си и изтича към коня си.

– Алисия, почакайте! – извика подире ѝ Стивън. – Не исках да се шегувам с думите ви. – Той бе разбрал веднага каква грешка е допуснал и се втурна да я настигне. Улови ръката ѝ и я обърна към себе си. – Моля ви – прошепна настойчиво той и очите му отразиха всички чувства, които го вълнуваха в момента. – Не исках да ви обидя. Разберете, толкова сте красива, че ме подлудявате! Щом погледна косата ви, искам да я

милвам и целувам. Сините ви очи ме мамят да потъна в дълбините им. А тази проклетата рокля е толкова дълбоко изрязана, че непрекъснато ме предизвиква. Нима наистина очаквате да обсъждаме сериозно спора между англичаните и шотландците?

– Спор! – изсъска ядосано Алисия. – Това е война!

– Добре, нека е война – съгласи се миролюбиво той, втрещил жаден поглед в деколтето ѝ. Пръстите му милваха лакътя ѝ. – Велики боже, не мога да стоя толкова близо до вас, защото желанието да ви имам се превръща в мъчение!

Алисия сведе поглед към деколтето си и лицето ѝ пламна. Стивън се усмихна и нежно я привлече към себе си. Побесняла от гняв, тя се дръпна и го изгледа унищожително. Този мъж си въобразяваше, че може да я измами! Тя се изплъзна от търсещите му ръце и когато той не пожела да я пусне, го блъсна с все сила в гърдите. Стивън остана непоклатим, но тя загуби равновесие и политна назад. Беше забравила, че стои съвсем близо до водата.

Падна по гръб, макар че правеше отчаяни опити да се задържи. Стивън ѝ подаде ръка, но тя я отблъсна гневно. Тогава мъжът вдигна рамене и отстъпи крачка назад, защото не искаше да го опръска при падането си.

Водата в рекичката сигурно идваше от планината, иначе нямаше да бъде толкова студена. Алисия падна в пясъка и дребните камъчета, с които беше посипано дъното, се връзаха в гърба ѝ. Вълнените поли попиха жадно ледената вода, сякаш само бяха чакали подобен случай.

В първия момент тя не можа да проумее какво ѝ се е случило и остана като замаяна на мястото си. След малко вдигна глава към Стивън и видя ухилената му физиономия. По лицето ѝ се стичаха водни пръски. Раб скочи и застана до Стивън. Очевидно се зарадва на играта, защото залая и размаха опашка.

– Ще позволите ли да ви помогна? – попита Стивън с подигравателна учтивост.

Алисия приглади назад мократа си коса и усети, че зъбите ѝ всеки момент ще започнат да тракат. Все пак тя предпочиташе да захапне парче чакъл, вместо да се изложи така пред него.

– Не, благодаря – отговори с привидно равнодушие тя и бързо сведе глава, за да скрие треперенето си.

Изтри водата от лицето си, без да смее да погледне към Стивън. След малко опря двете си ръце върху гърба на кучето и направи опит да се изправи. Ала напоените е вода поли бяха тежки като олово. Освен

това дъното на реката беше хлъзгаво и усилията ѝ бяха осъдени на провал.

Не можеше да продължи нагоре. Този първи опит беше изтощил силите ѝ. Изведнъж краката поддадоха под тежестта на тялото ѝ и Раб направи огромен скок встрани, за да избегне водопада от пръски. Алисия падна отново по гръб и водата заля лицето ѝ. Тя се закашля и побърза да се изправи. Първото, което чу, беше веселият смях на Стивън. А докато водата се стичаше в ушите ѝ, Раб се разляя и сякаш се присъедини към смеха му. Сърцето ѝ се сви от болка. Раб се забавляваше, вместо да я защити.

– Вървете по дяволите и двамата! – изкрещя ядно тя и се опита да освободи краката си от мокрите поли.

Стивън поклати укорително глава и влезе във водата. Преди Алисия да е успяла да реагира по някакъв начин, той я грабна в прегръдката си и я вдигна във въздуха. Много ѝ се искаше тежестта ѝ да го повлече към дъното, но той беше непоклатим като скала. Само изви гръб и леко се приведе, за да устои на течението.

– Бих предпочела да ме пуснете – проговори сковано тя.

Стивън вдигна равнодушно рамене и отпусна ръце. Алисия разбра, че ще падне отново в ледената вода, и реагира светкавично, като се залови здраво за врата му.

– Е, това вече е по-добре – засмя се той и я притисна до гърдите си с такава сила, че костите ѝ изпукаха. Отнесе я на брега и спря, без да я пуска.

– Черна коса и сини очи... Никога не бях виждал такова прекрасно съчетание – прошепна страстно той. – Как можах да пропусна венчавката...

Алисия разбра причината за разкаянието му и настроението ѝ се влоши още повече.

– Студено ми е – проговори хладно тя. – Моля, пуснете ме.

– Бих могъл да те стопля – прошепна задавено той и захапа крайчето на ухото ѝ.

Алисия усети как я побиха тръпки – и те не бяха от студа. Тя се изненада от вълнението, което изпита, и се уплаши. Трябваше да му се противопостави.

– Пуснете ме най-после! – помоли тя тихо.

Стивън отрезвя изведнъж.

– Ще настинете – рече загрижено той. – Свалете тази мокра рокля. Ще облечете жакета ми. Да ви запаля ли огън?

– Предпочитам да се прибера в дома на сър Томас.

Макар и неохотно, Стивън я остави да стъпи на земята.

– Треперите – прошепна той и помилва ръката ѝ. – Облечете нещо сухо, защото ще се разболеете.

Алисия се отдръпна назад. Мокрите поли удряха болезнено краката ѝ, ръкавите бяха залепнали за ръцете ѝ и от краищата им капеше вода. Стивън я гледаше сърдито.

– Дрехите ви са толкова мокри, че не можете да се движите. Не мога да разбера какво удоволствие намирате да ги носите. Боя се, че полите ви са твърде тежки и конят няма да може да ви носи.

Алисия изпъна рамене, макар че това не беше никак лесно.

– По дяволите! Та нали вие, англичаните, принуждавате жените си да носят тези дрехи. Искате да ги направите неподвижни, защото не сте достатъчно мъжествени, за да се справите със свободните жени. Англичаните винаги преценяват човека според външния му вид. – Тя разпери мократа си пола и продължи: – Знаете ли колко ми струваше тази рокля? Можех да купя вместо нея най-малко сто говеда. А вие я развалихте.

– Аз? Виновно е само вашето проклето упорство. А сега предпочитате да умрете от студ, вместо да ме послушате.

Алисия се усмихна иронично.

– Май не сте съвсем глупав. Радвам се, че проумяхте някои неща.

Стивън отново се засмя вътрешно.

– Знам повече, отколкото предполагате. – Той свали жакета си и ѝ го подаде. – Щом толкова ви е страх от мен, скрийте се в гората и се съблечете.

– Страх! – изфуча Алисия и отблъсна протегнатата му ръка. Отиде при коня си и взе от седлото шотландския си тартан. После се запъти бавно към гората, без да поглежда към Стивън. Раб я следваше по петите.

След много мъчения тя успя да разкопчее безкрайните копченца и кукички на роклята и фустите. Когато най-после се освободи от мокрите дрехи, кожата ѝ беше посиняла. Тежката рокля падна в краката ѝ. Ленената долна риза и колосаната пола бяха оцветени в червено. Много ѝ се искаше да свали и мокрото бельо, но не посмя, защото Стивън Аскот беше наблизо. През цялото време се оглеждаше, защото се опасяваше, че той я наблюдава, скрит зад някое дърво. Все пак реши да свали поне копринените чорапи. След като съблече всичко, от което можеше да се лиши, тя се уви в дебелата наметка и се върна при реката.

Стивън не се виждаше никъде.

– Мен ли търсите? – попита внезапно той и Алисия се обърна стреснато. Той я бе проследил и сега носеше на ръката си мокрите ѝ дрехи. Сигурно я беше видял да се съблича.

Тя го погледна унищожително. Очите ѝ бяха ледени.

– Въобразявате си, че спечелихте, нали? Толкова сте нахален и дързък, че се отнасяте с мен като с играчка. Само че аз не съм играчка, най-малко пък ваша. Колкото и английската ви суетност да не иска да го проумее, аз съм шотландка и разполагам с известна власт, която мога да употребя срещу вас.

Тя се обърна и отиде при черната кобилка. Отвърза я, заметна тартана си над коленете и се качи на седлото, без да чака помощта му. Смушка кобилата и полетя в галоп още преди Стивън да е вдигнал седлото и да е отвързал коня си.

След горещата баня Алисия се чувстваше много по-добре. Седеше на леглото в стаята си и разглеждаше роклята от смарагдово-зелена коприна с дълга разцепени ръкави, подплатени със сини катеричи кожи. Красивите кожички подчертаваха шарката от сива коприна, избродирана върху богато надиплената пола. Една камериерка ѝ донесе свежи астри и тя изплете венец за косата си. Искаше да изглежда колкото се може по-добре.

Мораг, която ѝ помагаше да се облича, заговори мрачно:

– Бих се радвала, ако се правите красива, за да зарадвате сърцето на Стивън. За съжаление намеренията ви са други.

– Никога не бих се правила красива за такъв мъж.

– Доколкото мога да разгада желанията му, той предпочита да ви гледа без дрехи – отбеляза с усмивка Мораг.

Алисия си спести отговора. Имаше достатъчно време да размисли. Мъж като Стивън Аскот не можеше да стане неин съпруг. Ако се отнасяше към хората от клана ѝ така грубо, както се държеше с нея, верните ѝ сподвижници щяха да го убият на място и англичаните щяха да се нахвърлят върху тях като зверове. Не, тя не можеше да заведе в родните си планини мъж, от когото можеше да очаква само войни и племенни вражди.

Сър Томас я очакваше в работната си стая. Усмивката му беше сърдечна, но и сдържана. Много му се искаше да се отърве колкото се може по-скоро от тази жена, която подлудяваше мъжете с красотата си.

След като зае място на един стол и отказа предложената ѝ чаша

вино, Алисия изложи молбата си. Истинската причина за отказа ѝ да се омъжи за Стивън Аскот беше нежеланието му да разбере шотландските интереси, но тъй като не можеше да каже това на сър Томас, тя се бе принудила да измисли друга, по-приемлива за англичаните.

– Не може така, мила моя – отговори объркано старият рицар. – Крал Хенри избра за вас именно Стивън.

Алисия сведе глава в измамно покорство.

– Аз съм готова да се съглася с избора на краля, но като глава на клана Макарън имам по-високо положение от Стивън Аскот, който е обикновен рицар. Ако се омъжа за него, ще имам трудности с хората си.

– Смятате ли, че те ще се съгласят с лорд Роджър?

– Тъй като брат му е починал наскоро, той е наследил графска титла, следователно е много по-близо до моя ранг.

Сър Томас направи гримаса. Чувстваше се много стар, за да участва в тази игра. Да вървят по дяволите шотландците, каза си горчиво той, които позволяват на жените си да мислят самостоятелно.

Той повика слугата си и му нареди да доведе Стивън и Роджър.

Когато двамата млади мъже заеха места вляво и вдясно от него, той им съобщи за молбата на Алисия, като през цялото време наблюдаваше лицата им. Видя как очите на Роджър засвяткаха със злобно задоволство, докато погледът на Стивън само потъмня. Алисия седеше неподвижно. Зелената рокля придаваше нова дълбочина на очите ѝ, а пресните цветя в косата и подчертаваха прелестта и невинността ѝ.

Роджър заговори пръв:

– Лейди Алисия има пълно право да иска това, сър Томас. Рангът ѝ трябва да бъде уважен.

Стивън го погледна и очите му потъмняха още повече.

– Естествено е да говорите така, след като от решението на въпроса зависи дали ще се сдобие с горещо желаното богатство или не. – Той се обърна към кръстника си: – Кралят размисляше цяла година и накрая избра мен. Желанието му беше да възнагради семейството ми, което пазеше границата на кралството в равнината.

Алисия го изгледа унищожително.

– Сигурно искахте да кажете, че сте опустошавали селата и сте насилвали жените!

– Казах точно това, което исках да кажа. Пазехме границата на кралството от враговете. – Очите му бяха впити в деколтето ѝ. – Не сме насилвали нито една жена – добави съвсем тихо той.

Алисия стана и се обърна тържествено към сър Томас:

– Вие познавате нашите обичаи и сигурно разбирате, че кланът ми ще се почувства унижен, ако заведе в планината рицар с толкова нисък ранг. Крал Хенри желае мир. Този мъж – и тя посочи Стивън – ще предизвика само нови размирици. Не му позволявайте да стъпи в планината.

Стивън избухна в смях, застана зад нея и сложи ръка на кръста ѝ.

– Тук не става въпрос за дипломация. Младата дама е гневна, това е всичко. Помолих я да дойде в леглото ми преди сватбата и тя си въобрази, че съм я обидил.

Сър Томас се усмихна облекчено. Роджър скочи от мястото си.

– Протестирам! Лейди Алисия е дама и сме длъжни да се съобразим с желанието ѝ. – Той се обърна към Стивън и продължи злобно: – Сигурно ви е страх да се биете за ръката на дамата?

Стивън вдигна едната си вежда.

– Не знаех, че членовете на семейство Аскот имат славата на страхливци. Нима си въобразявате, че ще ме победите?

– Моля ви се, джентълмени! – намеси се разтревожено сър Томас. – Крал Хенри ни изпрати Алисия, за да я омъжим, а не за да водим битки за нея.

Алисия се отдръпна рязко и се освободи от ръката на Стивън.

– И вие говорите за мир! – изфуча разярено тя. – Как смеете да се правите на миротворец, след като ме принуждавате да се омъжа за един мръсен развратник, и то с низък произход? Заклевам се, че ще го убия при първата благоприятна възможност!

Стивън се усмихна снизходително.

– Съгласен съм, стига това да стане след първата ни брачна нощ.

Алисия го изгледа подигравателно, но не каза нищо.

– Бихте ли ни оставили сами, лейди Алисия? – помоли учтиво сър Томас.

Младата жена събра полите си и напусна стаята. Чувстваше, че няма да понесе още дълго близостта на Стивън Аскот.

– Стивън – заговори вразумително старият рицар, – не искам да бъда поводът за твоето убийство.

– Думите на жената не ме плашат, кръстнико.

Сър Томас смръщи чело и продължи:

– Ти си невинен като агънце. Никога не си бил в шотландските планини. Там никой не признава върховната власт на краля. Водачите управляват клановете си и не се подчиняват никому. Лейди Алисия ще каже само една дума и всички мъже и жени в клана ще се нахвърлят върху

теб с ножовете си.

– Готов съм да поема този риск.

Сър Томас отиде при кръщелника си и сложи ръка на рамото му.

– Познавах добре баща ти и не смея да изпратя сина му на сигурна смърт.

Стивън го погледна упорито.

– Искам тази жена. Няма да ви я отнемат. – Той се обърна рязко към Роджър, който наблюдаваше сцената със самодоволна усмивка: – Ще се срещна с вас на бойното поле и тогава ще видим кой ще бъде по-добрият господар на клана Макарън.

– Прието! – отговори злобно Роджър. – Утре рано. Победителят ще се ожени за лейди Алисия и ще сподели леглото ѝ.

– Така да бъде!

– Недейте! – прошепна безсилно сър Томас, който съзнаваше, че е загубил битката. – Вървете и се погрижете сами за бойното си поле – изпрати ги с тежка въздишка той. – Не желая да имам нищо общо с двубоя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Стивън стоеше до жребеца си, целият в стомана, и слънцето напи-
чаше безмилостно бронята му. Въоръжението му беше много тежко, но
той беше свикнал с него от най-ранна възраст и изобщо не го усещаше.

– Слънцето ще ви заслепява, милорд – проговори предпазливо мла-
дият паж.

Стивън кимна мрачно. Отдавна беше забелязал този факт.

– Нека и Чатауърт да има едно предимство. Ще му е необходимо.

Момчето се усмихна гордо. Трябваше му много време, докато увие
сър Стивън в памучната подплата и го опакова в кожа, за да може да му
сложи бронята. Сега проследи със задоволство как младият рицар се
метна без усилие на коня си и му подаде щита и копието. Стивън не пог-
ледна нито веднъж към лейди Алисия, макар да знаеше, че тя е настояла
да присъства на двубоя. Решителна, с бледо лице, облечена във велико-
лепна рокля с цвят на слонова кост и златна шарка, тя стоеше зад барие-
рата. Не му се искаше да влошава още повече настроението си при вида
на жената, която му желаше смъртта.

Стивън стисна здраво дългото дървено копие. След снощния разго-
вор не беше разменил нито дума с Роджър. Сър Томас удържа на думата
си и не се яви на турнира. Затова и двубоят щеше да се проведе без
строги правила. Двамата щяха да се бият, докато единият паднеше от
коня.

Бойният жребец на Стивън, могъщ черен кон с развяваща се грива,
нетърпеливо потропваше с копита в пясъка. Тези животни бяха обучени
в сила и издръжливост, не в бързина.

Хората на Стивън стояха в кръг около него и чакаха появата на Ро-
джър в другия край на посипаното с пясък поле. В средата беше издиг-
ната ниска ограда, която го разделяше на две равни части.

Стивън спусна наличника на шлема си. Само очите му останаха от-
крити. Един млад мъж вдигна предупредително копието си и когато го
спусна, двамата участници в двубоя се втурнаха един срещу друг с ви-
соко вдигнати копия. Основното в тези битки беше не бързината, а сила-
та. Само мъжът, който се намираще в най-добрата си форма, можеше да
се задържи на гърба на коня при сблъсъка между копието и щита на
противника.

Стивън притисна бедра към тялото на жребеца си и когато копието

на Роджър улучи щита му, дори не се помръдна. При първия сблъсък се счупиха и двете копия. Стивън обърна сръчно коня си и препусна към края на полето.

– Той е добър, милорд – заговори възбудено пажът, докато му подаваше ново копие. – Внимавайте за върха на копието. Мисля, че противникът иска да ви удари под щита.

Стивън кимна кратко и отново спусна наличника.

Щандартът бе спуснат. Започна вторият сблъсък. Стивън трябваше само да хвърли противника си от седлото и според обичайните правила битката щеше да се смята за спечелена. При втората атака на Роджър той свали щита и умело посрещна силния удар. Изненадан от тази маневра, Роджър не обърна внимание на противниковото копие, което го улучи в хълбока. Олюля се застрашително и едва не падна в пясъка. Все пак успя да се задържи за гривата на кога и да остане на седлото.

– Добре го ударихте – прошепна зарадвано пажът. – Ако го улучите още веднъж, ще падне от коня.

Стивън кимна и спусна наличника.

Роджър се съсредоточи единствено върху атаката и занемари защитата си. Когато сведе копието, за да нанесе удар, Стивън го улучи повторно и този път замахът му беше много по-силен. Роджър политна назад и се строполи в пясъка точно пред краката на Стивъновия жребец.

Стивън хвърли бърз поглед към падналия противник и се обърна към Алисия. Ала Роджър Чатауърт не беше от мъжете, на които спокойно можеш да обърнеш гръб. Той посегна към обкования с желязо боздуган, окачен на седлото, размаха го над главата си и се втурна побеснял след противника си.

– Внимавай, Стивън! – изкрещя възбудено някой.

Стивън реагира светкавично, но все пак закъсня. Главата на боздугана го улучи болезнено в бедрото. Ризницата му се изкриви и се заби в незащитената плът. Той направи опит да се задържи на седлото, но неочакваният удар го свали на земята.

Все пак успя да се изправи бързо и видя, че Роджър отново размахва боздугана си и се готви да нанесе удар. Хвърли се настрана и стоманената ризница изскърца протестиращо.

Някой му хвърли боздуган, но в същия миг Роджър го улучи в рамото. Стивън простена от болка и без бавене нанесе удар в бедрото на противника си. Роджър политна настрана, но Стивън нямаше намерение да го остави да избяга. Трябваше да спечели тази битка.

Следващият удар улучи врага в дясното рамо и го изпрати в пясъка.

Бронята го предпази от железните шипове, но силата на удара го събори и отне дъха му.

Роджър остана в пясъка, свит на кълбо, със замаяна глава. Стивън извади меча си, застана пред него с широко разкрасени крака и отвори наличника му.

Роджър погледна мрачно към победителя.

– Довършете започнатото! – изхърка задавено той. – Убийте ме, както аз щях да ви убия!

Стивън го погледна презрително.

– Аз спечелих. Това ми е достатъчно. – Той направи крачка напред, свали стоманената си ръкавица и протегна ръка на противника си.

– Обиждайте ме – изсъска Роджър, вдигна глава и се изплю върху протегнатата за помощ ръка. – Няма да забравя това.

Стивън изтри ръката си в бронята.

– Ще го запомня. – Той прибра меча си в ножницата и му обърна гръб.

Запъти се право към Алисия, която стоеше заедно с Мораг в края на полето. Когато застана пред годеницата си, той свали шлема и го хвърли на Мораг, която го улови сръчно и се ухили с цялото си лице. Алисия се скова и бързо отстъпи крачка назад.

– Този път няма да ми избягате – проговори с усмивка Стивън и голата му ръка се склочи около рамото ѝ. Привлече я към себе си и тя усети, че ръката му е по-силна от цялото ѝ тяло. Той притисна меката ѝ плът към стоманената броня и тя спря да диша. Стивън я обгърна и с другата си ръка и студеният метал я уплаши още повече.

– Сега си моя – прошепна пресипнало мъжът и впи устни в нейните.

Алисия знаеше как се целуват мъжете. При нощните походи в планините воините на баща ѝ си бяха откраднали няколко целувки, но познанията ѝ за този вид интимност между мъжа и жената бяха бегли и непълни.

Никога не беше преживявала целувка като тази. Мека и нежна и в същото време ѝ отне нещо, което досега не бе посямляла да дари на нито един мъж. Целувката на Стивън беше завладяваща. Устата му си играеше с нейната, милваше я, вкусваше сладостта ѝ. Алисия се надигна на пръсти, за да се нагоди по-добре към устата му, и наклони глава. Стивън поиска устните ѝ да се отворят и тя се подчини с готовност. Върховете на езиците им се срещнаха и по гърба ѝ пролазиха сладостни тръпки. Тялото ѝ се разтопи като сняг на слънце, тя отметна глава назад, но

неумолимите мъжки устни продължиха страстната си игра. Той я бе направил своя пленница и нямаше намерение да я освободи.

Изведнъж Стивън се отдръпна от нея и когато Алисия отвори очи, на лицето му грееше безсрамна усмивка. Тя усети, че е увиснала с цялата си тежест на ръката му, че целувката е обезсилила тялото ѝ и ако той я пуснеше, тя щеше да се строполи безсилно на земята. Стисна здраво зъби, за да се овладее, и стъпи на краката си. Стивън избухна в тих смях.

– Вие просто не съзнавате колко много ми принадлежите. – Той я пусна и се обърна към Мораг: – Пригответи господарката си за венчавката. Няма да чакате още дълго.

Алисия му обърна гръб, разтърсена до дън душа. Не искаше никой да види пламтящото ѝ лице и сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Досега не беше заплакала от обидите му, но целувката...

– Какво сте се разцивилизи? – попита сърдито Мораг, когато се прибраха в стаята си. – Стивън е красив мъж и умее да се бие. Съгласи се с претенциите ви и се би заради вас. Отдавна не бях виждала толкова добър боец. Какво повече искате?

– Той се отнася с мен като с уличница!

– Той се отнася с вас като с жена. Другият, онзи Роджър, искаше само земята, която ви принадлежи. Съмнявам се, че изобщо е помислил за интимната страна на брака.

– Това не е вярно! Той е... като Иън!

Мораг смръщи чело. Не искаше да си спомня за младия мъж, загубил живота си само на двадесет и пет години.

– Иън ви беше като брат. Израснахте заедно. Ако беше поживял малко повече, за да се ожени за вас, сигурно нямаше да ви отведе в леглото си. Вие му бяхте като сестра, а мъжът не може да спи със сестра си.

Алисия изкриви лице.

– Стивън Аскот няма никакви скрупули!

– Защо искате да се измъчва от угризения на съвестта, когато легне при вас?

Алисия изгледа прислужницата си с такова отчаяние, че старицата избухна в луд смях.

– Ето какво било! Вие сте девица. Не бях сигурна дали сте успели да се опазите, защото господарят често ви пускаше на езда с млади мъже и...

– Никога не съм излизала без охрана и ти го знаеш много добре.

– Вярно е, но младият мъж никога не е сигурен защитник – усмихна

се с разбиране Мораг. – Хайде, стига сте хленчили. Предстои ви нещо много хубаво. Ако не ме лъжат старите ми очи, Стивън ще стане добър съпруг. Той е от мъжете, които се стараят много да доставят удоволствие на жена си.

Алисия отиде до прозореца.

– Сигурно си права. Той се държи така, сякаш е спал с половината Англия.

Мораг се вгледа изпитателно в гърба ѝ.

– Май ви е страх, че неопитността ви може да го отблъсне...

Алисия се обърна разярено.

– А ти си позволяваш да ме сравняваш с бледите, мършави англичанки!

Мораг се изкиска доволно.

– Много се радвам, че си възвърнахте поне малко от жизнеността. Хайде, свалете тази рокля, за да ви облека за сватбената нощ. Остават само няколко часа до венчавката.

Алисия побледня като платно. Съзнаваше, че няма смисъл да се противи. Въздъхна тежко и се остави в ръцете на Мораг.

Стивън се бе потопил до брадичката в горещата вода и си почиваше. Кракът и рамото му пареха от силните удари на Роджър. Когато вратата на стаята му се отвори, той дори не се обърна да види кой влиза.

– Махни се оттук – проговори сърдито той. – Ако ми трябваш, ще те повикам.

– И за какво ще ви потрябвам? – попита развеселено добре познат глас.

Стивън отвори смяяно очи, а в следващия момент вече тичаше чисто гол към вратата.

– Крис! – извика зарадвано той и прегърна стария си приятел. Кристофър Одли побърза да се откъсне от сърдечната прегръдка и се дръпна назад.

– Какво правиш, за Бога? Да не искаш да се явя на венчавката ти в мокри дрехи? Надявам се, че не съм я пропуснал?

– Седни до коритото, за да те разгледам по-добре – заповяда Стивън и отново се потопи в топлата вода. – Отслабнал си. Толкова лошо ли те хранеха във Франция?

– Напротив, напротив. Само че жените ме изтощиха до смърт – отговори весело Крис и придърпа един стол към ведрото. Младият мъж

беше нисък, тъмнокос и изглеждаше слаб, почти крехък. Късата, добре поддържана брадичка, чипото носле и големите, меки, напомнящи на сърна очи упражняваха неустойимо очарование върху жените. Той изгледа критично подутото рамо на приятеля си и продължи обвинително: – Още една рана? Нямах представа, че пак си се забъркал в някоя каша.

Стивън изля върху раната кофа гореща вода и въздъхна доволно.

– Трябваше да се бия с Роджър Чатауърт за жената, която ще стане моя съпруга.

– Да се биеш? – попита смаяно Крие. – Преди да дойда тук, говорих с Гевин и той ми каза, че не си имал никакво желание да се ожениш. – Той се усмихна меко и с копнеж. – Видях и съпругата на Гевин. Прекрасна е, наистина. Вдигнала е голям шум в двора.

Стивън само махна с ръка.

– В сравнение с Алисия Джудит е плаха сърничка.

– Алисия? Така ли се казва богатата шотландска наследница? Гевин я описа като дебела и грозна.

Стивън избухна в тих смях и насапуниса краката си.

– Грозна значи! Скоро ще я видиш и съм сигурен, че ще загубиш ума и дума. Можеш да се огледаш в блестящите ѝ черни коси като в огледало. Когато грее слънце, те искрят като злато. Очите ѝ са сини и бездънни, а брадичката е толкова гордо вирната, когато говори с мен, та човек би могъл да помисли, че се обръща към слугиня.

– Какво друго ще ми кажеш за нея? – попита любопитно Крие.

– Тя е прекрасна във всяко отношение – въздъхна замечтано Стивън.

Крис се развесели още повече.

– Не е честно! И двамата с Гевин имахте невероятен късмет в избора на съпруга. Все пак не разбрах защо е трябвало да се биеш за нея. Нали ти беше дадена лично от крал Хенри?

Стивън излезе от ведрото и улови хавлията, която му подхвърли Крис.

– Закъснях за венчавката с цели четири дни и се боя, че тя не може да ми го прости. Има странни представи за брака. Твърди, че като неин съпруг трябва да стана истински шотландец, дори да променя името си. Не съм съвсем сигурен, но предполагам, че Чатауърт е обещал да изпълни всичките ѝ желания, само и само да стане неин съпруг.

– Без съмнение, тя му е повярвала – изпуктя презрително Крис. – Роджър умее да общува с жените, но не бива да му се има доверие.

– Организирахме турнир и когато го свалих от седлото, той ме

нападна в гръб с боздугана си.

– Това копеле! Брат му Едмънд беше съшият – подъл и коварен. Не бих се учудил, ако и Роджър се окаже подлец. И ти въпреки това успя да спечелиш?

– Толкова побеснях от непозволена му атака, че едва не го убих. Всъщност, той ме помоли да го сторя и заяви, че като съм пощадил живота му, съм му нанесъл смъртна обида.

Крис погледна замислено приятеля си.

– Спечелил си си смъртен враг. Кой знае какво те очаква в бъдеще...

Стивън отиде до леглото, където бяха оставени сватбените одежди.

– Не мога да му се сърдя. Всеки мъж би пожелал жена като Алисия.

Крис се ухили с разбиране.

– Никога не си бил луд по жена.

– Никога не бях срещал жена като Алисия. – На вратата се почука и в стаята влезе млада камериерка, която носеше блестяща официална роба, извезана със сребърни конци. Тя погледна разплакано Стивън, който стоеше пред нея с увита около хълбоците кърпа. – Какво има? – попита нетърпеливо той. – Защо не остави роклята на лейди Алисия?

Момичето трепереше с цялото си тяло. Стивън навлече ризата си и взе роклята от ръцете ѝ.

– Говори спокойно – окуражи я меко той. – Знаем, че лейди Алисия има остър език.

Момичето вдигна глава.

– Тя беше в залата, милорд, когато отидох при нея. Присъстваха и няколко мъже. Дадох ѝ роклята и тя я хареса.

– Добре. Продължавай!

Момичето говореше все по-бързо:

– Ала когато ѝ казаха, че роклята е от вас и е определена за венчавката, тя ми я хвърли в лицето. Каза, че си е приготвила сватбена рокля и никога няма да облече вашата. О, милорд, беше ужасно! Каза го много високо и всички се разсмяха.

Стивън облече жакета си. Лицето му побеля от гняв.

– Достатъчно съм търпял капризите ѝ. Крайно време е някой да научи младата дама на добри маниери.

Той метна роклята на рамото си и се запъти с дълга крачка към голямата зала. Роклята струваше много пари. Алисия го обвини, че е развалил костюма ѝ за езда, макар че той не беше виновен за падането в реката. Той пожела да я обезщети за загубата, затова отиде специално в

града, претърси всички магазини, докато открие извезания със сребро плат, и заплати щедро на шивачките, за да ушийт роклята за една нощ. Роклята беше от най-фина вълна, украсена със сребърни конци. Платът беше скъп и тежък, среброто разпръскваше мек блясък по тъмните коридори. Тази рокля струваше повече от всичките ѝ тоалети, взети заедно, а тя бе отказала да я облече.

Стивън влезе в голямата зала и веднага я видя. Тя седеше в едно меко кресло, облечена в роклята от сатен с цвят на слонова кост. Един млад мъж беше коленичил пред нея и свиреше на арфа.

Стивън застана между двамата. Алисия го погледна бързо и извърна глава.

– Много бих се радвал да облечете тази рокля – заговори спокойно той.

– Имам си сватбена рокля – отговори Алисия, без да го погледне.

– Пак ли имате проблеми с шотландката, Стивън? – попита подигравателно мъжки глас от дъното на залата.

Стивън изобщо не се обърна. Погледна втренчено Алисия, после я сграбчи за рамото и я изправи на крака. Не каза нито дума, но мрачното му лице беше недвусмислено предупреждение. Стисна китката ѝ като в клещи и я поведе към вратата. Краката ѝ се заплетоха в копринените поли и тя вдигна бързо края на роклята. Съзнаваше, че той щеше да продължи да я влачи след себе си даже ако беше паднала.

Стивън буквално я блъсна в стаята ѝ и метна роклята на леглото.

– Облечете я! Веднага! – заповяда кратко той.

– Няма да се подчинявам на заповедите ви нито сега, нито в бъдеще! – изсъска вбесено Алисия.

Очите му бяха тъмни и корави.

– Направих всичко възможно, за да се извиня за закъснението си.

– Закъснение! – изкрещя тя. – Да не мислите, че съм толкова суетна и ви презирам заради селските ви маниери? Колко зле ме познавате! Исках да загубите турнира само защото Роджър Чатауърт е много по-подходящ за клана ми. Сега ще дойдете с мен в Шотландия, но хората ми ще ви презират поради същата причина, поради която ви презирам и аз: заради високомерието ви. Защото си въобразявате, че всичко е ваша собственост.

Стивън направи крачка към нея и улови брадичката ѝ. Палецът и показалецът се забиха болезнено в бузите ѝ.

– Омръзна ми да слушам постоянно за вашия клан. А още повече ме възмушава произнасянето на името Чатауърт. Тази рокля е подарък.

Беше ушита специално за вас, а вие се противите като глупаво момиче!

Алисия се опита да освободи главата си, но не успя.

– Вие сте моя жена и сте длъжна да ми се подчинявате. Не знам нищо за хората ви и ще се занимая с тях едва когато ми дадете възможност да ги опозная. Обаче знам как трябва да се държат жените. Не пожалих нито усилия, нито пари, за да ви подаря тази рокля. Затова ще я облечете.

– Не! Няма да ви се подчиня! Аз съм господарката на Макарън!

– Проклятие! – изръмжа ядно мъжът, сграбчи я за раменете и я разтърси здравата. – Това не е въпрос между Англия и Шотландия или между господаря на клана и сподвижника му. Това е частен въпрос, между нас двамата, между мъж и жена! Ще облечете тази рокля, защото аз съм ваш съпруг и ви казвам, че трябва да я носите!

Той я пусна и видя, че думите му не са оказали желаното въздействие. Затова отново протегна ръце към нея и я метна като чувал на рамото си.

– Веднага ме пуснете!

Без да обръща внимание на протестите ѝ, той я хвърли по лице на леглото.

– Престанете! Причинявате ми болка!

– Не забравяйте вие какво ми причинихте – отговори злобно той и се зае да разкопчава дребните копченца на гърба ѝ. Настани се удобно върху дупето ѝ и продължи да я съблича. – Тази вечер ще ви покажа раните, които Роджър ми нанесе заради вас. Стойте мирно или ще разкъсам на парченца проклетата ви рокля!

Алисия замръзна на мястото си и Стивън изглежда презрително гърба ѝ.

– По всичко изглежда, че се нахвърляте върху мен само когато не става въпрос за парите ви.

– Ние сме бедна страна и не можем да си позволим разкоша и пилеенето на англичаните. – Тя не смееше да се помръдне и остави Стивън да разкопчее всички копченца. – Вие... тази сутрин се бихте много добре.

Стивън спря за миг, толкова голямо беше учудването му.

– Вероятно ви струваше много да произнесете тези думи, особено като се има предвид, че желаете смъртта ми.

– Не желая никому да умре. Исках само...

– Вече знам какво искахте! Роджър Чагауърт!

Това беше странен момент помежду им. Алисия се чудеше на себе

си. Не се чувстваше притеснена от близостта му, сякаш двамата бяха заедно от години. Съзнаваше, че не може да му обясни защо е пожелала Роджър Чатауърт за съпруг. Достатъчно пъти беше опитвала да му внуши логиката си. Сега изпитваше удоволствие от ревността в гласа му. Нека си въобразява, че тя е пожелала Роджър като мъж. Падаше му се.

– Готово! А сега станете и облечете роклята.

Алисия не се помръдна. Стивън се приведе и целуна тила ѝ.

– Мисля, че не мога да чакам до довечера – промърмори дрезгаво той.

При тези думи младата жена се дръпна като опарена. Претърколи се настрана и се изправи, като притискаше роклята към гърдите си.

– Ще облека подаръка ви, ако напуснете стаята ми! – проговори сърдито тя.

Стивън се облегна на лакът.

– Нямам такова намерение.

Алисия се опита да го убеди, макар да съзнаваше, че е безсмислено. Пък и той вече я беше виждал по бельо. Стивън проследи с жадни очи как тя съблече роклята и грижливо я сгъна, за да я прибере в раклата. После вдигна сребърната рокля и я протегна към нея. В момента, в който Алисия я пое, той залепи гореща целувка на голото ѝ рамо.

Платът беше великолепен и Алисия не можа да остане равнодушна. Тя помилва възхитено роклята и я облече през главата си. Стоеше ѝ като излята и когато се уви меко около хълбоците ѝ, тя изгледа бъдещия си съпруг с безкрайно учудване. За разлика от английската мода, характерна с големите деколтета, тази рокля беше затворена чак до брадичката. Стивън вдигна рамене.

– Не искам всички мъже да гледат онова, което принадлежи само на мен.

– На вас! – изсъска вбесено тя. – Цял живот ли смятате да ми заповядвате какво трябва да правя и какво не? Няма ли да ми позволите поне да избирам дрехите си?

– Знаех си, че миролюбие то ви няма да трае дълго – промърмори примирено Стивън. – А сега елате при мен, за да закопчея копченцата на гърба ви.

– Ще се справя и сама.

Стивън я остави да се помъчи, после се надигна и я привлече към себе си.

– Кога най-после ще проумееете, че не съм ваш неприятел?

– Вие сте мой враг. Всички англичани са врагове на моя клан.

Стивън я сложи между разкрачените си крака и се зае да я закопчава.

– Надявам се един ден да разберете, че съм много повече от англичанин. – Пръстите му се плъзнаха по ръцете ѝ. – Радвам се на предстоящата нощ...

Алисия се дръпна с все сила.

– Свещеникът и гостите чакат.

Пажът на Стивън чакаше господаря си пред вратата с официалния кафиен жакет. Той му помогна да се облече и Алисия видя, че лицето на момчето грееше от гордост и възхищение. То се усмихна смутено и им пожела щастие. Стивън отговори на усмивката му и поднесе ръката на Алисия към устните си.

– Щастие? – проговори със съмнение той. – Дали някога ще бъдем наистина щастливи?

Алисия не отговори, само обърна лице към стената. Дватамата сяззоха бавно по широкото стълбище. Сребърната рокля беше тежка и Алисия пристъпваше с мъка. Всяка крачка ѝ напомняше, че е във властта на един омразен чужденец.

В голямата зала ги очакваха гостите – все мъже, които бяха водили безброй битки със сънародниците ѝ под командата на сър Томас. Те не се опитваха да крият враждебните си чувства към шотландците. Присвиваха се на Алисия, която бе продължила да се съпротивлява след убийството на баща си. Сега сигурно мислеха, че ако тя се държи и наполовина толкова воинствено в брачното легло, Стивън ще има доста работа.

Алисия вдигна гордо глава и си напомни, че е от клана Макарън и трябва да се държи с достойнство. Англичаните бяха груб, надменен народ. Тя нямаше да се принизи до тяхното ниво, като отговори на грубите им шеги със същата монета.

Пръстите на Стивън стиснаха ръката ѝ и тя го погледна изненадано. Лицето му беше неподвижно, устата опъната в тънка линия, мускулите на скулите му потръпваха. Алисия беше очаквала, че той ще се вслушва с удоволствие в злобните забележки на сънародниците си, които доказваха, че тя му се е паднала като военна плячка. Вместо това той я погледна почти с тъга и сякаш беше готов да я помоли за извинение.

Венчавката беше кратка. Всъщност, тази церемония изобщо не приличаше на сватба. В този момент тя осъзна болезнено самотата си. Другояче си бе представлявала сватбата си. В родните ѝ планини хората се женеха напролет, когато земята се будеше за нов живот, а булката беше

заобиколена от приятелите и роднините си, познаваше и обичаше бъдещия си съпруг.

Тя обърна леко глава и погледна към Стивън. Двата бяха коленичили един до друг в малкия параклис на сър Томас. Стивън беше склонил глава и като че се молеше. Колко далече беше от нея, колко чужд изглеждаше. Тя не знаеше почти нищо за него. Двата бяха израсли в два различни свята, при съвсем различни условия. През целия й живот й бяха втълпявали, че има власт и права. И че народът ще се обръща към нея винаги когато се нуждае от помощ. А този англичанин беше отрасъл в общество, където жените бяха възпитани да си седят в къщи, да шият и плетат и да са в услуга на мъжете. Тя беше осъдена да прекара живота си с мъж, за когото жената беше собственост.

А през нощта... Алисия не смееше дори да си помисли какво я очакваше. Този мъж беше чужденец за нея... Тя нямаше представа дори за любимите му ястия, не знаеше дали може да чете или да пее, от какво семейство произхожда. Затова пък беше длъжна да сподели леглото му и да преживее какви ли не ужаси.

Стивън се обърна и я погледна право в очите. Забеляза как веждите й се вдигнаха в знак на съпротива и се усмихна самоуверено. Алисия побърза да сведе глава и се загледа в стиснатите си ръце.

Денят сякаш нямаше край. Двата седяха начело на дългата маса. Мъжете ядяха и пиеха с наслада и шегите им ставаха все по-дръзки. Всичко се въртеше около предстоящата нощ и омразата на Алисия към всичко английско се увеличаваше с всяка минута. Никой не се съобразяваше с чувствата на младоженката. Тя беше само военен трофей.

Алисия не хапна почти нищо и пи съвсем малко. Напразно се опитваше да си внуши, че не й липсва смелост. Колко пъти беше водила нощните походи на клана си, когато отвличаха говедата на Макгрегър. Беше спала навън в снежна буря, увита само в наметалото си. Беше воювала срещу англичаните редом с баща си. Знаеше какво я очаква през нощта, но нямаше представа за чувствата, които придружаваха съвкуплението. Дали, след като станеше жена, щеше да се промени? Дали след това щеше наистина да принадлежи на Стивън Аскот, както си въобразяваше той? Мораг й беше казала, че нощите с истински мъж са приятно преживяване за жената. Алисия беше виждала мъже, които ставаха меки като восък, когато бяха влюбени. Беше виждала и жени, които бяха щастливи и весели, но когато се омъжеха, изпадаха в мрачно, тромаво

униние. Изглежда в брачното легло ставаше и нещо друго, нещо тайнствено, което я плашеше особено много.

Когато Мораг пристъпи зад стола ѝ и пошепна в ухото на господарката си, че е време да се оттегли в стаята си, лицето на Алисия побеля като сняг. Тя стисна до болка резбованата рамка на стола си и се изправи. Стивън я погледна и помилва окуражително ръката ѝ.

– Мъжете ревнуват. Не им обръщайте внимание. Скоро ще се заключим в спалнята си и ще ги забравим.

– Бих предпочела да остана тук – отговори злобно Алисия и излезе след Мораг от голямата зала.

Старата прислужница не каза нито дума. Свали внимателно сребърната рокля и я прибра в раклата. Алисия беше като покорна кукла и се остави без съпротива да я съблече гола и да я завие до брадичката. Раб полегна на пода край леглото.

– Ела, Раб! – повика го Мораг, но кучето не се помръдна. – По-добре е да изпатите кучето навън, Алисия. Стивън няма да погледне с добро око на присъствието му в стаята.

– Боиш се за кучето, нали? – изфуча злобно Алисия. – Защо не се страхуваш за мен? Всички ли ме изоставихте? Раб ще остане тук.

– Престанете да се самосъжелявате. Щом всичко свърши, ще се чувствате много по-добре, повярвайте ми. – Мораг млъкна изведнъж. Вратата на стаята се отвори. На прага застана Стивън.

– Върви си, Мораг! – проговори задъхано той. – Излез бързо! Онези долу ще побеснеят от яд, като открият, че съм се измъкнал тайно. Не мога да ги понасям повече, разбираш ли? Не искам да слушам как говорят за Алисия. В ада да идат дано!

Мораг се ухили добродушно и сложи ръка на рамото му.

– Вие сте добро момче. – Тя се надигна към ухото му и зашепна съзаклятнически: – Внимавайте за кучето! – Помилва още веднъж ръката му, излезе от стаята и тихо затвори вратата зад себе си.

Стивън се обърна към Алисия и се усмихна. Тя седеше в леглото и черните ѝ коси се спускаха на буйни вълни по бялата завивка, която беше вдигнала до брадичката. Пръстите на ръцете ѝ бяха бели като лицето.

Стивън се отпусна тежко на ръба на леглото и свали кадифения си жакет. Изхлузи обувките от краката си и разкопча ризата.

– Много съжелявам, че сватбата ни не беше по-празнична – проговори спокойно той. – Къщата на сър Томас е много близо до границата и дамите се страхуват да идват тук.

В този момент по вратата затропаха с юмруци и той замлъкна.

– Не е честно, Стивън! – изреваха развеселени мъжки гласове. – Искаме да видим невестата! Ти ще я гледаш цял живот!

Стивън стана и се обърна към жена си, докато разкопчаваше колана и изваждаше камата.

– Ей сега ще се махнат. Пияни са и няма да ти сторят зло.

Той се съблече гол и се пхна под завивката. Усмихна се, когато Алисия продължи да се взира с невиждащи очи в празното пространство. Протегна ръка и докосна меката ѝ буза.

– Толкова ли съм страшен, че дори не смееш да ме погледнеш?

Изведнъж в очите ѝ се появи живот и тя скочи от леглото. Грабна завивката, уви се бързо и се долепи до стената. Стреснатият Раб застана пред господарката си, за да я защити. Алисия се загледа като замаяна в Стивън, който остана на леглото. Голото му тяло, мускулестите крака, покрити със светли косъмчета, изглеждаха странно раними. Гърдите му бяха още по-широки, отколкото изглеждаха под жакета и ризата.

– Не ме докосвай! – изсъска заплашително тя.

Стивън стана от леглото. Беше решен да действа бавно и с търпение. Алисия разбра, че той счита избухването ѝ за дребен каприз. Проследи го с изумен поглед, когато отиде до масата и ѝ наля чаша вино от голямата сребърна кана.

– Заповядай – усмихна се той и ѝ подаде чашата. – Изпий виното и се успокой.

Алисия изби чашата от ръката му.

– Няма да ти дам да ме докоснеш!

– Алисия, ти си нервна. Всяка млада съпруга се страхува от първата нощ.

– Първата нощ! – повтори с пронизителен глас тя. – И ти си мислиш, че това е първата ми нощ? Спала съм с половината клан. Не разбих ли, че не искам да ме докосват мръсните ти английски ръце!

Стивън не губеше търпение.

– Знаеш много добре, че това е лъжа. Нямах да изпитваш такъв ужас, ако вече беше спала с мъж. Отпусни се, моля те. Защо само влошаваш положението си? Какво всъщност искаш да постигнеш?

Алисия побесня от гняв. Този мъж си въобразяваше, че тя е безсилна срещу него! Макар и съвсем гол, от него се излъчваха непобедима сила и воля. Тя го погледна злобно, защото беше уверена, че ей сега ще изтрие самоуверената усмивка от лицето му.

– Раб, дръж! – заповяда властно тя.

Огромното куче се поколеба само секунда, после се хвърли право срещу шията на Стивън.

Мъжът отскочи настрана. Реакцията му беше по-бърза от тази на кучето. Когато вълчакът полетя срещу него със заплашително ръмжене и оголени зъби, той протегна светкавично ръка и юрукът му се заби с все сила в черепа на животното. Раб полетя към стената, удари се и се свлече безсилно на пода.

– Раб! – изпищя Алисия, пусна завивката и се втурна да помогне на защитника си.

Стивън хвърли бърз поглед към падналото куче, за да се убеди, че не го е наранил сериозно. Много скоро гледката на голата жена погълна вниманието му. Розовите връхчета на гърдите ѝ и закръглените хълбоци, покрити сякаш с най-фин сатен, го подлудяваха.

– За това ще ви убия! – изкрещя гневно Алисия. Стивън беше омагьосан от красотата ѝ и изобщо не забеляза как ръката ѝ се стрелна към ножа, оставен край купата с плодове. Ножът не беше достатъчно остър, но можеше да му причини сериозна вреда. Той видя само блясъка на острието и усети как металът се заби в рамото му. В последния момент успя да се отмести и ножът се плзна по кожата, без да проникне навътре.

– Проклятие! – прошепна задавено той и притисна длан към раната. По пръстите му потече кръв. Изведнъж се почувства безкрайно уморен. Седна на леглото и заповяда:

– Откъснете парче от чаршафа, за да се превържа!

Алисия стоеше като прикована към мястото си. Треперещите пръсти продължаваха да стискат окървавения нож.

Стивън я погледна и тялото ѝ се разтрепери.

– Откъснете парче от чаршафа! – заповяда повторно той и тя се подчини. Коленичи на пода, откъсна крайчето на ленения чаршаф и му го подаде. После бързо се уви със завивката.

Стивън не я помоли за помощ, а се превърза сам с помощта на другата ръка и зъбите си. После посвети вниманието си на кучето.

– Ела тук, Раб – нареди спокойно той. Кучето се подчини веднага. Стивън го прегледа внимателно и когато не откри никакво нараняване, помилва зарадвано гъстата козина. Раб изръмжа тихо и потърка огромната си глава в дланта му.

– Добро момче – проговори меко Стивън. – Легни си в ъгъла и заспивай. – Раб отиде на мястото, посочено от Стивън, излегна се и скри муцуна в предните си лапи.

– Върни се в леглото, Алисия – нареди Стивън със същия тон, с

който беше говорил на кучето.

– Аз не съм Раб, който забрави толкова бързо дълга и верността си.

– О, по дяволите! – изръмжа гневно мъжът, скочи от леглото, отиде при нея и улови китката ѝ. Дръпна с един замах завивката и я хвърли на пода. – Ще се покориш на волята ми, дори ако трябва да приложа насилие. – Той я сложи в скута си и нанесе няколко силни удара върху твърдото кръгло дупе. Когато пръстите му оставиха достатъчно следи по задника ѝ, той се надигна и я хвърли в другия край на леглото, без да обръща внимание на сълзите, които болката и унижението бяха извикали в очите ѝ. Изтегна се до нея, сложи едната си ръка на кръста ѝ и вдигна бедрото си върху краката ѝ. Отпусна се във възглавниците и затвори очи. Беше прекрасно да усеща голата ѝ кожа под своята. Искаше да я прегърне с две ръце, но се чувстваше невероятно уморен. Сутринта беше водил тежък бой с Роджър, а през останалото време се беше сражавал с Алисия и кучето ѝ. Обзе го неземно спокойствие. Тази жена беше негова и щеше да му принадлежи до края на дните си. Мускулите му се отпуснаха.

Алисия лежеше сковано под бедрото му и се съпротивляваше вътрешно срещу всичко, което я очакваше. Дупето я болеше от ударите. Когато усети, че той се отпусна, и чу равномерно му дишане, което ѝ показа, че е заспал, тя въздъхна облекчено. В следващия момент се почувства ужасно обидена. Понечи да се отдръпне от него, но голата му ръка я стискаше с такава сила, че сигурно щеше да си счупи някое ребро. Тъй като не можеше да промени положението си, тя се постара да се отпусне и да заспи. След малко започна да изпитва дори удоволствие от близостта на телата им. Рамото му беше толкова кораво и силно. Тя допря бузата си до неговата и се загледа в догарящите свещи. Стивън измърмори нещо насън и зарови лице в ухаещата ѝ коса. Алисия се усмихна замечтано и скоро потъна в дълбок сън.

ПЕТА ГЛАВА

На другата сутрин Стивън се събуди рано. Първо усети пулсиращата болка в рамото си. Стаята беше тъмна и тиха. Навън цареше мрак, прорязан само от една розова ивица.

След секунди Стивън усети топлия аромат на женско тяло. Алисия тихо спеше до него. Гъстите черни кичури се бяха увили около ръката му. Бедрото ѝ почиваше между неговите. Той забрави веднага раненото рамо, пое дълбоко въздух и се обърна към нея. В съня очите ѝ не искряха от омраза. Брадичката ѝ не беше вирната както обикновено и това ѝ придаваше безпомощен вид. Лицето ѝ беше гладко и розово като на бебе. Косата ѝ се виеше около рамото му като пълзящи рози по зид. Желанието му пламна с дива сила. Никога не беше срещал такава жена. Сякаш цял живот беше мечтал да се ожени именно за нея. В същото време съзнаваше, че не бива да бърза. Беше чакал толкова дълго, че трябваше да ѝ се наслади хапка по хапка.

След малко и Алисия отвори очи. Стивън не се помръдна, за да не я уплаши. Големите ѝ сини очи му напомниха за сърните, които живееха в ловния парк на семейство Аскот. Като момче той обичаше да се промъква близо до тях и да ги наблюдава напълно неподвижен, докато те забравеха страха си и започнеха да пасат безгрижно край него.

Той докосна ръката ѝ и се спусна надолу, докато усети пръстите ѝ в своите. Поднесе ги бавно към устните си и се усмихна. На лицето ѝ беше изписана такава тревога, сякаш той се готвеше да ѝ отнеме много повече от невинността. Много му се искаше да я успокои, но знаеше, че не може да го стори с думи. Трябваше да я накара да разбере с тялото си, че няма от какво да се страхува.

Той се обърна така, че да освободи двете си ръце, и усети как Алисия веднага се скова. Поднесе отново ръката ѝ към устните си и започна да милва пръстите ѝ с език и зъби. Другата му ръка се плъзна към талията и започна да гали хълбоците ѝ. Тялото ѝ беше здраво, мускулите под нежната кожа бяха много добре оформени и загатваха за продължителни и упорити физически упражнения. Стивън докосна внимателно гърдата ѝ и Алисия пое тежко дъх. Палецът му притисна зърното и усети втвърдяването му. Все пак тя не се отпусна. Стивън я помилва отново, но разбра, че няма да постигне резултат, и смръщи чело. Предпазливостта и нежността, с които напредваше, я правеха още по-скована.

Ръката му се плъзна отново към хълбока. Устните му помилваха шията ѝ и продължиха пътя си към гърдите, докато ръката му си играеше с добре закръгленото коляно. Усети как тя му отговори с лека сладостна тръпка и се усмихна. Устните му милваха ту едната, ту другата гърда и Алисия не се съпротивляваше, но когато ръката му се върна на хълбока, тялото ѝ отново се скова. Стивън въздъхна и бавно се отдалечи.

Алисия лежеше по гръб и го гледаше с разширени от ужас очи. Той протегна ръка към челото ѝ и прокара пръсти по слепоочията. Косата ѝ беше разпиляна по възглавницата като водопад от черни перли.

Тя е различна, каза си изненадано той, много по-различна от жените, с които съм имал работа досега. Тя е нещо особено, единствено по рода си.

Той се усмихна, наведе се и дръпна завивката от краката ѝ.

– Не! – прошепна задавено Алисия. – Моля...

Краката и бяха несравними: дълги, стройни, чудесно закръглени. През целия си живот беше яздила, тичала, плувала. Очевидно краката бяха най-чувствителното ѝ място. Стивън разбра, че сладостната тръпка преди малко е била предизвикана не от докосването на гърдата, а от милвката по коляното.

Той се плъзна към края на леглото, поглъщайки с очи великолепно то ѝ тяло. Наведе се над краката ѝ и сложи ръце върху глезените. После бавно плъзна пръсти нагоре към коленете и бедрата. Алисия затрепери с цялото си тяло.

Стивън се изсмя с дълбок, гърлен смях и ръцете му се спуснаха надолу към глезените. После вдигна едното стъпало и започна да го милва с устни. Езикът му се втурна към колянната ямка.

Алисия се мяташе насам-натам и стенеше задавено. По тялото ѝ се разливаха сладостни тръпки, ръцете и краката ѝ трепереха като в треска. Никога не беше изпитвала такава наслада. Дъхът ѝ се ускори, сърцето ѝ заби като безумно.

Стивън я обърна по корем и започна да целува коленните ямки. Алисия се замята толкова силно, че едва не падна от леглото. Стивън се засмя и притисна с две ръце гърба ѝ. Тя зарови лице във възглавницата и застана, сякаш изпитваше силни болки. Той продължа да я измъчва с език и зъби, да изследва всеки сантиметър от невероятно чувствителните ѝ крака.

Желанието му стана толкова силно, че надви всички останали чувства. Обърна я отново по гръб и устните му потърсиха нейните. Не беше

подготвен за страстта, с която тя отговори на целувката му. Ръцете ѝ се сключиха около шията му и го стиснаха с такава сила, че той едва не извика. Устата ѝ не се насищаше да целува неговата. Той разбра, че тя също го желае, но няма представа какво трябва да стори, за да задоволи желанието си.

Алисия се мятеше в ръцете му, милваше неспокойно гърба и раменете му и Стивън разбра, че мигът е настъпил. Притисна я във възглавниците и легна върху нея. Краката ѝ се отвориха от само себе си. Тя беше готова да го приеме. Когато проникна в нея, очите ѝ се разшириха изненадано, но само след миг на лицето ѝ изгря усмивка. Тя отметна глава назад и затвори очи.

– Да – прошепна с наслада тя. – О, да, да!

Стивън почувства, че сърцето му е спряло да бие. Прекрасната жена под него, гърлените звуци, които се изтръгваха от устните ѝ, бяха позиккушаващи от всички любовни слова. Тази жена не се страхуваше от мъжа до себе си, а беше равноправна партньорка в страстта.

Той се задвижи в бърз ритъм и тя не се поколеба да го последва. Ръцете ѝ милваха тялото му, триеха се във вътрешната страна на бедрата му и Стивън почувства как ей сега ще се пръсне от напирашката в тялото му могъща страст. Алисия приемаше с готовност тласъците му и им отговаряше с нарастваща сила. Когато най-после стигна до върха, разтърсването беше толкова силно, че сякаш го разцепи на две.

Окъпан в пот, изтощен до смърт, той рухна върху Алисия и я притисна до себе си с такава сила, че дъхът ѝ спря. Това не я смути. За момент дори повярва, че мъжът върху нея е мъртъв. Тя самата имаше чувството, че тялото ѝ се е разкъсало на хиляди парченца, и нямаше да стане от леглото даже ако животът ѝ зависеше от това. Без да сваля ръцете и краката си от Стивън, тя потъна в меките обятия на съня.

Когато се събуди, видя над главата си подигравателно усмихнатите сини очи. Стаята беше заляна от слънце и разкриваше всички тайни. Алисия си припомни всичко, което се случи помежду им, и пламна от срам. Странно, но тя бе забравила усещанията, които бяха виновни за невероятното ѝ поведение.

Стивън докосна бузата ѝ и проговори дрезгаво:

– Знаех си, че си струва да се бия за теб.

Алисия се отдръпна настрана и го погледна учудено. Чувстваше се невероятно добре. Вече не помнеше откога не се е чувствала така спокойна и отпусната. Ами да, каза си успокоено тя, защото знам, че съм си същата. Прекарах нощта с мъж, но нищо в мен не се промени. Мразя го

както преди. Стивън си оставаше враг – един непоносим, дързък англичанин.

– Това е всичко, което виждаш в мен, нали? Уличница, която ти топли леглото.

Стивън се усмихна лениво.

– Ти за малко не го запали. – Пръстите му се плъзгаха по голото й рамо.

– Пусни ме! – заповяда енергично тя, скочи от леглото и посегна към кадифения си халат.

Някой почука на вратата и само след миг в стаята влезе Мораг, понесла кана с гореща вода.

– Чух ви да се карате още от стълбището – заговори укорително тя.

– Сигурен съм, че не си чула караница, а нещо съвсем друго – засмя се Стивън и се протегна доволно.

Мораг се обърна към него и се ухили до ушите. Черните й очи почти се скриха между многото бръчки.

– Изглеждате доволен – установи тя и измери с одобрителен поглед мускулестото, загоряло от слънцето тяло.

– Искам да ти кажа, че съм повече от доволен. Вече не ми е чудно, че планинците не обичат равнината – отговори Стивън и се обърна бавно към Алисия, когато го гледаше с нарастващ гняв.

В рамката на вратата застана Крис Одли.

– Нямаме ли право на личен живот! – изфуча разярено Алисия и се обърна към прозореца. Раб се приближи до нея и помахаше с опашка, но тя не го погали. Кучето я бе предало два пъти тази нощ. Първо, когато позволи на Стивън да го милва, и второ, когато допусна да се случи това... Лицето й пламна от срам.

Стивън погледна с усмивка стария си приятел.

– Тя предпочита да остане насаме с мен.

– Какво е станало с ръката ти? – попита загрижено Крис и посочи с глава напоената с кръв превръзка.

Стивън вдигна рамене.

– Малка неприятност. Ако вече сте се убедили, че сме живи и здрави след първата брачна нощ, можете да ни оставите сами. Жена ми има желание да превърже раната ми.

Мораг и Крис се усмихнаха с разбиране, хвърлиха бързи погледи към скования гръб на Алисия и излязоха.

Веднага щом вратата се затвори, Алисия се обърна към мъжа си със святкащи от гняв очи.

– Надявам се да умреш от загуба на кръв! – проговори злобно тя.

– Ела тук – нареди търпеливо той.

Въпреки мрачните мисли, които я измъчваха, тя се подчини. Стивън улови ръката ѝ и я дръпна към леглото. Претърколи се към нея, завивката падна и разкри голото му тяло. Алисия почервения и бързо вдигна очи към лицето му. Трябваше да се пребори с напора да докосне голата му кожа.

Стивън вдигна другата си ръка и помилва бузата ѝ.

– Вероятно съм ти се подигравал твърде често и заслужавам да се отнасяш с мен така грубо. Искам обаче да ти кажа, че тази сутрин изпитах невероятна наслада с теб. – Той видя как бузите ѝ се оцветиха в тъмночервено и продължи все така меко: – С какво бих могъл да те зарадвам?

– Искам да се прибера у дома – отговори спокойно тя. – Искам да се върна в планините, да видя клана си.

Стивън се надигна и докосна устните ѝ със своите.

– Тогава ще тръгнем още днес.

Алисия се усмихна зарадвано и се отдръпна от него, но той задържа ръката ѝ. Лицето ѝ веднага се превърна в хладна маска.

– Ти нямаш доверие в мен, както и преди, нали? – попита тихо Стивън и погледна окървавения превръзка на рамото си. – Моля те да почистиш раната и да я превържеш.

Алисия го погледна равнодушно.

– Мораг ще се справи по-добре от мен. Тя ще се радва да те обслужва, нали я видях как те гледаше преди малко.

Стивън отметна завивката, скочи и я стисна в прегръдката си.

– Как ми се иска тези думи да бяха предизвикани от ревност! Не искам да ме превързва Мораг. Ти ме рани, ти ще ме превържеш.

Алисия не смееше да се помръдне, не беше в състояние да разсъждава разумно. Близостта му я замайваше. Припомни си какво бе изпитала, когато ръцете и устните му милваха коленете ѝ, и потръпна. Отдръпна се колкото можеше по-далече и проговори сковано:

– Добре, ще те превържа. Колкото по-скоро свършим тази работа, толкова по-добре. Нали ще тръгнем още днес за планината?

Стивън кимна сериозно, седна на пейката под прозореца и се облегна назад. Голотата му не го тревожеше. Обърна се с усмивка към жена си и тя отговори на усмивката му. После рязко дръпна напоената с кръв превръзка и от раната отново потече кръв.

– По дяволите! – изкрещя Стивън и скочи от пейката. Улови със

здравата си ръка тила ѝ и дръпна главата ѝ към себе си. – Ще ми платиш за това! Един ден ще проумееш, че всяка капка моя кръв е по-скъпоценна от чувството за мъст, което те гризе.

– Това ли е най-съкровено то ти желание? Предричам ти, че няма да се сбъдне. Омъжих се за теб само за да избегна кървавите вражди между сънародниците си. Ще пощадя живота ти само защото старият ви крал ще побърза да прати в дома ми кръвожадни англичани.

Стивън я блъсна с такава сила, че тя полетя и падна на леглото.

– Значи ти ще пощадя живота ми? – попита подигравателно той. Кръвта се стичаше по рамото му, но той не ѝ обръщаше внимание. – Ти си заслепена от омраза и не виждаш нищо друго. – Погледна я втренчено, после събра дрехите си от пода и с ядни движения обу панталона си. – След един час те искам в двора, готова за път – заключи властно той и затръшна вратата на спалнята.

Яздиха цял ден и спряха само веднъж, докато се смрачи. Колкото по на север отиваха, толкова по-леко ставаше на сърцето на Алисия. Тя съжаляваше само, че не може да препусне напред сама, защото колите с багажа налагаха по-бавно темпо. С шотландската си пестеливост тя виждаше в товара им само излишен баласт. Шотландецът носеше всичко, от което имаше нужда, на гърба на коня си. Англичаните настояха за обедна почивка, за да си сготвят ядене. Алисия беше твърде нетърпелива и не хапна почти нищо. Стивън буквално я принуди да обядва.

– Седни и яж! – заповяда сърдито той. – Какво си се разтичала? Само изнервяш хората ми.

– Твоите хора! А не мислиш ли за онези, които ме чакат в планините?

– Мога да се грижа само за тези, които в момента са при мен.

– Така значи! – Алисия скочи от мястото си, но изведнъж млъкна и седна отново. Някои от рицарите на Стивън не можеха да скрият любопитството си и ги зяпаха развеселено. Кристофър Одли ѝ намигна дяволито. Алисия го харесваше, намираше, че е добре възпитан млад мъж, но в момента не можеше да го понася. Искаше ѝ се колкото се може побързо да избяга от проклетата равнина.

След залез слънце керванът прекоси първите ниски планини, прорязани от дълбоки долини. След тях въздухът стана по-хладен, а местността по-дива. Най-после Алисия задиша свободно и се отпусна спокойно на седлото.

– Алисия! – повика я тихо Стивън. – Трябва да си потърсим място за нощуване.

– Да спрем сега? Но... – Тя съзнаваше, че е безсмислено да бърза толкова много. Само Мораг изпитваше същите чувства. Всички други настояваха за почивка, преди да продължат към планините. Тя въздъхна и кимна примирено. Чувството, че е толкова близо до родината си, нямаше да ѝ позволи да заспи тази нощ. Скочи от коня и развърза дисагите. Най-после щеше да се освободи от проклетите английски дрехи.

– Какво е това? – попита Стивън и докосна предпазливо карираното наметало. – Май беше с него, когато те видях за първи път...

Алисия издърпа тартана си и се скри между дърветата. Беше ѝ трудно да свали английската рокля без чужда помощ, но все пак успя да се справи. Сгъна грижливо тежката кадифена рокля, положи я на един камък и се съблече съвсем гола. Навлече през главата си мека памучна риза, а върху нея шафрановожълта роба с дълги ръкави, надиплени на раменете и тесни в китките. Полата беше от няколко широки парчета, тесни в талията и силно разширени в коленете. С тази дреха тя можеше да тича бързо и без усилие да се метне на гърба на коня. Широк колан със сребърна тока стягаше тънката ѝ талия. Полата беше светло-синя. Оставаше ѝ само да наметне на раменете си вълнения плейд и да го закопчее със сребърната брошка. Малката скъпоценност беше притежание на семейството ѝ от много поколения насам.

– Дай да те разгледам – проговори дълбок мъжки глас зад гърба ѝ.

Алисия се обърна стреснато.

– Пак ли ме шпионираш?

– По-скоро би трябвало да кажеш, че те пазя. Една красива млада дама не бива да ходи сама в гората. Какво ли не може да ѝ се случи!

Алисия се отдръпна от него.

– Не мислиш ли, че най-лошото вече ми се случи? – попита злобно тя, остави го сам и се върна тичешком в лагера. Не искаше да изпита отново магията от миналата нощ, която я направи безволна пленница в ръцете му.

– Алисия, забрави нещо! – извика подире ѝ Стивън и избухна в смях, когато тя не посмя да се върне, за да си вземе обувките.

Алисия се върна на куц крак в палатката, издигната за Стивън, която ѝ посочиха хората му. Очевидно англичаните бяха свикнали да си устроят лагери на открито. И сега бяха издигнали цяло градче от пръчки и платнища.

Тя стъпи на мекия килим, с който беше покрита свещената шотландска земя, и потръпна. Беше забравила, че от месеци насам не е ходила

боса. Стъпалата ѝ бяха станали изнежени и чувствителни.

Приседна в края на ниското легло и разгледа краката си. Когато Стивън отметна платнището и влезе в палатката, тя скочи бързо, макар че болката от стъпването извика сълзи в очите ѝ.

Стивън хвърли обувките ѝ в ъгъла.

– Дай да видя! – заповяда той и седна на леглото.

– Нямам представа за какво говориш – отговори с леден глас тя и отстъпи крачка назад.

– Алисия, защо продължаваше да се държиш така е мен? Знам, че си наранила стъпалата си. Нали те видях. Ела тук и дай да ги погледна.

Рано или късно някой трябваше да се погрижи за раните. Макар и неохотно, тя се подчини и приседна до него.

Стивън се наведе с недоволна въздишка и сложи краката ѝ в скута си. Алисия падна на лакти и изпъшка уплашено. Смръщил чело, Стивън огледа натъртените и порязани стъпала. Една от раничките беше като разрязана от меч. Той извика пажа си и му заповяда да донесе превръзки и леген с гореща вода.

– Сложи краката си във водата – заповяда строго той, когато момчето изпълни нареждането му.

Алисия се подчини с готовност и проследи с учудване как той изми грижливо раничките и отново вдигна краката ѝ в скута си, за да ги изсуши и превърже.

– Защо правиш това за мен? – попита тихо тя. – Аз съм твой враг.

– Не, не си. Ти се бориш с мен, докато аз не искам нищо друго, освен да живея в мир с теб.

– Как да живеем в мир, когато кръвта на баща ми е издигнала стена помежду ни?

– Алисия... – заговори тихо Стивън и изведнъж млъкна. Само делата можеха да я убедят, че той няма намерение да стори зло на клана ѝ. Пристегна превръзката и вдигна глава към лицето ѝ. – Надявам се да заздравеят бързо. – Без да иска, Алисия се усмихна, но когато понечи да издърпа крака си, Стивън го задържа. – Имаш невероятни крака – прошепна пресипнало той.

Тя се дръпна назад, но погледът му я застави да не мърда. Обзе я добре познатата омая и тя притихна. Ръката му милваше петата ѝ. После продължи пътя си нагоре, мушна се под памучната пола и тя се облегна назад, за да опъне краката си и да се наслади на милувките му.

Стивън легна до нея и зацелува лицето, ушите и устните ѝ. Съблече я толкова бързо, че Алисия извика от почуда. Мъжът се изсмя гърлено и

ръцете му потърсиха голите гърди. Езикът му играеше в устата ѝ и Алисия не можеше да си поеме дъх.

– Кой съм аз? – пошепна той в паузата между целувките. Алисия не отговори, само потърка хълбоците си в неговите. Сърцето ѝ биеше като безумно и въпреки че нощта беше студена, по кожата ѝ блестяха капчици пот. Стивън зарови пръсти в косата ѝ и вдъхна дълбоко сладкия ѝ аромат. – Кой съм аз? – повтори настойчиво той. – Искам да произнесеш името ми.

– Стивън – прошепна задъхано Алисия. – Ти си Стивън, а аз съм Алисия Макарън.

Мъжът избухна в смях и очите му заблестяха. Тя не забравяше ролята си гордост дори в миговете на страстта.

– А аз съм завоевателят, който ще покори Алисия Макарън – отговори гордо той.

– Никога! – прошепна гърлено Алисия. После стисна главата му с две ръце, дръпна я назад и опря зъби в гърлото му. – Кой е сега победителят?

Стивън се отпусна по гръб и я привлече върху гърдите си. Ръцете му продължаваха да милват бедрата и коленете ѝ.

– Ако всички неприятели са като теб, англичаните ще бъдат вечните губещи. – В следващия миг той я вдигна във въздуха и я постави върху втвърдения си член. Алисия изохка високо от изненада, после от гърлото ѝ се изтръгна дълбок сладостен стон. Тя се приведе напред и започна да се движи във все по-засилващ се ритъм. Стивън не помръдваше, за да ѝ даде възможност тя да определи темпото. Когато усети, че възбудата ѝ се приближава към върха, той я претърколи по гръб и тя го обви с ръце и крака, за да го усети още по-дълбоко в себе си. Страстта им се разтовари в обща, заслепяваща светкавица.

Изтощени от любовната игра, двамата потънаха в дълбок сън, без да отделят крайниците си. Телата им сякаш бяха залепнали едно за друго.

Алисия се събуди от вик на сова. Стивън лежеше върху нея широко разкрячен и я приковаваше към леглото. Тя си припомни изживяната страст и се намръщи недоволено. Страстта ѝ беше отлетяла, разумът отново владееше непокорното тяло.

Крясъкът на совата ѝ беше познат от детството.

– Там! – прошепна с обич тя. Стана бавно и много внимателно. Освободи тялото си от натежалите от съня крайници на Стивън. Облече се безшумно, намери обувките, които мъжът ѝ беше хвърлил в ъгъла, и

излезе от палатката. Раб, който спеше на прага, скочи и застана до нея с наострени уши. Стивън беше разпоредил лагерът да бъде пазен от стражи, които да се сменят на всеки три часа. Алисия изгледа презрително полузаспалия пост и се промъкна покрай него в гората. Синият плейд и черната коса я правеха невидима в мрака.

Тя тръгна по едва забележимата пътечка, пристъпвайки безшумно като котка. Изведнъж спря, усетила близостта на човек.

– Джейми може да се гордее, че е възпитал така добре дъщеря си – проговори дълбок мъжки глас зад гърба ѝ.

Алисия се обърна и на лицето ѝ изгря топла усмивка.

– Там! – прошепна зарадвано тя и се хвърли в прегръдката му. Мъжът я притисна силно до себе си, после я вдигна във въздуха и я завъртя.

– Добре ли си, мила? Как се отнасях към теб англичаните?

Алисия стъпи на земята и направи опит да се усмихне.

– Дай да те видя!

Лунната светлина правеше косата на мъжа сребърна. В действителност той не беше толкова побелял. Среден на ръст, със здраво, гъвкаво тяло, с широки гърди и мускулести ръце, Там беше силен и здрав като никой друг. Той беше братовчед на баща ѝ и най-добрият му приятел. Един от синовете му беше помощник на Джейми и падна заедно с него в бой срещу англичаните.

Там се засмя зарадвано и заговори:

– Твоите очи са по-добри от моите. Аз не мога да кажа добре ли си или не само като те гледам. Отдавна чакахме сгоден случай да те освободим от затвора, но се бояхме за сигурността ти.

– Нека първо да седнем.

– Имаш ли време? Чух, че си се омъжила.

Алисия прочете тревогата по лицето му, видя колко много бръчици са се прибавили към старите и въздъхна.

– Да, имам съпруг – отговори тихо тя и го потегли към близката скала. – Той е англичанин.

– Що за човек е? Ще остане ли в Шотландия или ще те отведе в Англия?

– Откъде да знам? Той е невероятно дързък и безогледен. Постоянно му разказвам за клана си, но той не желае да ме слуша. Убеден е, че английският начин на живот е най-добрият.

Там докосна бузата ѝ. Много години беше гледал на нея като на своя дъщеря.

– Причини ли ти болка? – попита тихо той.

Алисия се зарадва, че мракът скри червенината, заляла лицето ѝ. Като събуждаше страстта ѝ и я караше да се самозабравя, Стивън наравяваше гордостта ѝ. Тя ходеше с гордо вдигната глава, но само когато той не беше наблизо и не я докосваше. Ала нима можеше да признае това на мъжа, който ѝ беше втори баща?

– Не ми е причинил болка – отговори тихо тя. – Кажи ми как са нашите, как живеят! Имахте ли трудности с Макгрегърови?

– Не. Докато те нямаше, не ни създаваха проблеми. Английският крал беше обещал, че няма да ти стори нищо. – Той протегна ръка към дотичалия Раб и помилва гъстата козина. – Ти премълчаваш нещо, Алисия. Кажи ми какво мислиш за мъжа си!

Алисия се изправи и се обърна настрана.

– Аз го мразя! Той ще донесе зло на клана ми. Когато му заявих, че трябва да спечели сърцата на хората ми, само ми се присмя. Тръгнал е на път с цяла армия мъже и коли с багаж.

– Шумът се чува отдалече.

– Много ме е страх, че глупостта и нахалството му ще навредят на хората ми. Сигурна съм, че ще се опита да принуди шотландците да живеят като англичани. Някой няма да издържи и ще го пониже с камата си, а това означава нова война с английския крал!

Там стана и сложи ръце на раменете ѝ.

– Не вярвам да се стигне дотам. Може би ще бъде достатъчно да му смъкнем малко кожа от ребрата, за да проумее нашия начин на живот.

Алисия направи опит да се усмихне.

– Ти си най-добрият ми приятел. Англичаните казват, че сме жесток, варварски народ. Ако те чуят, ще се убедят в правотата си.

– Диваци сме, значи... – промърмори подигравателно Там.

– Да. Освен това смятат, че жените са дори по-лоши от мъжете.

– Виж ти! – изръмжа раздражено Там. – Я да видим дали не си забравила на какво съм те учил.

Алисия едва успя да се обърне, когато той извади камата си и я насочи към шията ѝ. Години наред ѝ бе показвал как да се отбранява срещу силните мъже и тя познаваше всички номера. И този път направи бързо, гъвкаво движение встрани, но реакцията ѝ не беше достатъчно бърза. Острието на ножа опря в гърлото ѝ.

Изведнъж между дърветата се показа едра мъжка фигура. Ново-дошлият буквално прелетя покрай Алисия и се стовари с все сила върху Там. Алисия отскочи настрана, докато Там се опитваше да запази

равновесие. Шотландецът беше толкова як и силен, че дори мъжете с грамаден ръст и исполинска сила не можеха да го помръднат от мястото му. Алисия беше го виждала със собствените си очи да устоява на четирима силни бойци. И този път Там само помръдна рамене и отхвърли мъжа. Докато Там наблюдаваше любопитно непознатия, Алисия се засмя доволно. Прекрасно беше да види Стивън като губещ. Той бе надвил Роджър Чатауърт, но обожателят ѝ беше англичанин, възпитан в правилата на рицарските двубои. Там беше истински борец.

Стивън не загуби нито минута да разглежда противника си. Знаеше само, че този мъж бе опрял ножа си в гърлото на жена му. За него въпросът беше на живот и смърт. Беше длъжен да защити жена си от един коварен убиец. Без да се бави, той грабна от земята един грамаден клон и когато Там се обърна смаяно към Алисия, Стивън го удари с все сила в коленете.

Там изръмжа от болка и политна напред. Стивън се хвърли върху него и нанесе силен удар в носа му. Чу се прашене на счупена кост.

Там вече беше разбрал, че Стивън не е непознат за Раб, защото кучето щеше да ги предупреди за идването му. Ала когато Стивън счупи носа му, гневът го завладя и заглуши всички останали чувства. Вдигна силните си ръце и склучи пръсти около шията на противника си. Стивън разбра веднага, че има насреща си мъж с мечешка сила и че може да разчета само на младостта и сръчността си. Когато успя да се освободи от яката хватка, той отскочи настрана, после изненадващо се втурна напред и заби двата си юмука в корема на противника. Там изобщо не усети ударите, защото мускулите му бяха сякаш от желязо. Той сграбчи Стивън за раменете, вдигна го високо във въздуха и го удари в най-близкото дърво – веднъж, два пъти. Макар и замаян от страшните удари, Стивън успя да вдигне крака и ги заби с все сила в гърдите на Там. Краката му бяха здрави и Там се принуди да престане.

Само след миг Стивън протегна двете си ръце и стисна китките на противника си. Тази неочаквана атака принуди Там да го пусне. Без да губи време, шотландецът се хвърли напред с разперени пръсти, за да улови противника си за гърлото и да го удуши. Стивън разполагаше само с няколко секунди, за да обмисли отстъплението си. Той скочи високо във въздуха и направи кълбо назад.

Там клекна и го изгледа учудено. Само преди секунда вратът на врага беше под ръцете му, а в следващия миг там нямаше нищо. Преди да успее да мигне, в гърлото му се опря остър нож.

– Не мърдай! – проговори задъхано Стивън. – Или ще ти прережа

гърлото!

– Престани! – изкрещя задавено Алисия. – Стивън, пусни го веднага!

– Да го пусна? – попита смаяно мъжът ѝ. – Та той искаше да те убие!

Там се изсмя гърлено и Стивън смръщи вежди.

– Да ме убие! – изфуча Алисия. – Ти си най-големият глупак, когото някога съм срещала. Ако ме заплашваше опасност, Раб щеше отдавна да се е вкопчил в гърлото му. Прибери си ножа, преди да си го наранил.

Стивън я послуша и се усмихна като замаян.

– Проклетото животно лежеше толкова тихо, че изглеждаше като мъртво. – Той потърка тила си. Имаше чувството, че гръбнакът му е счупен поне на две-три места.

– Той е прав, Алисия – намеси се Там. – Направи точно онова, което трябваше. Името ми е Там Макарън – обърна се той към Стивън и му протегна ръка. – Къде си се научил да се биеш така добре?

Стивън се поколеба само миг, после пое ръката на шотландеца и я разтърси здраво. Много му се искаше да просне Алисия на земята и да я напляска, както заслужаваше. Как смееше да го нарича глупак, след като се беше борил аз живота ѝ!

– Стивън Аскот – представи се кратко той и се засмя. – Един от братята ми има същата структура като теб. Открих, че мога да го победея само по един начин. Трябваше да бъда по-бърз от него. Един акробат ме научи на няколко трика и оттогава често съм се спасявал от мечки като теб с бързо преобръщане.

– Вярвам на всяка твоя дума. – Там потърка носа си. – Боя се, че е счупен.

– О, Там! – извика загрижено Алисия и хвърли към Стивън поглед, изпълнен с омраза. – Трябва веднага да отидем в лагера, за да те прегледам!

Там не се помръдна от мястото си.

– Мисля, че първо трябва да попиташ мъжа си дали разрешава. Предполагам, че това е съпругът ти, нали?

В този момент Стивън усети искрена привързаност към шотландеца.

– Вече имам няколко белега, които го доказват.

Там избухна в смях.

– Да вървим в лагера. Надявам се, че ще намерим някое отворено буре бира. Освен това трябва да си поговорим със стражите. Как не са

забелязали Алисия да се измъква от лагера! Цял отряд бронирани рицари не би вдигнал такъв шум.

– Шум! – изсъска вбесено Алисия. – Вие, англичаните, сте...

Там сложи ръка на рамото ѝ, за да я накара да замълчи.

– Твоят мъж те е чул. Това е достатъчно. А сега върви напред и ми стопли вода, за да се измия. Имам чувството, че съм оплескан с кръв чак до ушите. – Той измери Стивън с благосклонен поглед.

– Почеркът ти е чудесен, момко.

Стивън се ухили доволно.

– Ако ме беше треснал само още веднъж в онова проклето дърво, гръбнакът ми щеше да се натроши на парченца.

– Така си и знаех – засмя се Там. – Нямах достатъчно месо по ребрата. Аз съм по-добре подплатен.

– Пфу! – изръмжа презрително Стивън. – Ако бях дебел като теб, изобщо нямаше да мога да се движа.

Мъжете се засмяха и потеглиха към лагера.

– Стивън! – извика разтревожено Крис, щом стигнаха палатките. – Чухме шума, но мина много време, преди да разберем, че си излязъл от лагера. За Бога, какво е станало с гърба ти? И кой е този мъже теб?

Мъжете наскачаха от постелите си. Пажовете побързаха да запалят факлите.

– Няма за какво да се тревожиш, Крис – усмихна се Стивън. – Изпрати в палатката ми топла вода и отвори буренце с бира. Заповядай, Там!

Там огледа учудено вътрешността на палатката. Стените бяха облечени с бледосиня коприна, подът покрит с ориенталски килими. Той седна предпазливо на резбования дъбов стол.

– Хубав замък имаш – рече замислено той.

– Само пилее парите! – намеси се сърдито Алисия. – Толкова хора гладуват, а той...

– Аз плащам на мъжете, които са направили тази палатка, и мисля, че им давам достатъчно, за да си купуват добра храна – отговори ядосано Стивън.

Там погледна единия, после другия. В нейните очи имаше гняв и враждебност, но в неговите се четеше само търпимост и може би дори любов. Стивън го бе нападнал само защото беше помислил, че жена му е изложена на сериозна опасност.

Донесоха им гореща вода. Двамата се съблякоха до кръста и започнаха да се мият. Алисия прегледа носа на Там и го увери, че не е счупен.

Гърбът на Стивън представляваше кървава маса. Кората на дървото беше одрала кожата на много места.

– По-добре се погрижи за мъжа си – подкани я спокойно Там. – Гърбът му е целият в кръв.

Алисия хвърли надменен поглед към Стивън и повика Раб. Двамата излязоха от палатката. Там взе парче чист лен.

– Седни, момче. Аз ще ти измия гърба.

Стивън се подчини с готовност и Там изми внимателно раните.

– Може би трябва да се извиня за поведението на жена си – заговори тихо Стивън.

– Не е нужно. По-скоро аз ще се извиня пред теб, защото спомогнах Алисия да стане това, което е.

Стивън избухна в смях.

– Значи съм имал всички основания да се бия с теб. Как мислиш, дали ще дойде ден, когато Алисия ще започне да гледа на мен като на свой съпруг?

Там изстиска окървавения лен.

– Трудно е да се каже. Тя и Дейви имат много причини да мразят англичаните.

– Кой е Дейви, по дяволите?

– По-големият брат на Алисия.

Стивън се обърна и го погледна смяно.

– Брат! Алисия има брат и въпреки това е била провъзгласена от баща си за негов наследник?

Там се изкиска и обърна Стивън с гръб към себе си, за да продължи с почистването на раните.

– Ти нямаш представа от живота на шотландците.

– Какво има за разбиране? – попита ядосано Стивън. – Що за човек беше бащата на Алисия?

– По-добре да беше попитал що за човек е брат й Дейви. Той е диво момче и май още от деня на раждането си не е съвсем наред с главата. Иначе е красив, хората го обичат и се подчиняват с готовност на волята му. Ала не пожела да разбере, че геройствата му рядко са от полза за клана.

– Значи Алисия не е сторила нищо, което да навреди на клана? Тя постоянно ми говори за своя клан... и за проклетото си куче.

Там разглеждаше загрижено гърба му.

– Джейми никога не си правеше илюзии относно характера на дъщеря си. Тя има горещ нрав, а и понякога е малко злопаметна. – Той не

забеляза погледа, който му хвърли Стивън. – Но, както ти казах, тя обича клана си повече от всичко. Готова е да си пожертва живота за хората си.

– Значи затова е била предпочетена пред брат си?

– Точно така, макар че не беше толкова просто, колкото го представя. Тя сключи споразумение с баща си, че ще се омъжи за човека, който той предпочете. Все пак той ѝ даде възможност да избира между трима млади мъже, които беше назначил за свои помощници – все силни, надеждни момци, които можеха да обуздаят горещия ѝ темперамент. – Там хвърли кърпата в легенчето и седна на дъбовия стол.

– Какво стана с тях? – попита Стивън и облече, ризата си.

– И тримата бяха убити заедно с Джейми.

Стивън не намери какво да отговори. Убийците бяха негови сънародници.

– Алисия беше ли влюбена в някого от тримата? – попита след малко той. – Беше ли направила избора си?

Там не отговори дълго и Стивън вдигна изненадано глава. Шотландецът изглеждаше остарял с години. След малко вдигна глава и направи опит да се усмихне.

– Не съм сигурен, но мисля, че бе избрала един от тримата. Или поне той я привличаше повече от другите. – Той пое дълбоко дъх и погледна Стивън право в очите. – Един от тримата убити беше най-големият ми син.

Стивън не смееше да се помръдне. Двамата се бяха запознали само преди няколко часа и страшният шотландец едва не размаза гърба му. Въпреки това той имаше чувството, че познава този мъж от години. Силната брадичка, широкият нос, тъмните очи и посивелите коси му изглеждаха толкова близки. Сега усети и тъгата на Там за загиналия син и изпита искрено съчувствие.

– Какво стори Дейви? – попита след малко той. – Примири ли се с избирането на сестра си? Отказа ли се от борбата за наследството?

Там се изсекна шумно и погледът му се проясни.

– Няма шотландец, който да действа само с хладния си разум. Когато Джейми провъзгласи Алисия за своя наследница, Дейви заплаши, че ще разцепи клана.

– Заплаши я? И как реагира тя?

Там вдигна ръка и се засмя.

– Алисия твърди, че си глупак, но аз имам съвсем друго впечатление.

Стивън го погледна засегнато. Не можеше да не признае, че е обиден от мнението на Алисия.

– Дейви събра няколко младежи, които го слушаха, и поиска да ги поведе срещу клана – продължи разказа си Там. – Те обаче отказаха да се бият срещу родните си братя. Затова се оттеглиха в планините и до днес живеят в изгнание.

– Ами Алисия?

– Бедничката, тя обожаваше Дейви – въздъхна тежко Там. – Вече ти казах, че момчето умее да печели сърцата на хората. Алисия заяви на баща си, че отказва да приеме наследството, което се пада по право на Дейви. Джейми само се изсмя и я попита дали ще стои настрана и ще гледа как членовете на клана ѝ се бият помежду си.

Стивън кимна замислено.

– Разбирам – промърмори той. – Алисия би направила всичко за доброто на клана си. – В гласа му се усещаше горчив сарказъм.

– Точно така. Момичето не би се поколебало дори да се самоубие, ако можеше да бъде сигурно, че кланът ще спечели от смъртта ѝ.

– Как мислиш, дали би останала жива и би се подчинила на съдба, по-лоша от смъртта, ако това би било от полза на клана?

Там го изглежда хитро.

– Разбира се, че би го направила.

Стивън се усмихна с надежда.

– Ще пътуваш ли с нас?

Там стана и разкърши могъщото си тяло.

– За мен ще бъде чест да ви придружа.

– Мога ли тогава да ти предложа място в палатката си? – попита учтиво Стивън.

Там вдигна изненадано едната си вежда.

– Не съм свикнал на такъв разкош. Човек на моята възраст вече не може да промени навиците си. Имам си плейд, ще се увия в него и ще спя на тревата. Въпреки това съм благодарен за любезното предложение.

Едва сега Стивън забеляза как е облечен нощният му гост. Там носеше риза с широки, надиплени ръкави и подплатен жакет, който стигаше до бедрата му. Панталонът от дебела вълна му беше малко под коленете. Силните прасци бяха голи, краката бяха обути в груби обувки. Раменете бяха увити с дълго и широко парче плат. Жакетът беше стегнат с широк колан, в който беше затъкната кама.

Там стоеше спокойно и остави Стивън да го огледа от главата до

петите. После зачака обичайната забележка, която правеха англичаните при вида му.

– Можеш да настинеш – отбеляза Стивън и Там се ухили.

– Ние, шотландците, сме закален народ. Ще се видим утре сутринта. – Там се поклони кратко и излезе от палатката.

Стивън го проследи с учуден поглед и тихо изсвири през зъби. След малко при него дотича Раб и облиза ръката му.

– Отведи ме при Алисия – заповяда с усмивка Стивън. Кучето се обърна и хукна към гората. Стивън тръгна след него и скоро намери Алисия да спи под едно дърво, увита в тартана си. Наведе се и я вдигна от твърдата земя. Без да се събуди, тя се сгуши в него и той я отнесе в палатката.

ШЕСТА ГЛАВА

Пристигнаха в Ларенстън Касъл късно на следващия ден. Алисия, която не смогваше повече да обуздава нетърпението си, пришпори коня си и препусна напред.

– Не изоставай! – прошепна Там в ухото на Стивън. – Обзалагам се, че никога в живота си не си виждал замък като Ларенстън.

Любопитен да види по-скоро мястото, където щеше да живее отсега нататък, Стивън подкара жребца си по тревистия склон.

Там беше прав: той не беше подготвен за замък като Ларенстън. Хълмът, по който яздеше, прекъсна изведнъж и пропадна в широка, дълбока долина, където пасяха рошави говеда и се виждаха колибите на бедните селяни. Тясна пътека водеше през ливадата и се катереше по отсрещната страна на долината. Тази част беше оградена от висока червеникава скала, която продължаваше извън долината и се вдаваше като полуостров в морето. Прибойт се разбиваше в нея като в огромен брониран юмрук. Полуостровът беше свързан със сушата само чрез тесен скалист провлак, не по-широк от горска пътека. Скалата се спускаше стръмно към морето, а от двете страни на скалистия мост се издигаха триетажни кули.

Самият замък се състоеше от няколко каменни постройки, които обграждаха огромна зала. Нямаше крепостна стена, а и не беше нужна, защото стръмните стени на скалистия полуостров бяха недостъпни, а при нападение откъм морето можеха да бъдат защитавани само от няколко мъже със стрели и лъкове.

Алисия се обърна към Стивън със святкащи от радост очи. Никога не беше изглеждала така.

– Никой не може да превземе моята крепост – проговори гордо тя и отново подкара коня си по склона.

Стивън нямаше представа дали шотландците са били уведомени предварително за пристигането им. Във всеки случай вратите на колибите се отвориха като по заповед и обитателите им се втурнаха навън с радостни лица и протегнати ръце.

Стивън пусна коня си в галоп, за да не изостане от жена си. След малко обаче дръпна юздите, смаян от невероятната гледка – Алисия скочи от седлото и се втурна да прегръща посрещачите си. Тя се здрависваше сърдечно и се целуваше с мъжете, жените и децата, целуна даже

гльстата гъска, която едно малко дете носеше в ръце. Стивън беше трогнат от тази сцена, защото досега я беше виждал само в гнева ѝ. Тя му бе разказвала, че кланът е по-важен от всичко в живота ѝ, но той не можеше да си представи, че кланът се състои от отделни лица. Очевидно тя познаваше всички свои хора, назоваваше ги по име, питаше за децата, болестите, грижите и обещаваше помощ.

Стивън се надигна на седлото и се огледа изпитателно. Земята изглеждаше бедна. Копитата на жребеца му риеха в торф и мъх, а отдолу бяха камъни. Въпреки това в долината имаше много обработени поля. Ечемикът, който бяха засадили селяните, не беше особено добър, но все пак класовете бяха едри и пълни. Колибите бяха малки и бедни.

В този момент Стивън осъзна, че тези хора стоят на едно социално стъпало с крепостните, които работеха нивите на братята му. Земята, която тези хора обработваха, беше на Алисия.

Тя взе с усмивка парчето сирене, което ѝ подаде една млада жена, и Стивън се учуди още повече. Тя се отнасяше към крепостните, сякаш бяха част от семейството ѝ. Дамите в Англия се гнусяха да се докосват до крепостните си, камо ли пък да им позволят да ги целуват. Тези хора наричаха господарката си Алисия, не лейди Алисия, както би трябвало според положението и произхода ѝ.

– Лицето ти е много мрачно, момко – обади се Там и застана редом с него. – Какво не ти харесва в посрещането?

Стивън свали шапката си и зарови пръсти в гъстата си коса.

– Мисля, че имам още много да уча. Започвам да разбирам, че нямам понятие за същността на шотландския клан. Досега смятах, че членовете на клана са благородници като мъжете от моята свита. Че всички са от аристократични родове.

Там го погледна изпитателно.

– Клан е галска дума и означава деца. – Той примигна и продължи: – А що се отнася до благородния произход, всеки шотландец ще ти разкаже с гордост за прадедите си. Всички без изключение произхождат от някой крал.

– А тази бедност... – започна Стивън и изведнъж спря. Не биваше да обижда Там.

Устата на шотландеца се опъна в тънка линия.

– Англичаните и земята, с която Бог ни е дарил, са ни направили бедни. Трябва обаче да запомниш, че в Шотландия стойността на човека се оценява по онова, което е вътре в него, а не по златото, което носи в джобовете си.

– Благодаря ти, Там. Никога няма да го забравя. – Стивън подкара коня си напред и застана редом с Алисия. Тя го изгледа крадешком и отново заслуша обясненията на старицата, която ѝ описваше новото си средство за боядисване на вълна.

Един по един посрещаните замлъкнаха и погледите им се насочиха към чужденеца. Дрехите на Стивън бяха много различни от техните. Повечето мъже наоколо не носеха нито обувки, нито панталони, само някои имаха ризи като тази на Там, която стигаше едва до колената.

Стивън се заинтересува много повече от жените. Кожата на шотландките не беше бледа и защитена от всеки полъх на вятъра като на английските дами, а свежа и с бронзов загар, което беше знак за живот на открито. Косите им бяха великолепни, гъсти и тъмни, и се спускаха на блестящи вълни по раменете и гърбовете им.

Стивън скочи от коня, взе десницата на Алисия в своята лява ръка и вдигна другата.

– Позволете да ви се представя. Аз съм Стивън Аскот. Мъжете и жените то гледаха втренчено с живите си, блестящи очи.

– Англичанин – проговори застаналият пред него мъж и гласът му трепереше от омраза.

– Точно така, англичанин! – отговори с подчертано спокойствие Стивън и срещна овладяно погледа на шотландеца.

– Я стига! – намеси се Там. – Не го закачайте. Той ме нападна, защото смяташе, че ще причиня зло на Алисия.

Някои от мъжете се разсмяха, толкова невероятна им се стори тази случка. Никой не попита кой е спечелил. Там тежеше най-малко шестдесет фунта повече от стройния англичанин.

– Той спечели – продължи провлечено Там. – Едва не ми счупи носа, а после опря ножа си в гърлото ми.

Възцари се невярващо мълчание. Никой не можеше да проумее казаното от Там.

– Добре дошъл, Стивън – проговори приветливо една от красивите млади жени и му подаде ръка.

Стивън преглътна мъчително. Не беше свикнал да го наричат с малкото му име. После се усмихна и започна да отговаря на сипещите се от всички страни поздравя.

– Мъжете няма да те приемат толкова лесно – заговори Алисия, докато двамата яздеха по пътя, свързващ сушата с полуострова. Изразението ѝ беше високомерно, но Стивън се правеше, че не я забелязва, а беше устремил поглед към морето. Алисия се усмихна и подкара коня си

съвсем близо до неговия.

Жребецът на Стивън се уплаши и се отдръпна настрана. Излезе от пътя и едното му копито увисна в празното пространство. Животното изпадна в паника и се вдигна на задните си крака. Стивън дръпна силно юздите и с големи усилия успя да задържи жребеца си на мостчето, за да не полети в пропастта.

– Проклятие! – изруга ядно той, когато жребецът отново започна да се подчинява на заповедите му.

Алисия се изсмя тържествуващо и го погледна през рамо.

– Май нашите шотландски шеги са малко грубички за теб? – попита подигравателно тя.

Стивън заби шпори в хълбоците на коня си. Алисия го видя да препуска към нея, но не можа да реагира достатъчно бързо. Стивън я хвана през кръста, издърпа я от гърба на коня и я сложи пред себе си на седлото.

– Веднага ме пусни! – заповяда сърдито тя. – Хората ми ни наблюдават.

– Много се радвам. Те видяха как се опита да ме направиш на глупак, сега ще видят и как си го връщам. Или се надяваше да полетя в пропастта и да си счупя главата?

– Не! Не искам крал Хенри да ми изпрати войската си! Не ти желая смърт на шотландска земя.

При тази откровеност Стивън загуби ума и дума.

– Може би заслужих този отговор – промърмори той и вдигна пръст към устата ѝ, когато тя понечи да отговори. – Ти постъпи несправедливо с мен, Алисия. Не биваше да ме правиш смешен пред хората си. Затова ще си платиш скъпо и прескъпо. Има ли и други мъже, които са влизали през тези порти с Алисия Макарън на коня си?

– Често сме се връщали с мъртви мъже на седлата, когато англичаните...

Стивън затвори устата ѝ с жадна целувка.

Макар и против волята си, Алисия се вкопчи в него, обви с ръце врата му, впи устни в неговите. Той я притисна силно до себе си и започна да милва гърба ѝ. Усети топлата ѝ кожа под тънкия лен и се разтрепери от желание. Шотландската мода имаше много предимства. През английските платове мъжът можеше да напипа най-много някоя кост.

Стивън се освободи пръв от транса, в който бяха изпаднали. Усети, че ги наблюдават. Отвори очи и повдигна леко глава, без да отделя устните си от тези на Алисия. Не беше забелязал, че конят му е продължил

да галопира към кулата. Вече минаваха под арката и изведнъж бяха заобиколени от десетина мъже, все трезви, сериозни фигури, които не показваха чувствата си.

– Алисия, опомни се – проговори тихо той.

Алисия реагира веднага. Изтръгна се от ръцете му и погледна заравано мъжете.

– Дъглас! – прошепна задавено тя и полетя в разтворените обятия на един грамаден мъж. После поздрави сърдечно всички стражи.

Стивън слезе бавно от коня си и го преведе през портата. Мъжете не разговаряха с него, не го удостоиха дори с един поглед. Ала той усещаше почти физически, че го дебнат недоверчиви, бдителни очи. Алисия вървеше на няколко крачки пред него и се шегуваше с приятелите си.

Стивън се чувстваше самотен, изключен от общността им. Мъжете, които се държаха така враждебно, бяха облечени доста по-различно от хората в долината. Всички носеха панталони и обувки като Там, някои имаха дори ботуши, които стигаха до коленете им. Ала никой не беше покрил прасците или коленете си с плат или кожа.

Щом минаха през тясната порта, скалата се разтвори в широко плато. По пътя към голямата къща минаха покрай множество малки постройки, в които бяха работилниците. Имаше няколко обора, краварник, ковачница, дори градина със зеленчуци и подправки. Замъкът очевидно се снабдяваше сам с храна и можеше да издържи на всяка обсада.

Вътрешността му беше проста и без украси. Каменните стени бяха влажни, без облицовка, дори неизмазани. Тесните прозорци почти не пропускаха светлина. В този замък беше студено, много по-студено, отколкото навън, но в нито една стая не беше запален огън.

Алисия седна на едно дървено столче.

– Е, Дъглас, разказвай! Искам да знам всичко, което се е случило по време на отсъствието ми!

Стивън стоеше настрана и наблюдаваше сцената. Никой не попита Алисия дали е седнала удобно и уморена ли е от пътуването.

– Макгрегърови пак нападناха пасищата ни. Преди две нощи ни откраднаха шест говеда.

Алисия смръщи чело. По-късно щеше да се занимае с клана Макгрегър.

– Какви проблеми има в клана?

Мъжът на име Дъглас подръпваше неспокойно дългата си коса.

– Робърт и Дезмънд отново се скараха заради земята край езерото.

Робърт твърди, че съомгите са негова собственост, а Дезмънд иска да му се плащат.

– Проля ли се кръв?

– Не, но скоро ще се стигне и дотам. Искаш ли да изпратя няколко души да се намесят в спора? Появата им ще угаси огъня.

Стивън направи крачка напред. Беше свикнал да урежда споровете между подчинените си. Ала Там бързо сложи ръка на рамото му, за да предотврати намесата му.

– Не можа ли да ти хрумне нещо по-добро, Дъглас? – попита сърдито Алисия. – Защо мислиш само за меча? Не проумя ли, че Робърт и Дезмънд се карат, защото са в нужда? Робърт трябва да се грижи за децата си, а Дезмънд има болнава жена, която не може да му роди деца. Трябва да уредим въпроса по мирен път.

Мъжете я гледаха неразбиращо и тя въздъхна уморено.

– Заповядай на Робърт да даде най-голямото и най-малкото си дете на Дезмънд, за да ги отгледа като свои. Робърт няма да иска за себе си ребите, с които ще се хранят собствените му деца, а жената на Дезмънд ще престане да мърмори, че няма свои деца. Има ли и други проблеми?

Стивън се усмихна изненадано. Решението на Алисия беше наистина мъдро. Тя познаваше в детайли живота на клана си и обичаше хората, които бяха под нейна опека. Когато беше сред своите хора, тя беше съвсем различна и това беше истинско откритие за Стивън. Брадичката ѝ не беше упорито вирната, беше склонна да преговаря, да изслушва другите и да се съгласява с мнението им. Раменете ѝ бяха изпънати, но не бяха толкова сковани, готови всеки момент да отклонят евентуалните удари.

Стивън наблюдаваше и лицата на мъжете, които я заобикаляха. Те я уважаваха, слушаха я внимателно и бяха убедени, че всяка присъда, обявена от нея, беше мъдра и в интерес на клана.

– Джейми я подготви добре за тази служба – изрече тихо Там, който продължаваше да стои зад гърба му.

Стивън кимна. Той започваше да опознава жена си от съвсем друга страна, за чието съществуване дори не беше подозирал. Досега я познаваше като сприхава, импулсивна жена, която се нахвърляше с нож срещу мъжете и изливаше омразата си върху англичаните. Много добре помнеше как ѝ се бе присмял, когато лежеше пред него в леденостудената вода, цялата мокра.

Изведнъж го обзе ревност. Той не познаваше жената, която седеше спокойно сред тези груби мъже и вземаше решения, които променяха живота им. Мъжете около нея познаваха част от характера ѝ, която тя

изобщо не си даваше труд да разкрие пред него.

Алисия стана и закричи към стълбата в задната част на залата. Стивън я последва. Припомни си чувствителните ѝ крака и тихо се засмя. Мъжете от свитата ѝ нямаха представа каква жена е господарката им.

– Погледни го само – проговори презрително Алисия. Тя стоеше до прозореца в стаята си на третия етаж и гледаше надолу към двора, където Стивън и Крис в пълно бойно снаряжение показваха пред придружаващите ги бойното изкуство на английските рицари. Шотландците стояха в кръг наоколо и следяха двубоя в мрачно мълчание.

Вече бяха минали две седмици от женитбата им. Алисия слушаше как Стивън се старае да внуши на хората ѝ колко важна е защитата на бронята и всеки път вдигаше презрително рамене. Той дори бе предложил да снабди с ризници и шлемове младите мъже, които се упражняват най-старателно. Но шотландците почти не проявяваха интерес към скъпите, тежки и уморителни за носене метални ризници. Те предпочитаха варварските си костюми, които оставяха важни части от тялото незащитени, дори разголени. Единственото, което успя да постигне Стивън, беше да носят къса плетена ризница под наметалото.

Алисия обърна гръб на прозореца и се усмихна тържествуващо.

– Нямате никакви основания да гледате така самодоволно и злобно – укори я Мораг. – Хората ви имат нужда от движение. Защо им е да седят по цял ден и да не вършат нищо? Стивън поне ще ги накара да се поизпотят.

Алисия се засмя и поклати глава.

– Той е невероятно упорит. Вчера дори се осмели да обяснява на хората ми, че Шотландия е неспокойна страна, която трябва да се защитава по-добре срещу враговете си. Като че ли ние не го разбираме! Само англичаните са виновни, че...

Мораг вдигна ръка, за да я накара да млъкне.

– Знам, че подлудявате съпруга си с вашето непрекъснато мърморене, но пощадете поне мен! Какво не ви харесва в него? Сигурно искате да го накажете, че нощем ви кара да стенете от наслада? Защо се сърдите, че изпитвате страст към мъжа, когото смятате за враг на клана си?

– Не изпитвам страст... – Алисия млъкна изведнъж. Вратата се беше отворила и тя се обърна да види какво става. Мораг беше излязла шумно. Старата прислужница не можеше да ѝ прости, че се отнасяше така зле с мъжа си.

Алисия въздъхна и се обърна отново към прозореца. Трябваше да признае, че е много разтревожена от реакцията на тялото си. Често коленете ѝ омекваха веднага след залеза на слънцето. Тя се пазеше да показва чувствата си пред Стивън. Не правеше опити да се доближи до него, не му шепнеше нежни думи. Той беше от хората, които убиха баща ѝ. Денем ѝ беше лесно да гледа на него като на враг. Той се обличаше като англичанин, мислеше като англичанин. Ала нощем, когато я докосваше, тя забравяше коя беше тя и кой беше той.

– Стивън! – повика го тихо Крис, който беше застанал на високия бряг и се взираше в морето. – Няма смисъл. Те не искат да разберат.

Стивън свали шлема си. Хладният бриз разпиля запотените му коси. Хората му се упражняваха всеки ден в пълно бойно снаряжение. Мъжете на Алисия обаче стояха настрана и зяпаха англичаните като животни от менажерията на крал Хенри.

– Трябва да намеря начин да убедя тези хора – отвърна упорито Стивън.

– Милорд! – Един от рицарите се втурна към тях. – Едно от стадата на Макарън е било нападнато в северните земи. Мъжете вече оседлават конете си.

Стивън кимна замислено. Най-после му се удаваше шанс да покаже на шотландците колко добри бойци са английските му рицари. Той имаше опит с крадци и браконieri и знаеше как да се справя с тях.

Тежкото снаряжение не му позволяваше да се движи достатъчно бързо. Пажът вече го чакаше с бойния жребец, също обвит в броня. Тези коне бяха огромни. От столетия насам ги отглеждаха специално за да носят тежките рицари с броните и оръжията им. Когато Стивън и рицарите му най-после възседнаха конете си, шотландците отдавна бяха потеглили на път. Стивън си каза загрижено, че дисциплината им е много хлабава и че трябва да им наложи наказание, за да запази реда.

Щяха да минат много години, преди Стивън да започне да си припомня случилото се през онази нощ в шотландските плата, без да потъва в земята от срам.

Когато стигнаха мястото, където Макгрегърови бяха откраднали говедата, вече се здрачаваше. Шумът, който вдигаха металните ризници, се чуваше на мили разстояние. Броните дрънчаха, копитата на тежките коне чаткаха по сухата земя.

Стивън смяташе, че Макгрегърови ще го посрещнат като англичани

и ще влязат в отделни двубои с рицарите му. Действителността се оказва съвсем друга. Той и хората му можеха само да стоят отстрана и да гледат безпомощно развитието на битката. Стивън никога не беше виждал такъв бой, нито си го беше представял.

Шотландците наскачаха от конете си и се изпокриха в гората. Докато тичаха, те захвърлиха наметалата от раменете си, за да се движат по-свободно и по-бързо. Надигнаха се страшни крясъци и скоро се чу звън на оръжие. Стивън позна така наречените клеймъри, двуострите шотландски мечове.

Той се обърна към хората си и им даде знак да слязат от конете. Те го послушаха и последваха шотландците в гората, опитвайки се да се ориентират по шумовете. Ала шотландците бяха изчезнали. Тежките ризици не позволяваха на рицарите да се движат бързо в тъмната гора.

Внезапно от сянката излезе един шотландец и Стивън го погледна смутено.

– Обърнахме ги в бягство – съобщи мъжът и в гласа му имаше недвусмислено злорадство.

– Има ли ранени?

– Трима ранени, нито един убит – отговори кратко шотландецът и се усмихна. – Хората от клана Макарън са много по-бързи от тромавите Макгрегър. – Той беше още задъхан от вълненията на битката. – Да повикам ли няколко мъже да ви вдигнат на коня? – попита той и се ухили до ушите. Стивън изглеждаше невероятно тромав в тежкото си въоръжение.

– Ей, ти! – извика ядосано Крис. – Ако ни обиждаш, ще си имаш работа с меча ми!

– Готов съм, английско куче – отговори подигравателно шотландецът. – Можеш да бъдеш сигурен, че ще ти прережа гърлото преди изобщо да си успял да се помръднеш в този метален ковчег!

– Млъкнете! – заповяда остро Стивън. – Крис, прибери меча си в ножницата. А ти, Дъглас, иди да се погрижиш за ранените.

– Не биваше да позволяваш това безсрамие – заговори укорително Крис, когато шотландецът се отдалечи. – Така никога няма да се научат да те уважават.

– Не мога да ги принудя да изпитват уважение към мен – отвърна мрачно Стивън. – Уважението трябва да се заслужи. Не ни остава нищо друго, освен да се върнем в Ларенстън. Трябва да обмисля някои неща.

Алисия седна в леглото.

– Глух ли си? Попитах те колко хора бяха ранени при нападението?

Стивън се обърна, сякаш едва сега беше забелязал присъствието ѝ. Погледът му се плъзна по голото ѝ тяло, но това не го развълнува както обикновено. Обърна ѝ гръб и откопча колана си.

– Никой не получи сериозно нараняване. Само едно зашито рамо. Това беше всичко.

– Кой беше ранен в рамото?

Стивън махна с ръка и седна на леглото. Свали панталона си и се изтегна гол до нея. Скръсти ръце зад главата си и се загледа в тавана, без да направи опит да я докосне.

– Доколкото си спомням, името му беше Франсис – отговори тихо той.

Алисия го гледаше смаяно. Какво му ставаше?

– Шотландците ли те уплашиха, англичанино? Твърде силни ли бяха моите хора за теб или твърде бързи?

Когато Стивън не реагира на подигравката, учудването ѝ беше безкрайно.

– Твърде бързи – отговори сериозно той, без да я погледне. – Движат се безшумно, с леки стъпки. Разбира се, в Англия няма да постигнат нищо, защото шепа облечени в желязо рицари ще ги разгонят като пилци. Само че тук...

– Глупости! – изсъска разгневено Алисия. Надигна се и заблъска с юмруци по гърдите му. – Никога няма да видиш как проклетите англичани избиват шотландците като пилци, никога!

– Престани да ме удряш. Имам достатъчно рани по тялото си.

Алисия се отдръпна настрана и го погледна несигурно. Тялото му беше толкова топло, косата още влажна от нощната роса, един рус кичур висеше зад ухото му. Тя се отпусна назад и стисна ръце, за да не помилва косата му. И в същото време се почувства толкова самотна, че не знаеше какво да прави. Представата ѝ за брака беше съвсем различна от съжителството ѝ със Стивън Аскот. Мъжът и жената бяха партньори, споделяха живота и любовта си. А тя беше станала жена на англичанин!

Стивън се обърна към нея и целуна слепоочието ѝ.

– Какво е това? – попита слисано той. – Първо ме удряш, а после проливаш сълзи?

– Не плача! Нещо ми влезе в окото, това е всичко.

Той я прегърна и я обърна към себе си.

– Не ме лъжи – помоли дрезгаво той, помилва лицето ѝ, целуна

трапчинката на брадата. – Ние с теб сме си чужди – пошепна развълнувано той. – Кога ще бъдем приятели? Кога ще споделиш живота си с мен? Кога ще ми признаеш защо плачеш?

– Когато станеш шотландец! – отговори възбудено тя, като напразно се опитваше думите ѝ да звучат настойчиво. Ала близостта на Стивън им придаде странен привкус, сякаш бяха по-скоро молба, отколкото невъзможно изискване.

– Съгласен съм! – извика той и в гласа му имаше твърда увереност.

Алисия искаше да му се изсмее, да му изкрещи, че никога няма да стане истински шотландец, че не може да ѝ бъде приятел, но той я привлече към себе си и я зацелува жадно.

– Ти си моята прекрасна съпруга – зашепна страстно той и ръката му се спусна към коленете ѝ. – Ако знаеш колко ми се иска да ме харесваш не само в леглото...

Стивън стоеше под ниския покрив на селската колиба и топлеше ръцете си на торфения огън. От север духаше леден вятър и без огън в колибата щеше да бъде непоносимо студено. Там беше напуснал дома на Алисия преди няколко дни, за да погостува на сестра си. Ниският, набит мъж седеше от другата страна на огъня и беше разстлал върху голите си колене рибарска мрежа. Тромавите му пръсти промушваха иглата с учудваща бързина и завързваха възлите.

– Значи искаш да ти помогна. Омръзна ли ти да се правиш на глупак? – попита сериозно той.

Стивън се обърна към него. Все още не можеше да свикне с поведението на шотландците. Те бяха уверени, че в негово присъствие могат да се държат както си искат. Много скоро обаче той си спомни нощния поход на рицарите си и поклати глава.

– Не е точно така – обясни спокойно той. – Вярно е, че се изложих както пред моите хора, така и пред шотландците. Имах чувството, че стоя пред Дъглас в стоманен ковчег. Забележката му беше съвсем правилна.

Там спря за момент и го погледна с дяволита усмивка.

– Дъглас винаги е мислил, че Джейми трябва да избере именно него за съпруг на Алисия. – Като видя лицето на Стивън, усмивката му стана още по-широка. – Не се бой, момче, Джейми знаеше много добре какво прави. Дъглас е добър момък, но не може да стане водач. Той изпитва страхопочитание към Алисия и никога няма да я накара да се вслушва в

думите му.

Стивън изкриви лице.

– Няма мъж, който да се справи с Алисия – отбеляза сухо той.

Там не се изказа по въпроса, само се засмя в себе си. Мораг държеше младата двойка непрекъснато под око и му разказваше как се развиват отношенията им. Там искаше да бъде абсолютно сигурен, че англичанинът не представлява опасност за Алисия. След всичко, което му разказа Мораг, Там беше останал с убеждението, че застрашеният е по-скоро Стивън. С тази дива съпруга сигурно щеше скоро да изчерпи мъжката си сила...

– Първото, което трябва да направиш, е да свалиш английските дрехи – заговори сериозно той.

Стивън кимна. Беше очаквал това.

– После трябва да се научиш да бягаш – бързо и на големи разстояния.

– Да бягам? Когато се бие, войникът няма право да помръдва от мястото си.

– Ние не се бием така – обясни търпеливо Там. – Мислех, че вече си го разбрал. Ако нямаш желание да учиш, не мога да ти помогна.

Стивън кимна, макар и неохотно.

Само след час той вече съжеляваше горчиво за съгласието си. Стоеше до Там, шибан безмилостно от ледения есенен вятър, и се чувстваше съвсем гол. Вместо тежките, ватирани, топли английски дрехи носеше само тънка риза и наметало, праметнато през раменете и пристегнато с колан на хълбоците. Вярно, че краката му бяха обути във вълнени чорапи и ботуши, но въпреки това не можеше да се отърве от усещането, че е гол до пояса.

Там го удари по раменете.

– Не се бой, момче, скоро ще свикнеш. Ако си оставиш косата малко по-дълга, никой няма да те различава от шотландците.

– Не мога да разбера защо се разхождате с голи задници, когато страната ви е дяволски студена! – изръмжа раздражено Стивън, вдигна ризата и се плесна по задника. Там избухна в смях.

– Сега вече знаеш какво носи шотландецът под наметалото си. – Лицето му стана отново сериозно. – За всичко си има причини, Огивън. Когато се движим в степта, плейдът е съвършено прикритие. Ризата може бързо да се съблече и смени. В Шотландия вали често и ако се разхождаш твърде дълго с мокрите дрехи на гърба си, рискуваш да получиш белодробно възпаление и да отидеш на оня свят. През лятото

плейдът държи хладно, а постоянното търкане на коленете през зимата ще ти държи топло. – Той примигна съзаклятнически. – А най-скъпоценните ти части са постоянно на чист въздух.

– Тук си прав – засмя се Стивън.

– Я гледай! – извика зад гърба му Мораг. – Най-после да ви видя като истински мъж. Е, мога да кажа, че от постоянното мъкнене на железото сте развили чудесни мускули – допълни тя, като оглеждаше безцеремонно голите му крака.

Стивън се ухили зарадвано.

– Ако не бях женен, щях да те завлека в гората, Мораг.

– Не съм съвсем сигурна дали щях да ви последвам – отговори с усмивка тя. – Как мислите, дали ще се намери жена, която ще посмее да се бие с Алисия заради вас?

Стивън я погледна мрачно.

– Тя няма да се бие за мен. По-скоро би ме подарила на първата срещната англичанка, за да се отърве от мен.

– Не съм убедена, че е готова да се откаже от нощите с такъв мъж – отговори с хитра усмивка Мораг и се отдалечи с обичайните си ситни стъпки.

Стивън поклати глава. Задушевната атмосфера, която цареше в клана, не преставаше да го тревожи. Тук всеки знаеше какво става в чуждите легла.

– Стига сме си губили времето – обади се Там зад гърба му. – Опитай се да тичаш до онова дърво!

Досега Стивън беше вярвал, че тичането е лесна работа. Все пак той умееше да бяга още от дете и се чувстваше в добро физическо състояние. Ала след първия бърз спринт в дробовете му пламна огън. Трябваше му минути, докато успокои лудото биене на сърцето си.

– Изпий глътка вода – каза му Там и му подаде дървената си чаша. – Щом си поемеш дъх, ще повторим бягането.

Стивън го погледна невярващо.

– Хайде, хайде, момче! – засмя се Там. – Нима ще допуснеш да бъдеш победен от старец като мен?

Стивън остави чашата и се обърна към него.

– И при най-добро желание не бих могъл да ви нарека стар, Там. Е, добре, да започваме!

СЕДМА ГЛАВА

Алисия стоеше сама на стълбищната площадка, която водеше към върха на старата кула. Преди един час стар селянин ѝ донесе сребърна тока за колан. На обратната страна беше гравирано посвещението: „На Енис от Джеймс Макарян“.

Алисия помнеше церемонията, на която баща ѝ връчи сребърните токи на тримата млади мъже, между които тя трябваше да направи избора си. Беше истинско празненство. Присъстваше целият клан, всички ядоха и пиха, смяха се и танцуваха. Много хора ѝ намигаха и я питаха кого си е избрала. Алисия им отговаряше само с весел смях и с обяснението, че никой от тримата не може да се мери с баща ѝ.

Сега и тримата бяха мъртви. Красивите млади мъже, с които беше флиртувала, гниеа някъде под земята. Собственият ѝ брат ѝ беше обърнал гръб. В Ларенстън вече нямаше смях и любов. Английският крал я бе омъжил за един от убийците на баща ѝ. Тя погледна с копнеж към оръжията на баща си, окачени по стените: брадви, клеймъри, стрели и лъкове. Докосна мястото, където любимият лък на баща ѝ беше изтрит от ръката му, и се отпусна в стария дървен стол толкова тежко, че се вдигна прах. Не беше влизала в това помещение след смъртта на Джейми.

Англичаните бяха виновни за всичко. Те си въобразяваха, че светът е техен. Как мразеше начина, по който рицарите на Стивън заставаха пред господаря си, кланяха се, потропваха с токове и го наричаха „милорд“. Англичаните бяха студен народ. Тя се опитваше да му внуши, че трябва да се държи като шотландец, но той беше твърде суетен, за да я чуе.

Алисия се усмихна на себе си. Поне хората ѝ знаеха кой е господарят тук. Всички се присмиваха на Стивън. Цяла сутрин си разправяха истории за неуспялата експедиция срещу крадците на говеда. Колко ли смешен беше изглеждал съпругът ѝ в тежкото си рицарско снаряжение...

Веселите викове и шумът на двора отвлякоха вниманието ѝ от неприятните мисли. Тя стана и отиде до прозореца.

Отначало не можа да познае Стивън. Видя само един мъж с прекрасно тяло, който крачи през двора с преувеличено самочувствие. Карираното наметало, стегнато с колан на хълбоците, се мяташе

предизвикателно около голите му крака. Тя извика възмутено, когато осъзна, че мъжът, който върви гордо през двора и носи шотландския плейд, сякаш имаше пълното право да го стори, беше съпругът ѝ.

Много от хората ѝ се бяха събрали в двора и Алисия се зарадва, като забеляза, че никой не направи опит да го поздрави. Сигурно бяха разпознали още от пръв поглед, че англичанинът просто се е преоблякъл и това е всичко!

Само след минута обаче усмивката ѝ угасна. Мъжете, които в първите мигове оглеждаха недоверчиво съпруга на господарката си, започнаха един по един да се приближават към Стивън и да му подават ръка. Той им каза нещо и с бърз жест вдигна краищата на наметалото си. Многогласен мъжки смях огласи двора.

Дъглас – нейният Дъглас! – също излезе пред Стивън и му подаде ръка. Стивън му отговори с яко ръкостискане и двамата почнаха да си мерят силите. Само след минута Дъглас се търкулна в праха.

Възмутена до дън душа, Алисия проследи как Стивън предизвика всички мъже в двора на двубой. Пое шумно въздух, когато се появи дъщерята на Маргарет, тази дръзка малка мръсница, и повдигна предизвикателно полите си, за да покаже на Стивън стройните си крака. Това проклето хлапе посмя дори да го покани на танц, за да му покаже шотландските стъпки!

Алисия се обърна рязко, излезе от кабинета на Джейми и затвори вратата с трясък. Затича се надолу по стълбата, без да може да овладее гнева си.

Стивън стоеше наред двора с блестящи очи и зачервени бузи. Косата му беше мокра от дългото тичане с Там. Няколко от рицарите му се бяха събрали зад него, а от другата му страна стояха много шотландци и повечето от красивите млади прислужници.

Стивън я погледна като момче, което желае да достави удоволствие на майка си.

– Е, как се справих?

Тя го измери с мрачен поглед, без да смее да сведе очи към мускулестите му крака.

– Може би си успял да измамиш някои от тези лековерни люде, но за мен си англичанин и ще си останеш винаги такъв. Променил си дрехите си, но това още не означава, че си променил нрава си! – Тя се обърна рязко и се запъти към входната врата.

Стивън смръщи чело и се загледа след нея. Той наистина искаше новите му сродници да забравят че е англичанин. Искаше дори... Там го

удари по рамото.

– Я не увесвай нос! Какво толкова е станало?

Стивън се огледа бързо и забеляза, че шотландците се смеят.

– Тя е чудесен водач на клана – продължи невъзмутимо Там, – но все пак си остава жена. Нищо чудно, че се ядоса, като те видя да танцуваш с младите хубавици.

Стивън се усмихна измъчено.

– Много бих искал да си прав...

– Защо не отидеш при нея и не се опиташ да я успокоиш?

Стивън искаше да му отговори, че каквото и да стори, Алисия няма да е доволна, но каква полза, ако започнеше да се оплаква пред всички от брачните си неволи? Той кимна кратко и влезе в къщата. Намери жена си наведена над един стан. Уж съсредоточена в работата си, тя даваше указания на жените какви цветове да подберат за новите наметала.

– Стивън! – извика изненадано една от тъкачките. – Много добре изглеждате! – Очите ѝ се вторачиха жадно в голите му крака.

Стивън се обърна, но като видя лицето на Алисия, усмивката замръзна на устните му. Тя избяга от стаята и той успя да я настигне едва в края на стълбището.

– Какво ти става, за Бога? Аз исках да те зарадвам с шотландските дрехи, а ти ме посрещаш като смъртен враг! Напи ти поиска да стана шотландец!

– Шотландските одежди няма да те превърнат в истински шотландец – отговори ледено тя и му обърна гръб.

Стивън улови ръката ѝ.

– Не е само това. Има и нещо друго, което те потиска. Ще ми кажеш ли какво е?

– Какво толкова би могло да ме потиска? Омъжиха ме за един враг. Аз...

Стивън сложи пръст на устните ѝ.

– Тъгата ти е предизвикана от друго – поправи я меко той и погледна изпитателно лицето ѝ. Тя сведе очи, за да скрие болката си. Не искаше той да види тъгата ѝ. Стивън спусна ръце към китките ѝ и усети, че лявата ѝ ръка стиска някакъв предмет. – Какво носиш? – попита предпазливо той.

Алисия се опита да се изтръгне от яката му хватка, но той разтвори пръстите ѝ. Взе сребърната тока и прочете гравираниите думи.

– Някой ти е дал това днес, така ли?

Тя кимна безмълвно.

– Токата е била на баща ти, така ли? Алисия сведе глава и отново кимна.

– Алисия – заговори бавно Стивън и в гласа му имаше искрено вълнение, – искам да ме погледнеш. – Той сложи ръка под брадичката ѝ и я повдигна към лицето си. – Искам да разбереш, че много съжалявам за случилото се с баща ти и другите.

– Откъде знаеш как се чувствам? – изфуча разярено тя. Издърпа бързо ръката си, като вътрешно се проклинаше, че при пастелните му думи сърцето ѝ направи огромен скок. За малко да му повярва!

– Знам какво означава да загубиш майка си и баща си – продължи търпеливо той. – Убеден съм, че моята болка не е била по-малка от твоята.

– Аз не съм убила баща ти!

– И аз не съм убил твоя баща! Или поне не със собствените си ръце! – Стивън започваше да се ядосва. – Изслушай ме поне веднъж, опитай се да вникнеш в думите ми! Говоря ти като съпруг, не като пионка в политическия шах на кралете. Ние с теб сме мъж и жена. Това е факт и не може да се промени. Можем да бъдем щастливи. Знам, че можем, ако ти проявиш готовност да ми повярваш поне малко.

Лицето ѝ помрачня, очите се вледениха.

– За да можеш да се хвалиш пред хората си, че една шотландка яде от ръката ти, нали? Сега сигурно ще се опиташ да привлечеш и мъжете на своя страна, както направи това с жените ми?

– На моя страна? – изкрещя вбесено Стивън. – Проклятие! Прекарах цял ден навън в това студено време, за да се харесам на теб и на хората, които са ти толкова скъпи, а ти се държиш като... – Той я отблъсна от себе си и ѝ обърна гръб. – Върви и се удави в омразата си! Вече няма да ти досаждам – нито денем, нито нощем! – После се отдалечи с големи крачки.

Алисия не смееше да се помръдне. Мина много време, докато се овладя и се запъти нагоре по стълбата с натежали като олово крака. Толкова искаше да му повярва. Имаше нужда от съпруг, на когото да може да разчита. Но как, как да му се довери? Какво щеше да стане, ако жадните за плячка англичани нападнеха отново земите ѝ? На чия страна щеше да застане Стивън? Нима можеше да поиска от него да се бие срещу сънародниците си?

Най-страшното беше, че тялото ѝ жадуваше за него. Най-лесно беше да забрави какво ги разделяше и да се подчини на сладката власт на любовта. Нежният му глас я замайваше и когато се наложи да прояви

бдителност и предпазливост, сетивата ѝ щяха да бъдат притъпени. Не можеше да си позволи това. Не можеше да изложи на опасност клана си само защото изпитваше безкрайно удоволствие да се люби с мъжа, който можеше да бъде английски шпионин.

Тя отиде в малката градина зад голямата каменна къща, за да остане сама. Не можеше да му се довери. Знаеше, че той има трима братя. Може би щеше да открие слабото място в защитата ѝ и да ги повика на помощ? Или щеше да се хвали пред братята си, че е опитомил дивата шотландка и тя е готова да запълни всяко негово желание, когато започне да целува коленете ѝ?

– Алисия!

Младата жена се обърна бавно.

– Какво има, Дъглас? – В меките кафяви очи на мъжа се четеше същият ням въпрос, който измъчваше и нея, и хората ѝ. Никой не знаеше дали може да има доверие в Стивън. Всички чакаха присъдата ѝ. И щяха да я преценят според нея. Ако направеше грешка, щеше да загуби доверието на клана си.

– Донесоха ми, че тази вечер Макгрегърови са замислили ново нападение над стадата ни.

Алисия кимна. Знаеше, че Дъглас има шпиони при враговете.

– Съобщи ли на другите?

Дъглас я погледна колебливо, но като разбра, че въпросът ѝ се отнася изключително до Стивън, поклати решително глава.

– Никой не знае.

Алисия погледна към разбунтуваното море.

– Тази вечер аз лично ще поведе въоръжения отряд и ще покажем на Макгрегърови кой е водач на клана Макарън. Няма да им позволя да се подиграват е мен.

Дъглас се усмихна с разбиране.

– Ще се радвам да изляза пак с вас.

Тя го погледна закланателно.

– Не издавай пред никого какво сме замислили. Пред никого, чуваш ли!

– Разбрах. Отивам да се приготвя. – Той се обърна и се отдалечи с бързи крачки.

Масата за вечеря се огъваше от многобройните ястия, едно от друго по-примамливи. Стивън погледна недоверчиво изобилието, защото познаваше добре шотландската пестеливост на Алисия и навика ѝ да му поднася оскъдна вечеря. Днес всичко беше различно. Дори тя му се

усмихваше. Това го изненада още повече от разкошната вечеря. След днешната разгорещена караница беше подготвен повече за зловни погледи. Може би думите му я бяха накарали да се замисли. Може би беше готова да му даде шанс.

Той се облегна назад в стола си и помилва бедрото ѝ. Усмихна се, като усети реакцията ѝ, и продължи милувката. Алисия се обърна към него е полуотворени устни и топъл поглед.

– Сега не е нито времето, нито мястото за такива неща – прошепна тя и в гласа ѝ имаше искрена тъга.

– Тогава да се качим в стаята си.

Тя се усмихна изкусително.

– След малко. Първо искам да опиташ новата ми напитка. Приготвих я от вино и плодов сок и я подправих с шотландски билки. – Тя му подаде сребърната чаша и го погледна с очакване. Стивън не обърна внимание какво пие. Алисия флиртуваше с него! Това не се беше случвало никога и кръвта му закипя. Дългите ѝ мигли се сведоха над огромните очи, блестящи като сини перли. Върхът на езика ѝ помилва долната устна и по гърба на Стивън пролазиха тръпки.

– Ела с мен! – прошепна дрезгаво той и стисна ръката ѝ.

Тя изглеждаше готова да се подчини на желанието му!

Той започна да се прозява още преди да изкачат стълбата. Когато Алисия отвори вратата на спалнята им, очите му вече се затваряха.

– Нещо не е наред – промърмори сънено той. Дори езикът отказваше да му се подчинява.

– Уморен си, това е всичко – прошепна съчувствено тя. – Цял ден си бил навън с Там, а аз знам колко досаден е той, когато иска да постигне нещо. Ела, ще ти помогна!

Тя го улови през кръста и го отведе до леглото. Стивън падна тежко върху завивката. Крайниците му тежаха като олово и бяха негодни за нищо.

– Много съжалявам. Аз...

– Тихо, не говори повече – усмихна се Алисия. – Сега ще си отпочинеш. След като се напиш, ще се чувстваш много по-добре.

Стивън нямаше друг избор, освен да я послуша, и само след минута потъна в дълбок сън.

Алисия смръщи чело и го погледна изпитателно. Дано не беше сложила твърде много упойващо средство във виното му. Като го видя дълбоко заспал, отпуснат и раним, тя изпита необичайни угризения на съвестта. После тръсна решително глава и си каза, че е била длъжна да

постъпи така. Той нямаше право да ѝ се пречка с железните си рицари. Тя трябваше да докаже на Макгрегърови, че никой няма право да краде безнаказано говедата ѝ.

Тя беше готова да излезе, когато хвърли бърз поглед назад и въздъхна недоволно. Върна се при Стивън и събу ботушите му. Той не се помръдна, не я попита нищо, не я погледна, не поиска нищо от нея. Алисия приглади назад непокорните руси къдрици и, подчинявайки се на някакъв внезапен импулс, се наведе и целуна нежно зачервената му буза. После изведнъж отскочи назад, укорявайки се за глупостта си. Какво толкова се беше загрижила за някакъв си англичанин?

Десетина въоръжени мъже вече я чакаха с оседлани коне. Тя заметна дългата си пола над коленете и възседна любимия си кон. Нямаше нужда от заповеди. Всички знаеха какво трябва да направят и препуснаха безшумно след водачката си по тесния скалист мост към сушата.

Осведомителят на Дъглас беше казал истината. Предстоеше нападение над стадата им. Малкият отряд напредваше толкова бързо, колкото позволяваха конете. След около два часа слязоха от седлата и се промъкнаха навътре в гората.

Алисия вървеше напред и скоро чу чужди стъпки. Тя се спотаи в сянката на едно дърво и вдигна ръка – сигнал за хората ѝ да спрат. После описа кръг и мъжете се разпръснаха безшумно по околните дървета, за да обградят крадците. Само Дъглас остана до нея.

Когато инстинктът и опитът ѝ подсказаха, че хората ѝ са заели позиция, тя нададе пронизителен вик, който подплаши задрямалите говеда. Макгрегърови захвърлиха въжетата и извадиха късите си мечове. В следващия момент хората на Алисия се втурнаха срещу тях. Всички бяха захвърлили наметалата и се движеха свободно в широките си ризи. Варварските им бойни викове отекваха оглушително и стените на долината. Алисия захвърли полата си и продължи да се бие само по късата риза и карирания плейд, който едва скриваше коленете ѝ. Все пак тя се стараеше да остане на заден план, за да ръководи битката, без да пречи на мъжете със слабите си сили. В такива минути винаги се прокланаше, че е само слаба жена.

– Йърл! – изкрещя предупредително тя и викът ѝ дойде тъкмо навреме, за да предпази един от младите мъже от двуострия меч, който изсвистя над главата му. След секунда Алисия се втурна през тревата, за да попречи на друг Макгрегър да нападне един от хората ѝ в гръб. На лунната светлина блесна кама, която сочеше право в сърцето на Дъглас – а той беше изпуснал оръжието си! – Дъглас! – извика Алисия и му

хвърли своя меч. Мъжът от клана Макгрегър се обърна да види какво става и в същия момент Дъглас заби камата си под ребрата му. Мъжът политна напред и падна, по лице в тревата.

Падането на този мъж сложи край на битката. Алисия усети внезапната промяна в поведението на мъжете и хвърли изненадан поглед към падналия.

– Това е самият Макгрегър – прошепна изненадано тя. – Мъртъв ли е?

– Не, само ранен – отговори мрачно Дъглас. – След минута ще дойде на себе си.

Алисия се огледа бързо. Останалите от клана Макгрегър бяха избягали в гората, уплашени от раняването на господаря си. Тя коленичи до ранения и заповяда на Дъглас:

– Върни ми камата.

Момъкът се подчини без колебание.

– Искам Макгрегър да запомни завинаги тази нощ. Как мислиш, да напиша ли инициалите си върху кожата му?

– На бузата ли? – попита усърдно Дъглас.

Алисия го изгледа студено. Очите ѝ святкаха сребърни на лунната светлина.

– Нямам намерение да започвам нова война, Дъглас. Искам само да му оставя спомен от тази нощ. Освен това съм чувала, че Макгрегър е красив мъж. – Тя отвори ризата му.

– В последно време сте много чувствителна към красивите мъже – отбеляза горчиво Дъглас.

– А ти си станал много дързък. Ревност ли те измъчва или честолюбие? Остави тези детински забележки и се погрижи за хората ми!

Дъглас веднага изпълни заповедта.

Алисия беше слушала най-различни истории за водача на клана Макгрегър и знаеше, че той ще оцени белега, оставен му от жената, която го бе победила в честен бой. Тя одраска кожата му с върха на камата си и написа на рамото му малко А. Това беше достатъчно предупреждение и урок за всички крадци на говеда.

Когато написа първата буква на името си върху тялото на Макгрегър, тя се върна с усмивка при мъжете си. Малкият отряд прекоси безшумно гората и стигна до мястото, където бяха завързали конете. Алисия се чувстваше великолепно. За първи път беше постигнала победа като господарка на клана Макарян!

– Отиваме при Там! – нареди кратко тя, когато отново се метна на

седлото. – Ще го измъкнем от леглото. Сигурно ще се радва да узнае, че господарят на Макгрегър носи клеймото на Макарън. – При тази мисъл тя избухна в смях. Макгрегър щеше да побеснее от яд, като откриеше подаръка, оставен му от една жена.

Ала съдбата им беше отредила друго. Изведнъж небето отвори шлюзовете си и върху нощните ездачи се изсипаха потоци леден дъжд. Мъжете се увиха с наметалата си и Алисия се сети едва сега, че беше оставила полата си на бойното поле. По небето се стрелкаха светкавици, конете се стряскаха от оглушителните гръмотевици.

Малкият отряд препускаше по ръба на крайбрежната скала. Това не беше най-сигурният, но затова пък най-краткият път към Ларенстън. Знаеха, че Макгрегърви няма да се осмелят да ги преследват по стръмния бряг.

Изведнъж небето бе прорязано от огромна светкавица, която падна точно пред Александър и се заби в мократа земя. Конят на младежа промени посоката и в следващия момент предните му крака увиснаха над ръба на скалната стена. В продължение на няколко секунди конят и ездачът сякаш плуваха между сушата и въздуха, после полетяха в пропастта и Алекс се преметна от седлото.

Алисия скочи от коня си и се втурна към ръба на скалата. Леденостуденият дъжд шибаше лицето ѝ, краката ѝ бяха посинели от студ.

– Той е загубен! – извика подире ѝ Дъглас. – Морето го е погълнало.

Алисия се наведе напред и започна да претърсва морето с поглед. Блесна нова светкавица и тя видя коня, разкъсан сред скалите. От Алекс нямаше и следа.

– Да вървим! – настоя Дъглас. – Вече не можеш да му помогнеш!

Алисия се изправи. Беше висока колкото Дъглас и очите им бяха на едно равнище.

– Откога си почнал да ми даваш заповеди? – попита ледено тя и отново се обърна към разпенения прибор. – Дръж ме здраво за глезените. Ще се плъзна надолу и ще се опитам да го откроя.

Алисия легна по корем и Дъглас хвана здраво стъпалата ѝ. Дотича още един мъж и го улови за раменете.

Алисия пропълзя надолу по ръба на скалата и втренчи поглед в мрака. В това положение тя успя да огледа цялото крайбрежие. Първият ѝ импулс беше да помоли двамата мъже да я изтеглят отново на здрава земя. Беше ужасно да се носи между небето и земята и да съзнава, че животът ѝ зависи от здравата хватка на един мъж. Не, тя нямаше право

да изостави Алекс, докато не се убеди, че е жив или мъртъв. Може би той беше оцелял след падането! Не ѝ оставаше нищо друго, освен да чака търпеливо следващата светкавица.

Тя обърна глава и претърси с очи другия край на скалата. Кръвта се стичаше към очите ѝ и замъгляваше погледа ѝ. Усещаше студена буца в корема, главата ѝ бучеше. Когато блесна третата светкавица, тя видя на половината височина на стената, малко вляво от нея, нещо червено – любимото наметало на Алекс. Даде знак с ръка и мъжете я изтеглиха на платото.

– Алекс е ей там! – изпъшка тя и дъждът плисна в устата ѝ. Вдигна ръка, за да защити очите си, и продължи: – Свил се е там долу на една тясна издатина. Завържете ме през кръста с дебело въже, за да мога да стигна до него.

– По-добре е да слеза аз – предложи бързо Франсис.

– Не. Ти си едър и широкоплещест. Издатината е много тясна за двама мъже. Намерете бързо въжета, за да ме вържете през кръста и раменете! – Тя придружаваше заповедите си с изразителни жестове и всички мъже разбраха какво се иска от тях. Те извадиха скритите под седлата въжета и побързаха да ги развият.

Алисия пхна края на едното въже в ръката на Дъглас.

– Когато дръпна два пъти, ще го изтеглиш – нареди кратко тя. После привърза другото въже за кръста си. – Щом издърпате Алекс, ще изтеглите и мен.

Тя отиде до ръба на скалата, без да смее да погледне в пропастта. Поколеба се за миг, обърна се към хората си и обяви кратко:

– Ако нещо се случи с мен, наследникът ми е Там.

Мокрото въже се вряза болезнено в хълбоците ѝ, макар че мъжете я спускаха по скалата колкото се може по-бавно и предпазливо. На няколко пъти тя се удари в издадени камъни и простена задавено. Когато се опита да спре бързото падане, ожули ръцете си и от дланите ѝ потече кръв. Мисли само за Алекс, повтаряше си отчаяно тя.

Мина цяла вечност, преди да стигне тясната скална издатина. Едва успя да намери място за краката си в близост до едрото тяло на младежа.

– Алекс! – извика зарадвано тя и гласът ѝ заглуши сипещия се дъжд.

Младият мъж отвори очи.

– Господарке... – прошепна беззвучно той и очите му пак се затвориха.

– По дяволите, Алекс, събуди се! – изкрещя едно Алисия.

Момъкът отново отвори очи.

– Ранен ли си? Трябва да ми помогнеш да завържа въжето.

Изведнъж Алекс осъзна къде се намира.

– Кракът ми е счупен. Мисля обаче, че ще мога да се движа. Как слязохте?

– Не питай! Завържи бързо възела! Здравео!

Тя се люлееше застрашително на ръба на скалата. Приведе се внимателно напред, без да разхлабва крака, за да не загуби равновесие, и уви второто въже около кръста на ранения. Прекара го между краката му, после около раменете.

– Готов ли си? – попита задъхано тя.

– Вие ще се изкачите първа. Аз ще чакам.

– Не ми противоречи! Това е заповед! – Тя дръпна два пъти въжето и усети опъването му. Мъжете започнаха да теглят. Смръщила чело, Алисия се взираше загрижено след издигания се Алекс. Той се удари в един остър камък и изохка от болка. Счупеният му крак трябваше да изтърпи още удари.

Когато Алекс изчезна от погледа ѝ, тя се притисна до скалата и затвори за миг очи. Изведнъж се почувства съвсем сама, изоставена от всички. Обзе я луда паника. Мисълта за Алекс бе успяла да отвлече вниманието ѝ от страха, но сега нямаше за кого да мисли. Куражът я напусна. Алекс беше на сигурно място и тя си пожела да беше сега при Стивън, в силната му прегръдка, а в стаята да гори буен огън.

Въжето около талията ѝ се опъна и тя разбра, че сега не е време за мечти. Ала дори когато се понесе нагоре, стиснала с две ръце дебелилото въже, за да намали натиска върху хълбоците си, не можа да прогони образа на Стивън от съзнанието си.

Затова и изобщо не се изненада, когато видя, че именно Стивън, подпомогнат от Там, я изтегли на платото. Той протегна ръце към нея, хвана я под мишниците и я изправи на крака. После я притисна до гърдите си с такава сила, че ребрата ѝ изпукаха. Алисия не се възпротиви. Изпитваше единствено радост, че не е сама, че е спасена. Той я отдалечи малко от себе си, взе лицето ѝ между ръцете си и я разгледа внимателно. Очите му бяха тъмни, обрамчени от дълбоки сенки. Тя понечи да му каже колко се радва да го види, но изразът в очите му не ѝ позволи да произнесе тези думи.

Ръцете му се отделиха рязко от лицето ѝ и започнаха да опипват тялото – безлично и безстрастно. След малко Стивън я метна на рамото си

и провери здрави ли са краката ѝ. Като откри изранените места по коленете и бедрата, устата му изтъня в гневна линия. Нежните чувства, които вълнуваха Алисия допреди миг, отлетяха някъде много далеч. Как смееше да се отнася така с нея пред най-добрите ѝ мъже!

– Пусни ме веднага! – нареди ледено тя.

Стивън се направи, че не я чува, и вдигна глава към Там, който ги наблюдаваше загрижено.

– Няколко драскотини, няколко охлузвания, но нищо тревожно.

Там кимна и се изправи. Изглеждаше остарял с десет години, макар че на лицето му грейна облекчена усмивка. Алисия риташе с крака и се бранеше срещу ръцете на Стивън.

– Свърши ли с прегледа? – попита високомерно тя. – Крайно време е да се приберем в къщи.

Стивън обърна глава и тя потръпна от страх. Мъжът ѝ беше бесен от гняв. Дъждът отслабна, на изток се очерта сива ивица. Тя се опита да се освободи от хватката му, но не успя.

– Трябва да се погрижа за Алекс.

– Всичко необходимо е вече сторено – проговори през стиснати зъби Стивън. После стисна здраво китката ѝ и я повлече след себе си към коня си.

– Заповядвам ти да ме пуснеш веднага – изсъска ядно тя, но не смееше да говори високо, за да не я чуят сънародниците ѝ.

Стивън се обърна рязко и я дръпна с все сила към себе си.

– Ако кажеш само още една дума, ще ти вдигна ризата и ще ти нахаря задника, както заслужаваш! Няма да те пусна, докато не те насиня от бой. Алекс е много по-добре от теб, затова не ме предизвиквай. Разбра ли ме?

Алисия вирна брадичка и го изгледа с искрящи от гняв очи. Ала не посмя да му даде повод да изпълни заплахата си.

Стивън я сложи грубо на седлото. Зъбите ѝ вече тракаха от студ. Той се метна на своя кон и улови юздите на жребца ѝ.

– Ще ме следващ ли доброволно или трябва да те тегля като товарно животно?

Алисия стисна здраво зъби, за да не изкрещи. Той наистина смяташе да я води за юздите като непослушно дете!

– Ще яздя след теб – отговори тя и изпъна тесните си рамене. – Доброволно.

Двамата тръгнаха напред и скоро се отдалечиха от мъжете, които още не бяха възседнали конете си. Алисия не се обърна нито веднъж.

Унижението, на което я бяха подложили, пареше като огън. Нейните хора я уважаваха, подчиняваха ѝ се, а Стивън се отнасяше с нея като с малко дете, лишено от правото на глас. Раб тичаше след коня ѝ, макар че досега не беше направил опит да се намеси в разпрaviaята ѝ със Стивън.

Яздиха повече от три часа и Алисия разбра, че целта на пътуването им са най-северните ѝ имоти. Страната, която прекосиха, беше сурова, хълмиста, с много рекички, които трябваше да прецапат. Стивън запазваше равномерно темпо и никога не се оглеждаше. Очевидно усещаше по инстинкт кога трябва да се забави, за да не я загуби.

Алисия беше уморена до смърт. Не беше хапвала нито залък хляб от снощи, а битката в пасището ѝ изглеждаше отдавнашна и нереална. Беше толкова гладна, че стомахът ѝ се беше свил на топка. Дъждът беше отслабнал, но студените капки изсмукваха топлината от тялото ѝ и зъбите ѝ не преставаха да тракат. Краката ѝ бяха подути и разранени. Не можеше да си намери място на седлото, защото задните ѝ части също бяха пострадали.

Все пак тя беше готова по-скоро да умре, отколкото да помоли Стивън за кратка почивка.

Той спря едва към обед и Алисия не успя да скрие облекчената си въздишка. Преди да успее да слезе от коня, той стоеше до нея и я свали от седлото. Тя се чувстваше твърде разбита и измръзнала, за да си спомня събитията от изминалата нощ.

Стивън я остави на земята и се отдалечи на няколко крачки от нея. Когато я погледна, Алисия разбра, че гневът продължава да бушува в гърдите му.

– Защо? – попита той и гласът му потрепери от усилието да говори спокойно. – Защо ме упои?

Тя се опита да посрещне спокойно погледа му, но не успя.

– Макгрегърови бяха замислили ново нападение. Трябваше да защитя говедата си.

Очите му станаха още по-студени и твърди.

– Никой ли не ти е казал, че е задължение на мъжа да води война или да напада крадците на говеда?

Алисия вдигна рамене.

– Така е в Англия. В Шотландия е различно. Още на седем години можех да си служа с меч, когато обстоятелствата го изискваха.

– И си помисли, че аз съм неспособен да поведя хората ти! Затова захвърли дрехите си – той посочи подигравателно голите ѝ колене – и

ги поведе срещу врага. Нима мислиш, че си по-добър мъж от мен?

– По-добър мъж! – повтори възмутено тя. – Това ли е цялата ти грижа? Не искаш да загубиш мъжката си гордост, нали? Миналия път излезе срещу Макгрегърови в цялото си желязно снаряжение! Знаеш ли, че целият им клан се надпреварва да ми се подиграва – на мен, не на теб! Говорят, че кланът Макарян е воден от жена, която изпраща срещу крадците една буца желязо. Тази нощ се погрижих да изтрия насмешката от лицата им. Написах инициалите си върху рамото на водача им.

– Какво си направила? – попита смаяно Стивън.

– Много добре чу какво казах – отговори високомерно тя.

– Велики Боже! – извика вбесено Стивън и зарови пръсти в мократа си коса. – Ти още ли не си разбрала, че мъжете имат гордост? Сега водачът на Макгрегър ще се разхожда цял живот с клеймото на една жена на рамото си! Той ще те намрази, както не те е мразил никога досега. И ще направи всичко, за да унищожи клана ти!

– Лъжеш се! Освен това нашите кланове враждуват от столетия насам.

– Това не е вярно. Нападенията на пасищата и кражбите на говеда са само един вид спорт, премерване на силите. Това не е истинска война.

– Какво разбираш ти! Ти си англичанин. – Тя му обърна гръб и затърси нещо в чантата на седлото си.

Стивън сложи ръка на рамото ѝ.

– Обещай, че никога вече няма да слагаш упойващи вещества във виното ми.

– Не мога да дам такова обещание!

Той я обърна към себе си и я погледна право в очите.

– Няма да допусна капризите на едно глупаво момиче да застрашат живота на хората ми!

Алисия го блъсна с все сила.

– Момиче! Аз съм господарката на клана Макарян. Стотици мъже и жени се подчиняват на заповедите ми и ме уважават.

– И те оставят да правиш, каквото си искаш, защото познават дързостта ти! Ти си умна жена, преценките ти са мъдри. Ала нямаш опит, за да водиш война. Не си способна да поведеш мъжете в истински бой. Това е моя задача.

– Моите мъже няма да те последват.

– Разбира се, че ще ме последват. Трябва само да съм буден, за да ги поведат. – Тя не отговори и той я погледна втръчено. – Помолих те

да ми дадеш едно обещание. Сега ще си го взема сам. Ако ме упоиш още веднъж, ще загубиш кучето си.

Алисия го погледай стреснато.

– Раб винаги ще се връща при мен.

– Не и ако лежи на няколко стъпки под земята.

– Нима си готов да убиеш кучето ми, за да получиш онова, което искаш?

– Готов съм да убия стотина коне и кучета, за да спася един мъж, все едно шотландец ли е или англичанин. Когато не съм при тях, за да ги пазя, животът им е изложен на опасност. Освен това не мога да живея цял живот със страха, че жена ми не ми позволява да изпълня дълга си и предпочита да ме упои и да ме захвърли в леглото.

Изведнъж случилото се ѝ дойде твърде много. Битката на пасището, дългата езда, страшната буря и страхът, който преживя при спасяването на Алекс, бяха опънали нервите ѝ до скъсване. Тя коленичи в калта, прегърна Раб и раменете ѝ се разтресоха от ридания.

– Англичаните ми взеха всичко – заговори през сълзи тя. – Убиха баща ми и тримата помощници, между които трябваше да си избира съпруг. – Тя вдигна глава и в очите ѝ пламна дива омраза. – Защо не убиеш Раб още сега? И Там? Защо не опожариш замъка ми? Защо не...

– Ти си толкова уморена, че изобщо не чуваш какво говориш.

Алисия пусна кучето и се изправи с последни сили.

– Как да обичам един мъж, като не мога да му имам доверие? – изплака тя и се отпусна безсилно в прегръдката му.

ОСМА ГЛАВА

Късно след обед Стивън най-после спря пред стара каменна къща. Задната ѝ стена беше вградена в нисък хълм, покривът беше настлан с парчета торф. Започна отново да вали, след като наметалото на Алисия едва беше изсъхнало.

Тя спря коня си, но не слезе от седлото. Беше твърде уморена, за да направи и най-простото движение.

Стивън сложи ръце на хълбоците ѝ.

– Гладна ли си? – попита с усмивка той, свали я от коня и я отнесе в къщата.

В голямата стая беше запален огън от торф, който разпръскваше приятна топлина. Стивън я сложи на един стол до стената и се обърна към вратата.

– Ще се погрижа за конете – рече тихо той и излезе.

Алисия изобщо не забеляза, че е останала сама.

Стивън се върна скоро и я изгледа подигравателно.

– А аз си мислех, че шотландците са твърд народ. – Като видя как жена му стреснато отвори очи и се изправи на стола, той избухна в смях. – Я виж какво има тук. – Отвори раклата до отсрещната стена и извади гърне с ароматен бульон, парче черен хляб, риба, зеленчуци и плодове.

Алисия гледаше невярващо великолепното ядене. Едва когато Стивън премести стола ѝ до масата и пъкна в ръката ѝ парче свинско печено, тя повярва, че сънят е станал действителност. Стивън се усмихна и дръпна парчето от ръката ѝ.

– Всичко си има цена – проговори спокойно той.

Алисия се отдръпна от него и очите ѝ се вледениха. Понечи да скочи от стола, но Стивън я улови за рамото и я натисна да седне.

– Ти май нямаш никакво чувство за хумор!

– Не мога да се шегувам с англичанин, който е решил да убие кучето ми.

Стивън я привлече към себе си.

– Едно трябва да ти се признае – ти оставаш вярна на себе си независимо от обстоятелствата. Как мислиш, каква цена ще поискам за тази великолепна вечеря?

– Да положиш пред теб клетва за вярност и да накарам хората си да

сторят същото. Да ти обещаю, че ще вървя след теб дори ако трябва да се бия със собствения си клан. – Гласът ѝ беше безизразен.

– Велики Боже! – извика смаяно Стивън. – Ти за какво ме смяташ? За чудовище? – Той я погледна втренчено, после се усмихна. – Цената, която искам, е много по-страшна. Искам да ме целунеш. Искам веднъж поне да ме целунеш доброволно, а не да се боря за благоволенieto ти.

Алисия се намръщи грозно и понечи да му каже какво да направи с яденето и с целувките си – на галски, разбира се, защото беше сигурна, че той ще я разбере. Ала всеки шотландец поставя на първо място практичността. Не можеше да допусне хубавите ястия да се развалят.

– Добре – прошепна тя. – Ще те целуна. – Приведе се напред и докосна устните му със своите. Стивън протегна ръце да я прегърне, но тя го бутна настрана. – Целувката е моя! – настоя с усмивка тя. Стивън се засмя и се отпусна назад.

Устните ѝ продължиха сладката си игра. Шумът на дъжда отвън създаваше илюзията, че двамата са съвсем сами на света. Стивън не се помръдваше. Беше ѝ казал, че няма чувство за хумор. *Я сега да видим какво е разбирането ти за хумора, англичанино!*

Стивън отвори очи, но щом устата на Алисия завладя отново неговата, веднага ги затвори. Този път целувката не беше мека и нежна, а жадна и настойчива.

Само след минута Стивън загуби самообладание, равнодушието му отлетя нанякъде много далеч. Той обхвана с две ръце хълбоците на Алисия и падна на глинения под. Тя само се засмя гърлено и отблъсна ръцете му.

– Целувката е моя – повтори задъхано тя. Едната ѝ ръка се мушна под тила му, другата се спусна към бедрото му. Той носеше шотландските си одежди, следователно беше гол под наметалото и ризата. Сантиметър по сантиметър ръката ѝ се плъзгаше по бедрата му, милваше вътрешната им страна, продължаваше безмилостно пътя си нагоре. Когато го докосна между краката, очите му се отвориха изумено. В следващия момент той метна Алисия по гръб и прехвърли крак върху бедрата ѝ.

– Не бива така! – укори го с усмивка тя и го отблъсна. – Цената, която ми поиска, беше една целувка. – Тя дишаше така тежко, че едва можеше да говори. Сякаш беше пробягала няколко мили под ледения дъжд.

Стивън още не можеше да се опомни. Гледаше я и клатеше глава, сякаш първо трябваше да се научи да говори. Алисия опря ръце в гърдите му и заговори делово:

– Ти ми обеща, че ако ти дам една истинска целувка, ще ми позволиш да се нахраня. Мисля, че точно това направих.

– Алисия! – прошепна с пресекаващ глас Стивън, сякаш беше на умираше.

Тя се усмихна злорадо и се претърколи настрана.

– Само посмей да кажеш, че шотландците не държат на думата си!

– Ох! – простена театрално Стивън. – Откакто те познавам, остарях с двадесет години. Миналата нощ сложи упойка във виното ми, после се спусна по най-стръмната скала, която съм виждал някога, а сега и това! Какво ли ме очаква занапред? Сигурно ще ме сложиш на колелото за мъчение. Или предпочиташ да ме наливаш с вода, докато се подуя и се пръсна?

Алисия избухна в смях и му подаде голямо парче печено свинско. Самата тя не преставаше да яде и устните ѝ блестяха от мазнина.

– Как намери тази къща? Кой приготви яденето? Откъде знаеше, че ще се върна по крайбрежните скали?

Сега беше редът на Стивън да се изсмее в лицето ѝ. Той захпа сочното месо, без да отговаря. Още не се беше възстановил от ръката ѝ между бедрата си. Там не беше преувеличил предимствата на шотландския костюм, даже напротив.

– Дъглас е ходил при Там – каза след малко той и гласът му отново стана сериозен. – Много ми се иска да дойде денят, когато хората ти ще идват при мен, не при теб. Не е редно да научавам всичко от втора ръка.

Алисия не преставаше да яде. Сега устата ѝ беше пълна с пастет.

– Дъглас е изпълнил синовния си дълг.

– За какво говориш?

– За Дъглас. Той е син на Там.

– Така ли? А аз мислех, че синът на Там е убит от англичаните.

Тя го изгледа унищожително, но Стивън продължи невъзмутимо да маже масло на хляба си.

– Някои мъже имат по много синове. Баща ми се шегуваше, че Там се опитва да постави началото на нов клан. Той има дузина синове, или по-точно щеше да има, ако англичаните не бяха...

Стивън вдигна ръка, за да я спре.

– Как се казват синовете му?

– Дъглас, Алекс, Йърл и Франсис са най-големите. Има още няколко сина, които са твърде млади, за да носят оръжие. Новата му жена скоро ще го дари с още един син.

Стивън избухна в смях. Тихата вода е най-дълбока, каза си

развеселено той.

– Защо не отговори на въпросите ми? – попита с пълна уста Алисия. – Защо ме доведе тук?

– Мислех, че дългата езда ще охлади малко гнева ми. Освен това не исках никой да ни смущава.

Той хвърли злобен поглед към Алисия, но и това не можа да развали апетита ѝ.

– Там се опитвал да ме събуди, но като не успял, повикал Мораг. Тя ми приготвила „освежаващо питие“ – отвратителна отвара, която едва не ме уби! Още преди да дойда на себе си, вече бяхме възседнали конете си и летяхме към крайбрежните скали. Пристигнахме тъкмо когато изтеглях Алекс на платото. – Той остави настрана оглозганата пилешка кост и продължи с нарастващ гняв: – Защо онези проклети мъже спуснаха именно теб по скалата? Не можах ли да измислят нещо по-умно?

Алисия остави настрана парчето сладкиш и очите ѝ засвяткаха.

– Ти още ли не можеш да проумееш? Защото аз съм господарката на клана Макарън! Аз съм тази, която разрешава или забранява. Моите мъже изпълняват заповедите ми, не обратното.

Стивън стана и хвърли още малко торф в огъня. Английското му възпитание се съпротивляваше отчаяно срещу такива думи.

– Ти не си достатъчно силна, Алисия. Те са мъже. Ами ако Алекс беше в безсъзнание? Какво щеше да направиш тогава?

Алисия реши да прояви търпение. Усещаше, че той се опитва да я разбере.

– Аз се спуснах по скалата, защото съм тънка и стройна. Издатината, на която висеше Алекс, беше толкова тясна, че нито един мъж нямаше да може да се закрепя. Освен това тежестта му щеше да разклати камъка и двамата с Алекс щяха да полетят в пропастта. Ако Имаше по-добра възможност за спасяването на Алекс, мислиш ли, че нямаше да прибягна до нея?

– По дяволите! – прекъсна я с въздишка той. – Не мога да понеса толкова много умни думи наведнъж!

Алисия примигна, после избухна в смях. Той беше напълно откровен и не я подиграваше.

– Нима не знаеш, че има водачи, които използват разума вместо мускулите си?

Той я погледна втренчено, после протегна ръце и я прегърна.

– Бях побеснял от гняв – зашепна в ухото ѝ той. – Отначало не поярвах на мъжете, които ми казаха, че висиш някъде долу в пропастта.

Мисля, че успях да си поема въздух едва когато те видях пред мен жива и здрава.

Тя вдигна глава и го погледна изпитателно.

– Ако бях загинала, Там със сигурност щеше да ти припише част от имотите ми.

– Имоти! – изфуча сърдито той и взе лицето ѝ в ръцете си. – Понякога си ужасно глупава, дори за жена. – Тя се дръпна, но той я сграбчи за косата и неочакваната болка извика сълзи в очите ѝ. – Трябва да те накажа за тази обида. Да, мисля, че ще удължа още малко тази прекрасна вечеря. – Гласът му звучеше дрезгаво. Устните му се впиха в нейните и той я зацелува като умиращ от жажда. Прегърна я и я отнесе пред огъня. Съблече я бавно, като целуваше всяко голо местенце по тялото ѝ.

– Ела при мен! – прошепна страстно тя.

Сега обаче беше негов ред да я измъчи. Когато ръцете ѝ потърсиха голото му тяло, той ги бутна настрана. Продължи да я целува и се засмя, когато тялото ѝ се изви насреща му. Тя го притегли за косата, за да може да го целуне, но той отново се засмя и продължи сладкото мъчение. Зарови лице между гърдите ѝ, а след малко седна и загледа замаяно красивото ѝ тяло.

Без да бърза, той свали дрехите си и полегна до нея. Алисия помилва голата му кожа и простена от наслада.

– Стивън – прошепна тя и този път в гласа ѝ имаше искрена нежност.

– Тук съм – прошепна страстно той и я притегли към себе си...

Само след две седмици предсказанието на Стивън, че Макгрегър ще поиска да си отмъсти на Алисия за понесеното унижение, стана действителност.

Той беше използвал тези две седмици, за да се учи от мъжете на Алисия. Случилото се при първото нощно нападение на Макгрегърови го бе убедило в необходимостта да се запознае по-подробно с шотландското бойно изкуство. Научи се да бяга на къси и дълги разстояния, да се бие с късия, но доста тежък клеймър, да сваля и намята плейда само за няколко секунди. Краката му станаха още по-мускулести и получиха здрав кафяв загар. А когато падна първият сняг, беше свикнал дотолкова с климата, че продължи да ходи с голи крака.

Алисия наблюдаваше действията му с недоверие, което изчезваше само нощем в брачното легло. През последните седмици със Стивън

беше станала такава промяна, че тя бе забравила нощната битка на пасището и обидата, която бе нанесла на врага с изписването на инициалите си върху рамото му. Струваше й се, че от онази бурна нощ са минали месеци. Точно тогава пристигна първата вест от вражеския лагер: Макгрегър бил толкова бесен от нежелания й подарък, че изгорил три селски къщи по северната граница на земята й.

– Има ли ранени? – попита уплашено тя, когато пристигна новината за пожара.

Там махна на един млад мъж, който продължаваше да се рови в димящите развалини. Момъкът се втурна към тях и Алисия изохка сподавено. На лявата му буза се виждаше голямо клеймо с формата на буквата Л.

– Макгрегър е заповядал да ти съобщят, че ще сложи клеймото си върху целия ти клан – допълни мрачно Там. – Казаха ми още, че за малко не умрял от отравяне на кръвта след допира с камата ти.

Алисия се обърна мълчаливо и се запъти към коня си. Стивън отиде при нея.

– Не се бой, няма да те поучавам – проговори тихо той, като видя израза на лицето й. – Надявам се, че си научила нещо от случилото се днес. Моята задача сега е да се справя със ситуацията.

– Какво смяташ да направиш? – попита беззвучно тя.

– Ще се опитам да постигна среща с господаря на клана Макгрегър. Трябва да сложим край на тази вражда.

– Искаш да се срещнеш с Макгрегър? – попита невярващо тя. – Той ще те убие! Той мрази англичаните дори повече от мен!

– Това е невъзможно – отговори саркастично Стивън, метна се на седлото и препусна в галоп към Ларенстън.

Само час по-късно се разгоря оживен спор, в който Алисия и Крис за първи път бяха на едно мнение. Дватама мъже, които си приличаха като братя при пристигането си в Шотландия, вече показваха значителни, не само външни различия. Крис продължаваше да носи английски дрехи – жакет от тежко кадифе и сатенени панталони до коленете, подплатени с кожа от норка, под тях чорапи от тънка вълна. Стивън беше облечен с шотландски плейд, косата му беше пораснала и се виеше зад ушите. Новата прическа много му отиваше. Краката му бяха обрুলени от вятъра, а мускулите им бяха станали яки и гъвкави след всекидневните надбягвания с шотландците.

– Тя е права – говореше настойчиво Крис. – Не можеш просто да отидеш в замъка на съседния клан, да почукаш на вратата и да заявиш,

че желаш да говориш с господаря. Чувал съм какви ли не страшни истории за нрава на онзи Макгрегър. Ако не те убие на място, сигурно ще те измъчва до смърт.

– Какво друго бих могъл да сторя? Да седна в креслото си и да гледам бездейно как избиват хората ми и опожаряват къщите им?

Крис гледаше смаяно приятеля си.

– Твоите хора ли? – попита недоверчиво той. – Откога си станал шотландец?

Стивън се ухили и поглади дългата си коса.

– Шотландците са добри хора и бих се гордял да бъда един от тях. Само буйният нрав на Алисия е виновен за тази беда. Сигурен съм, че спорът може да се реши единствено по мирен път.

– Ти не знаеш ли, че враждата между двата клана трае няколко столетия? Всеки шотландски клан има врагове между своите. Какво варварство, Боже мой!

Стивън се усмихна с разбиране. Преди няколко месеца и той самият мислеше като Крис.

– Ела вътре и изпий с мен чаша уиски – покани го любезно той. – Вчера получих писмо от Гевин. Иска да му отида на гости за Коледа и да заведе и Алисия.

– Тя ще дойде ли е теб?

Стивън избухна в смях.

– Разбира се, че ще дойде. А какво ще кажеш за себе си? Искаш ли да ни придружиш?

– С най-голямо удоволствие! Омръзна ми да живея в тази студена и мокра страна. Не мога да проумея как се разхождаш полугол на този студ!

– Крис, ти не разбираш. Шотландската носия е много удобна. Нямам представа колко много възможности разкрива...

Крис изпухтя презрително.

– Никак не ме привлича възможността да простудя най-скъпоценните части на тялото си. Знаеш ли, отдавна ми се ходи на лов! Решил съм да взема няколко от твоите и моите хора и да убия един лос.

– Само ако обещаеш да вземеш и хората на Алисия.

Крис изпухтя презрително.

– Не знам дали трябва да се чувствам обиден от предложението ти. – Като забеляза промяната в лицето на Стивън, той побърза да се поправи. – Добре, де, добре. Ще направя, каквото ми кажеш. Ако имаме трудности, голокраките шотландци ще ни помогнат. – Той се засмя и сложи

ръка на рамото на приятеля си. – Утре ще се видим. Ще хапнем пресен дивеч.

Стивън дори не подозираше, че за последен път вижда Крис жив.

Зимното слънце тъкмо залязваше, когато четирима от мъжете на Алисия минаха през портата на замъка. Дрехите им бяха разкъсани и окървавени. Единият носеше на бузата си кървав знак.

Стивън беше на площадката за упражнения и слушаше внимателно Там, който му обясняваше как по-изкусно да си служи с шотландската брадва. Алисия стоеше наблизко и ги наблюдаваше внимателно.

Там забеляза запотените, изтощени мъже, захвърли брадвата и се втурна да ги посрещне. Стивън и Алисия го следваха по петите.

– Какво стана, Франсис? – извика разтревожено старият шотландец и свали младежа от коня.

– Макгрегър – отговори кратко момъкът. – Ловната група беше нападната.

Стивън се метна на коня още преди Франсис да е довършил изречението си. Момъкът вдигна глава към него.

– Две мили зад езерото по източния път. – Стивън кимна и препусна като луд в указаната посока. Изобщо не забеляза, че Там и Алисия препускат след него.

Залязващото слънце позлатяваше бронята на Крис, паднал неподвижен върху замръзналата шотландска земя. Стивън скочи от коня си и коленичи в снега до приятеля си. Вдигна внимателно наличника и погледна лицето му. Един от пажовете на Крис се приближи предпазливо и заговори със задавен от сълзи глас:

– Лорд Крис искаше да покаже на шотландците как умеят да се бият англичаните. Сложи бронята си и призова Макгрегър на двубой.

Стивън се взираше като замаян в мъртвото тяло на приятеля си. Съзнаваше, че тежката броня го е направила тромав и почти неподвижен. Макгрегър беше имал свободата да избира на кои места да улучи противника си. И най-добрата броня не можеше да покрие цялото тяло. На някои места стоманата беше изкривена или продупчена.

– Те се опитаха да го спасят.

Едва сега Стивън забеляза тримата шотландци, които лежаха редом с Крис. Силните им млади тела бяха облени в кръв и ужасно обезобразени.

В гърдите му се надигна луд гняв. Най-добрият му приятел беше мъртъв! Изправи се, сграбчи Алисия за рамото и я обърна с лице към мъртвите.

– Ето ги последствията от приумиците ти! Погледни тези мъже! Познаваш ли ги?

– Да, разбира се – прошепна задавено тя. Познаваше ги от самото им раждане. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя сведе глава.

Стивън улови косата ѝ и отново я обърна към мъртвите.

– Помниш ли как звучаха гласовете им? Чуваш ли още смеха им? Познаваш ли семействата им? – После изви главата ѝ настрана, за да вижда мъртвия англичанин. – С Крис отраснахме заедно. Беше ми повече от брат.

– Пусни ме! – помоли отчаяно тя.

Стивън я освободи толкова рязко от яката си хватка, че тя политна напред и едва не падна.

– Ти ме упои и поведе хората си към пасището, за да се биеш с Макгрегър. Не ти беше достатъчно, че го победи, ами взе, че написа инициала си на рамото му. Защо беше тази глупава, детинска постъпка? Сега всички трябва да плащат скъпо и прескъпо за твоята глупост!

Алисия направи опит да вдигне глава. Не искаше да повярва, че той говори истината. Дъглас размаха ожесточено меча си. Той беше яздил като вихър след баща си и Алисия.

– Трябва да отмъстим за пролятата кръв! – извика разярено той. – Трябва веднага да тръгнем на бой срещу Макгрегър!

– Прав си – съгласи се беззвучно Алисия. – Трябва веднага да ги нападнем.

Стивън направи крачка напред и заби юмука си в лицето на Дъглас. Момъкът се олюля на седлото и изпусна меча си. Стивън го улови, докато падаше.

– Чуйте какво ще ви кажа – заговори бавно той, за да бъде сигурен, че наобиколилите го мъже разбират всяка дума. – Чуйте ме добре. Макгрегър ще си плати за стореното, но не с проливане на още кръв. Тази вражда е безсмислена и аз няма да участвам в отмъщение, което ще повлече след себе си още по-големи загуби. Какво ще постигнете, като пролеее кръвта на няколко мъже от клана Макгрегър? Ще върнете ли към живота момчетата, които лежат там? – Той посочи четирите окървавени трупа на снега.

– Вие сте страхливец – проговори презрително Дъглас и потърка ударената си брада.

Преди Стивън да е успял да реагира, Там се втурна към сина си. В ръката му светна кама. Острието ѝ се опря в гърдите на Дъглас, готово да пониже сърцето му.

– Можеш да спориш със Стивън за каквото си искаш – изрече с дълбокия си глас той. – Ала когато го наричаш страхливец, това е обида!

Дъглас погледна баща си в очите, кимна й се обърна към Стивън.

– Готов съм да те следвам – проговори тихо той.

– Да го последваш! – изкрещя разярено Алисия. – Аз съм господарката на клана Макарън! Забрави ли, че той е англичанин?

Там отговори вместо сина си:

– Не мисля, че сме забравили миналото. Сега обаче трябва да се учим от настоящето.

Алисия не го попита какво е научил лично той. Погледна в лицата на воините си и разбра, че отношението им към Стивън се е променило. Не можа да разбере дали промяната е станала постепенно или внезапно, защото я обвиняваха за смъртта на четиримата мъже. Тя отстъпи крачка назад и вдигна отбранително ръце.

– Не! – прошепна задавено тя, обърна се и се втурна към коня си.

Нямаше представа къде отива и колко се е отдалечила. Сълзите изтичаха контурите на хълмовете и пътечките, по които галопираше, и тя изобщо не забеляза, че е преминала границата на владенията си.

– Алисия! – извика някой зад гърба й.

Тя пришпори коня си, за да избяга от добре познатия глас, и разбра заблудата си едва когато мъжът се изравни с нея. Това не беше Стивън, а брат й Дейви!

– Господи! – прошепна невярващо тя и дръпна с все сила юздите на коня си.

Дейви я гледаше ухилено. Беше висок колкото сестра си, имаше черната коса на баща си и кафявите очи на майка си. Беше по-мършав, отколкото го помнеше Алисия, а в очите му святкаха искри, идващи навярно от пожара в душата му.

– Плакала си – установи делово той. – Заради хората, които уби Макгрегър, нали?

– Ти знаеш ли за тях? – попита тихо тя и бързо изтри очите си с опакото на ръката.

– Това все още е моят клан, макар че баща ми реши друго. – За миг очите му станаха студени и корави, после отново се появиха странните, неразгадаеми искри. – Отдавна не съм те виждал, Алисия. Седни при мен и дай малко почивка на коня си.

Изведнъж Алисия видя в лицето на брат си отдавна загубен и най-последна приятел. Споменът за последната му проява се скри в

най-тъмното ъгълче на паметта ѝ – за нощта, когато Джейми Макарън я провъзгласи за своя наследница. Решението дойде внезапно и беше много болезнено за Джейми. Целият клан се бе събрал в двора на замъка и чакаше Дейви да бъде провъзгласен за следващия „лърд“. Джеймс Макарън беше винаги честен към себе си и не хранеше илюзии по отношение на децата си. И този път той беше откровен с клана си и каза на хората какво мнение има за децата си. Дейви обичаше войната и според баща му обръщаше повече внимание на добрата битка, отколкото на защитата на клана си. После Джейми обясни, че Алисия е с гореща кръв и често действа необмислено. И двете деца се почувстваха дълбоко засрамени от критиката на бащата. Джейми заяви, че грешките на Алисия могат да бъдат поправени, ако редом с нея застане разумен съпруг като например Иън, Рамзи или Енис. Дори след това въведение никой не подозираше какво възнамерява да стори Джейми. Когато провъзгласи Алисия за своя наследница, в залата настана мъртва тишина. След това мъжете вдигнаха един по един чашите си, за да пият за нейно здраве. Дейви имаше нужда от време, докато проумее, че го лишават от наследство. Той скочи разярено, ритна стола си, прокле баща си, нарече го предател и се отрече от него. После се обърна към мъжете в залата и ги призова да го последват. Само дванадесет се отзоваха на призива му и напуснаха залата заедно с него.

След онази нощ Алисия не беше виждала брат си. Междувременно се бяха случили толкова много неща – баща ѝ падна в бой с англичаните, мъжете, между които трябваше да си избере съпруг, загинаха заедно с него. Тя беше станала съпруга на англичанин. Изведнъж всичко онова, което Дейви бе казал тогава в гнева си, ѝ се стори несъществуващо и незначително.

Тя скочи от коня си и го прегърна сърдечно.

– О, Дейви, ако знаеш колко лошо стана! – проплака задавено тя.

– За англичанина ли говориш?

Тя кимна и зарови лице в кокалестото му рамо.

– Той промени всичко. Днес мъжете ме гледаха, сякаш натрапникът съм аз, а не той. Прочетох го в очите им. Те смятат, че той е прав, а аз греша.

– Искаш да кажеш, че той настройва хората ти срещу теб? – изфуча сърдито Дейви и отстъпи крачка назад. – Защо са толкова заслепени? Той сигурно умее добре да се преструва, след като ги е накарал да забравят ужаса от смъртта на баща ни. Ами Иън? Нима дори Там не помни, че англичаните заклаха сина му?

– Не знам какво да мисля – отговори глухо Алисия и приседна на едно паднало дърво. – Всички му вярват. Той се облича като шотландец. Упражнява се с мъжете, слиза дори при селяните. Шегува се с тях, пие от бирата им. Знаем, че го харесват.

– Доказал ли е с дела, че заслужава доверието им?

Тя притисна с две ръце пулсиращите си слепоочия. Никога нямаше да забрави четиримата убити и обезобразените им тела. Тя ли беше виновна за смъртта им?

– Не е сторил нищо, което да им вдъхне подозрение...

– Разбира се! – изпуктя презрително Дейви. – Той ще се пази да не събуди недоверието им. Ще чака, докато спечели сърцата им, и ще доведе англичаните.

– Какво говориш, братко?

– Ти наистина ли не разбираш? – попита с нарастващо нетърпение младежът. – Той смята да се върне в Англия само след няколко седмици, нали?

– Точно така – отговори стреснато Алисия. – Иска да ме заведе при семейството си.

– Това означава, че има намерение да доведе англичаните в земите ни. Ще ги научи на всичко, което е възприел от шотландците. Ако се биат като нас, те непременно ще ни победят.

– Не! – извика Алисия и скочи от дървото. – Дейви, ти не говориш сериозно, нали? Той не е такъв. Той е искрено загрижен за доброто на клана. Убедена съм, че обича хората ми и...

Младият мъж я погледна мрачно.

– Казаха ми, че бил страхотен в леглото. Разбирам, че те е страх да не го загубиш. Но нима си готова да пожертваш клана си заради един англичанин, който те кара да стениш от наслада?

– Това не е вярно! Много добре знаеш, че за мен кланът е над всичко. – Тя млькна и го погледна подозрително. – Бях забравила, че сме скарани. Трябва да се връщам.

– Не бързай – отговори спокойно Дейви и сложи ръка на рамото ѝ. – Прости ми, че те разсърдих. Остани още малко с мен. Толкова ми липсваше. Разкажи ми за Ларенстън. Заповяда ли да поправят покрива на хамбара? Колко сина има вече Там?

Алисия се усмихна и отново седна на дървото. Двамата поговориха още малко за всекидневните проблеми на клана. Тя узна, че Дейви живее някъде между хълмовете, но не го попита с какво си изкарва хляба. Уважаваше правото му да мълчи.

– Харесва ли ти да си господар на клана? – попита дружелюбно той. – Радва ли те новото положение? Слушат ли те мъжете?

– Разбира се – отговори гордо Алисия. – Отнасят се към мен с голямо уважение.

– До тази сутрин, когато се обърнаха към мъжа ти.

– Не започвай пак, моля те!

Дейви се облегна на едно дърво.

– За мен е голямо унижение столетният клан Макарън да бъде управляван от англичанин. Ако имаше малко време, можеше да заздравиш авторитета си. Ала не можеш да очакваш, че мъжете ще те следват, когато един мъж ги притиска да застанат зад него.

– Не разбирам за какво намекваш.

– Просто размишлявах на глас. Ами ако Стивън е шпионин, изпратен от крал Хенри? Щом спечели доверието на нашите хора, той може да причини големи вреди на Шотландия. Разбира се, ти ще се опиташ да му попречиш, но какво можеш да направиш, ако собствените ти мъже са отвикнали да ти се подчиняват?

Алисия не знаеше какво да отговори. Виждаше пред себе си младите воители, които един по един отиваха при Стивън, макар че след завръщането ѝ от Англия изпълняваха само нейните заповеди.

– Може би ще бъде добре, ако за известно време останеш сама с клана си. Ако онзи Аскот замисля предателство, трябва да го лишим от възможността да ни предаде.

Алисия не искаше да се замисля над думите му. Тя беше виновна за смъртта на четиримата мъже. Стивън беше прав да я обвинява в безумна гордост и глупост. Мъжете ѝ имаха право да застанат зад него. И все пак... Ами ако наистина беше шпионин? Може би Дейви беше прав в опасенията си, че Стивън е изпратен да ги унищожи?

Тя притисна с ръце главата си.

– Не мога да мисля. Не знам какъв е и дали мога да му имам доверие.

– Чуй ме, Алисия! – Дейви улови ръцете ѝ и ги стисна в своите. – Ти може би не ми вярваш, но аз мисля само за доброто на клана. Имах на разположение няколко месеца, за да обмисля положението си, и сега съм наясно със себе си. Вече знам, че ти трябваше да станеш лерд, не аз. – Той сложи пръст на устните ѝ. – Не, остави ме да довърша. Искам само да ти помогна. Искам да бъда сигурен, че Стивън Аскот не е шпионин. Че няма да унищожи клана ни.

– Как можеш да бъдеш сигурен?

– Ще го взема в плен и ще го отведа в лагера си. Това е всичко. Няма да му сторя зло. Ще го държа при себе си, докато авторитетът ти стане непоклатим и мъжете престанат да вярват на англичаните.

– Искаш да го вземеш в плен? – попита недоверчиво тя.

– Нищо няма да му сторя. Ако го убия, крал Хенри ще изличи клана Макарън от лицето на земята. Рицарите му ще нахлуят в Шотландия и с нас е свършено. Всичко, което искам, е да ти осигуря време.

Алисия се отдръпна и го погледна несигурно.

– И какво очакваш от действията си? – попита хладно тя.

– Искам да се върна в къщи – отговори глухо брат ѝ. – Ако направя нещо добро за теб, мога да се върна с възстановена чест. Моите мъже и аз гладуваме. Ние не сме селяни, нямаме и хора, които да ни хранят.

– Нали знаеш, че по всяко време си добре дошъл в Ларенстън – рече тихо Алисия.

Дейви скочи като опарен.

– Нима искаш да се върна и хората ти да ми се присмиват, че съм подвил опашка? Не, никога! – Той се успокои бързо и добави: – Мога да спася честта си само като се върна с победа. Ще влезем в Ларенстън с английския ти съпруг и всички, от крал Хенри до последния селянин, ще ни бъдат благодарни.

– Аз... не, това е невъзможно. Стивън е...

– Помисли, Алисия. Ще можеш да си възвърнеш доверието на хората си. Аз ще се прибера у дома си с възстановена чест. Или обичаш повече английския си съпруг, отколкото единствения си брат? – попита той с горчива ирония.

– Не, разбира се, че не. Но ако с него се случи нещо...

– Ти ме обиждаш. Да не ме мислиш за слабоумен? Ако му сторя нещо, крал Хенри ще ни изтреби до крак. Моля те, Алисия, помисли! Не чакай мъжете от клана Макарън да застанат на бойното поле и да не знаят коя страна да изберат. Не разцепвай клетвата им за вяност!

– Трябва да тръгвам, Дейви.

– Моля те, искам само да помислиш! След три дни ще се срещнем на скалите. На мястото, където падна Алекс.

Тя го погледна изненадано.

– Аз държа да знам всичко за клана си – отговори гордо той и се метна на седлото.

Алисия стоя дълго, загледана след него. Боеше се да се върне в Ларенстън. Не, тя беше от рода Макарън и не можеше да си позволи да се страхува.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Алисия прекося бавно двора. След смъртта на хората си разполагаше с три дни за размисъл. Думите на Дейви не излизаха от ума ѝ. С всяка минута осъзнаваше все по-болезнено, че мъжете ѝ се обръщат към Стивън. Беше съвсем естествено, че предпочитат да се подчиняват на мъж, защото само преди месеци бяха яздили под командата на Джейми Макарън. Ала Алисия нямаше доверие в нито един англичанин. Докато живееше в дома на сър Томас Крайтън, имаше достатъчно случаи да се увери в коварството им.

Стивън беше потресен от смъртта на приятеля си. Той почти не разговаряше с жена си, а понякога тя го улавяше да гледа втренчено в празното пространство. Веднага след смъртта на четиримата беше заповядал да приготвят багажа им за Англия. Обясни, че иска да занесе трупа на Крис на семейството му.

Нощем, когато оставаха сами, двамата лежаха един до друг, без да се докосват, без да си говорят. Споменът за мъртвите мъже беше постоянен кошмар. Алисия не преставаше да се пита как се е справял баща ѝ. Дали и той беше правил грешки, които струваха живота на хората му. Сълзите постоянно бяха на очите ѝ, но тя не им позволяваше да се излеят навън. Лердът не плачеше. Тя трябваше да бъде силна и да не се бои от самотата.

Освен товара на вината си, тя се чувстваше потисната от предложението на Дейви. Познаваше гордостта на брат си. Знаеше колко трудно му е било да ѝ отпрати тази молба. Ала нима можеше да остави Стивън в ръцете му?

Алисия притисна с ръце ушите си. Искаше да постъпи правилно, да помогне на всички. Но къде беше истината?

Тя оседла коня си и препусна към крайбрежните скали, за да се срещне с Дейви.

Прокуденият вече я чакаше. Очите му я пронизваха безмилостно. Алисия сведе глава към ръцете си и той разбра, че сестра му е взела решение.

– Така значи? – процеди през зъби той и в погледа му блесна неприимиромост. – Предпочиташ любовника си пред клана.

Тя го погледна с цялата си твърдост.

– Знаеш, че това не е вярно.

– Тогава може би искаш да ми кажеш, че аз съм този, който не заслужава доверието ти? – изфуча гневно той. – Надявах се да ми дадеш шанс, за да мога да ти докажа, че съм станал зрял мъж. Че вече не съм ужасното момче, което прокле собствения си баща.

– Искам да го направя, Дейви – отговори спокойно тя. – Искам да направя онова, което ще помогне на всички.

– Но ти правиш точно обратното, по дяволите! – изкрещя той. – Мислиш само за собствената си изгода. Страх те е от връщането ми. Боиш се, че мъжете ще тръгнат след мен, защото аз съм истинският Макарян! – Той ѝ обърна гръб и се запъти към коня си.

– Дейви, моля те! Не бива да се разделяме така. Върни се с мен в къщи. Поне за малко!

– За да стоя и да гледам как сестра ми заема мястото, което ми се пада по право? – изкрещя вбесено той. – Не, много благодаря. Предпочитам да остана крал на собственото си бедно кралство, отколкото да бъда слуга на друг. – Той се метна на коня си и препусна като вихър.

Алисия седна на един камък и се загледа в бушуващото море. Нямахше представа колко време е седяла така, когато чу дълбокия мъжки глас зад гърба си.

– Кой беше този мъж? – попита недоверчиво Стивън.

Алисия вдигна глава и го погледна без следа от изненада. Той умееше да стои до нея, без да ѝ натрапва присъствието ѝ.

– Брат ми – отговори тихо тя.

– Дейвид? – В гласа на Стивън прозвуча искрен интерес.

Алисия не отговори.

– Помоли ли го да се върне в Ларенстън? – попита тихо Стивън. – Каза ли му, че вратите на дома ни са винаги отворени за него?

– Не е нужно да ми нареждаш как да постъпя със собствения си брат! – Тя се извърна настрана и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Извинявай – изрече тихо Стивън и улови ръката ѝ. – Не исках да прозвучи така...

Тя се отдръпна, но той я прегърна още по-здраво.

– Постъпих ужасно, като те проклех пред трупа на Крис – призна задавено той. – Бях толкова разгневен, че просто си търсех виновник. Постъпих несправедливо с теб.

Алисия притисна лице към гърдите му. Така беше копняла за силните му ръце.

– Не говори така! Ти беше прав. Аз убих и приятеля ти, и моите мъже.

Стивън помилва нежно гърба ѝ и усети, че тя трепери с цялото си тяло. Раменете ѝ бяха толкова тесни и крехки.

– Не си права. Отговорността беше твърде голяма за теб. – Той повдигна брадичката ѝ. – Погледни ме в очите. Все едно вярваш ли или ми не, ние с теб си делим товара. Аз също нося част от вината за смъртта на четиримата.

– Само аз съм виновна! – повтори отчаяно тя.

Стивън сложи пръст на устните ѝ и се вгледа в лицето ѝ.

– Ти си толкова млада! Нямах още двадесет години, а си длъжна да се грижиш за стотици хора, да ги пазиш дори от мен, от мъжа, който би могъл да бъде английски шпионин... – Лицето ѝ побеля и той избухна в тих смях. – Виждаш ли, започнах да чета дори мислите ти. Сега си мислиш, че вероятно имам и други мотиви да говоря така с теб. Преценяваш, че бих могъл да бъда предател и искам да те омая със сладки думи.

Алисия се отдръпна назад и го погледна уплашено. Той наистина умееше да чете мислите ѝ! Стивън отново се засмя.

– Аз съм далече от родината, но ти искаш да остана чужденец и в клана ти, нали? Искаш да имаш близо до себе си човек, когото да мразиш без угризения. Аз обаче нямам намерение да те оставя сама. Не искам да забравиш, че съм преди всичко твой съпруг, а после англичанин.

– Ти... ти говориш глупости. Трябва да се връщам в Ларенстън.

Стивън седна в тревата и я привлече към себе си, без да обръща внимание на протестите ѝ.

– Утре потегляме за Англия. Как се чувстваш преди запознанството с английското ми семейство?

Алисия го погледна право в очите.

– Не съм мислила за това. – Тя си припомни пленничеството в дома на сър Томас и очите ѝ потъмняха. – Не харесвам англичаните.

– Та ти изобщо не ги познаваш! – отговори възбудено Стивън. – Познаваш само неколцина и съм готов да призная, че повечето от тях не са особено приятни. Като видях как се отнасят към теб в дома на сър Томас, аз се засрамах от сънародниците си.

– Все пак никой от тях нямаше да ме остави да го чакам три часа пред брачния олтар.

Стивън избухна в смях.

– Ти никога няма да ми простиш онова злощастно закъснение, нали? Може би ще станеш малко по-снизходителна, когато се запознаеш със снаха ми Джудит.

– Каква е тя? – попита предпазливо Алисия.

– Красива! Добра и мила. По-умна от повечето мъже. Ръководи имението на Гевин. Крал Хенри изпитва голямо уважение към нея. Много пъти я е викал, за да чуе мъдрите ѝ съвети.

Алисия въздъхна тежко.

– Много се радвам да чуя, че има жени, които умеят да управляват големи имена и не занемаряват задълженията си. Искане ми се баща ми да беше имал дъщеря, заслужаваща да стане лерд.

Стивън се засмя и я повали в тревата.

– За жена ти си необикновено талантлива. И си чудесна водачка на клана, повярвай!

Алисия примигна.

– За жена! Това означава ли, че се съмняваш в уменията на жената да ръководи клан?

Стивън вдигна рамене.

– Във всеки случай се съмнявам в уменията на една съвсем млада и красива жена като теб, която не е добре подготвена за голямата отговорност.

– Не съм била подготвена! Та аз прекарах целия си живот в учене! Знаеш, че мога да чета и смятам по-добре от теб.

Стивън не преставаше да се смее.

– За да управляваш мъже се изисква много повече от уменията по писане и смятане. – Той я погледна сериозно. – Толкова си красива! – Наведе се и я целуна жадно.

– Веднага ме пусни! Ти си един непоносим, слабоумен, тесногръд... – Тя млъкна изведнъж. Ръцете му се спуснаха към коленете ѝ.

– Продължавай! – помоли шеговито Стивън. – Какъв съм още?

Двамата смятаха, че са сами, но не бяха. Дейвид Макарън стоеше на един близък хълм и наблюдаваше прегръдките им на студената земя.

– Тази курва! – прошепна разярено той. – Предпочете удоволствието пред доброто на брат си. Джейми Макарън е поверил клана си в ръцете на една курва! Как е могъл да помисли, че тя ще бъде по-добър лерд от мен?

Той заплаши сестра си с вдигнат юмрук. Скоро цяла Шотландия щеше да разбере кой е най-могъщият вожд в страната – истинският водач на клана Макарън.

Слънцето едва изгряваше, когато колите затрополиха надолу по каменистия път към равнината. Рицарите на Стивън, загорели от слънцето

и вятъра, почти не се различаваха от мъжете на Алисия. Всички язدهа заедно. Настроението им не беше особено добро. Никой не знаеше какво им предстои по дългия път. Колите бяха пълни с английски дрехи и хората на Алисия предполагаха, че един ден ще трябва да ги облекат.

Алисия също имаше своите грижи. Когато узна за плана на Дейви, Мораг ѝ прочете цяла лекция.

– Не се хващай на въдицата му! – повтори многократно тя и кокалестият ѝ пръст сочеше право в очите ѝ. – Той е подъл и коварен. Беше си такъв още от малък. Той иска да се върне като господар в Ларенстън и няма да се спре пред нищо, за да постигне целта си.

Алисия се опита да защити брат си, но предупреждението на Мораг не излизаше от ума ѝ. Затова не спираше да се оглежда.

– Нервна ли си? – попита развеселено Стивън, който яздеше до нея. – Не бива да се тревожиш. Убеден съм, че семейството ми ще те хареса.

Алисия го погледна изумено. Мислите ѝ бяха безкрайно далеч от английското му семейство. Когато разбра за какво става дума, вирна упорито брадичка.

– По-добре помисли дали Алисия Макарън ще хареса семейството ти – отговори надутото тя и пришпори коня си.

Слънцето тъкмо залязваше, когато първата стрела свирна на сантиметър от ухото на Алисия. Тя беше отслабила бдителността си и нападението я свари неподготвена. В началото изобщо не разбра какво се бе случило.

– Атака! – изкрещя Стивън и само след секунди хората му бяха направили кръг около нея. Оръжията им бяха вдигнати за бой. Хората на Алисия скочиха от конете си, захвърлиха наметалата и се разпръснаха в гората.

Алисия не смееше да се помръдне от мястото си. Обкръжилите я мъже падаха един от един, пронизани от точните стрели.

– Алисия! – изкрещя Стивън. – Препускай, колкото можеш побързо!

Тя се подчини инстинктивно. Стрелите хвърчаха около нея. Една одраска хълбока ѝ. Конят ѝ изцвили тревожно, защото задницата му също беше опарена от стрела. Тя стисна здраво зъби и изведнъж проумя защо е била като упоена. Всички стрели бяха предназначени за нея. А един от стрелците, когото бе забелязала да се крие зад стъблото на огромен стар дъб, принадлежеше към младежите, които някога избягаха от Ларенстън с брат ѝ Дейви. Собственият ѝ брат се опитваше да я убие!

Тя се приведе над гривата на коня и полетя като вихър. Този път

нямаше защо да се обръща, за да види кой седи на коня, който я следваше с оглушителен тропот. За първи път беше готова да се довери изцяло на мъжа си.

Стивън прелетя покрай нея и тя го последва. Разбра, че целта му беше да я отведе далече от летящите стрели. След минута в корема на коня ѝ се заби смъртоносна стрела и тя изпищя.

Преди конят да се свлече на земята, Стивън беше вече при жена си и я вдигна от седлото. Тя се сви пред него и се залови за гривата на жребеца. Дватама препускаха като бесни през непознатата, дива земя. Алисия нямаше представа колко време е минало, когато конят на Стивън започна да показва явни признаци на умора.

Изведнъж Стивън политна напред и падна тежко върху гърба ѝ. Тя посегна светкавично към юздите и зави надясно. Конят изскочи от тясната пътека и се залута между дърветата. Алисия съзнаваше, че трябва да слезе от седлото, преди Стивън да е рухнал на земята. Под дърветата не можеше да препуска бързо, затова трябваше да намери подходящо скривалище.

Тя спря коня с рязко дръпване на юздите. Безжизненото тяло на Стивън падна на земята, преди да е успяла да скочи от седлото.

Като видя кръвта на тила му, Алисия едва не извика. Но се овладя бързо, прегледа раната и видя, че стрелата само го е одраскала. Чуваше зад себе си преследвачите, но нямаше нито минута време да размисли. Земята беше покрита с дебел килим от жълти листа. Това щеше да ги спаси!

Тя отведе коня далече от Стивън, като му говореше тихо. Не можеше да рискува да го прогони с удар на камшика. Затова свали брошката си и го убоде в хълбока. Обиденият жребец се вдигна на задните си крака и се втурна да бяга. Алисия се върна тичешком при Стивън. Клекна до него и го завлече до едно преобърнато дърво. После го покри целия със сухи листа. Добре че не беше свалил шотландския си плейд, който представляваше чудесно прикритие. Тя го огледа внимателно, после легна до него и също се зарови в листата.

Само след секунди беше заобиколена от гневни мъже, които тропача наоколо с тежките си ботуши. Тя притисна Стивън до себе си и затвори устата му. Той можеше всеки момент да се събуди от безсъзнанието си и тогава...

– Проклета да е!

Алисия спря да диша. Гласът на Дейви!

– Винаги е имала седем живота! Като котките! Но аз ще ѝ ги взема

един по един – говореше гневно брат й. – И тежко на англичанина, който се е вмъкнал в леглото й! Ще покажа на крал Хенри, че Шотландия се управлява от шотландци.

– Вижте, конят й! – извика един от мъжете.

– Бързо! – заповяда Дейви. – Не може да е стигнала далеч.

Мина много време, преди Алисия да се опомни от замайването си. Вярваше, че хората й са се разпръснали в гората и ги търсят, но когато и след час не се появи никой, тя престана да се надява.

Беше вече тъмна нощ, когато Стивън се събуди със стон. Той отвори очи и я погледна смаяно. Алисия се приведе загрижено над него.

– Коя съм аз? – попита съвсем тихо тя.

Лицето му беше сериозно. Като че ли размишляваше напрегнато.

– Един синеок ангел, който превръща живота ми в ад и рай едновременно.

– Господи! – простена възмутено Алисия. – Ти си пак съшият! Какво нещастие!

Стивън направи жалък опит да се засмее. После се опита да седне и вдигна изненадано едната си вежда, когато Алисия протегна ръка да го подкрепи.

– Толкова ли е лошо положението? – осведоми се мрачно той и потърка слепоочието си.

– Какво искаш да кажеш? – попита недоверчиво тя.

– Щом си решила да ми помогнеш, значи опасността е много по-голяма, отколкото предполагам.

Алисия го погледна сърдито.

– Защо ли те покрих с цял килим листа? Трябваше да ги поведе по следата ти.

– Ако знаеш как ме боли главата, ще разбереш, че не съм настроен за спорове. Какво, по дяволите, е станало с гърба ми? Да не са го наболи с пирони?

– Паднахте от коня, сър – отговори със задоволство тя. – Ала може би е по-добре да започна отначало.

– Да, мадам, ще ми направите голяма услуга, ако ми опишете точно какво се случи – отговори той и продължи да разтърква гърба си.

Алисия му разказа накратко какво бяха преживели, като не скри плана на Дейви да го вземе в плен.

– Без съмнение, ти си била съгласна с този план – промърмори злобно Стивън.

– Естествено, че не!

– Ако се беше отървала от мен, проблемите ти щяха да се решат от само себе си. Не разбирам защо си отказала да участваш.

– И аз не знам – отговори тихо тя.

– Аргументите му са логични, а планът е отличен.

– Не знам! – отговори твърдо Алисия. – Може би не посмях да му се доверя. Когато се скрих под листата, го чух да казва... искаше да убие и двама ни.

– Така си и мислех.

– Как смееш!

Стивън помилва блестящата черната коса.

– Предположих го още когато преброих стрелите, насочени към теб. Ти не разбра ли, че намерението му беше да ни отдели от придружителите ни? Разбирам как се чувстваш...

Алисия го погледна ядосано.

– А ти как би се чувствал, ако брат ти се опита да те убие?

Макар че беше тъмно, тя видя как лицето му побеля като сняг.

Очите му се вцепениха от ужас.

– Не мога да си го представя – призна тихо той. После се огледа търсещо. – Къде сме?

– Нямам понятие.

– Къде са хората ни? Наблизо ли са?

– Откъде да знам? Аз съм само една слаба жена и не мога да проумея тактиката на мъжете.

– Алисия! – проговори предупредително Стивън.

– Наистина не знам къде сме. Ако не могат да ни намерят, войниците ще се върнат в Ларенстън, за да повикат помощ. Мисля, че най-добре е и ние с теб да се върнем колкото се може по-бързо в Ларенстън. – Тя наклони глава встрани и се вслуша напрегнато. – Тихо! – прошепна след малко тя. – Някой идва!

Без да се бави, тя улови ръката на Стивън и го повлече към близкия хълм. Дватама се скриха отново под дебелията завивка от листа и проследиха двама мъже, тръгнали вероятно на лов, а не да търсят загубения лерд и съпруга му.

Стивън понечи да се изправи и да заговори мъжете, но Алисия го дръпна с все сила. Той я изгледа учудено, но не се възпротиви. Когато мъжете се отдалечиха достатъчно, пошепна недоумяващо:

– Това не бяха хората на Дейвид.

– Много по-лошо – отговори сърдито Алисия. – Тези са от клана Макгрегър.

– Само не ми казвай, че познаваш лично всички Макгрегърови!

Тя поклати глава. Понякога мъжете бяха невероятно глупави.

– Знаците на шапките им имаха цветовете и емблемата на Макгрегър.

Стивън я погледна с искрено възхищение. Жена му виждаше като сова в мрака. Той се облегна на едно дърво и въздъхна.

– Нямаме оръжие, нямаме коне, нямаме храна, нямаме злато. Брат ти е решен да ни убие, а Макгрегър, на чиято земя се намираме, ще даде мило и драго, ако му сервираш главите ни на сребърна табла.

Алисия гледаше изваяния му профил и се подсмиваше в мрака. Стивън се учуди още повече и също се засмя.

– Положението е безнадеждно, нали?

– Точно така – отговори тя и в очите ѝ затанцуваха искри.

– Няма за какво да се смееш.

– Разбира се, че не.

– Все пак е смешно, нали?

Алисия се присъедини към смеха му.

– Вероятно утре ще бъдем мъртви, все едно от ръката на Дейви или на Макгрегър.

– Е, какво би желала да правиш през последната си нощ на този свят? – попита той и очите му блеснаха жадно.

– Има и други хора, които обичат да обикалят нощем из гората – отговори сериозно тя. – Някой може да ни открие всеки момент.

– Добре, и какво от това? – Гледката, която ще се разкрие пред очите му, ще го стресне до смърт.

– И каква ще бъде тя?

– Два призрака. Или духовете на гората, които танцуват буйния си танц съвсем голи и подскачат като безумни.

Алисия се уви целомъдрено в наметалото си и възрази:

– Нощта е ледена. Не мислиш ли и ти така?

– Тогава е логично да споделим малкото топлина, която ни е останала.

– В такъв случай... – Тя се обърна светкавично и се метна с един скок върху него.

Стивън изохка изненадано, после избухна в смях.

– Защо не се сетих по-рано да те доведа в земята на Макгрегър?

– Мълчи, англичанино! – заповяда властно тя, сведе глава и впи устни в неговите.

И двамата бяха забравили, че се намират на склона на доста

стръмен хълм. Алисия едва бе успяла да свали полата си, а Стивън тъкмо разкопчаваше ризата си, когато и двамата загубиха равновесие и полетяха по склона. Той се опита да я задържи, но сетивата му бяха замъглени от страстта. Не можа да я хване и след минута двамата се приземиха в огромна купчина сухи листа. Мина доста време, преди да се опомнят.

– Удари ли се? – попита загрижено Стивън.

– Нищо ми няма. Ако обаче не махнеш крака си от шията ми, сигурно ще се задуша.

– Знам какво ще направя – ухили се той и я премести така, че да легне целият върху нея. – Никога не си се оплаквала, че съм много тежък за теб – продължи усмихнато той и захапа ушенцето ѝ.

Алисия се усмихна със затворени очи.

– Има моменти, когато изобщо не те усещам.

Стивън плъзна устни към меката ѝ шия.

Изведнъж на гърба му се стовари нещо голямо и тежко. Стивън рухна върху тялото на Алисия, но се овладя бързо и се опря на лакти, за да я предпази от удара.

– По дяволите!

– Раб! – извика щастливо Алисия и изпълзя изпод тялото му. – О, Раб – повтори с обич тя и зарови лице в гъстата кучешка козина.

Стивън седна на пети и въздъхна тежко.

– Само това ми липсваше – промърмори сърдито той. – Бедният ми гръб!

Раб се отдели от Алисия и се хвърли към него. Стивън прегърна грамадното куче, което зарадвано облизваше лицето му.

– Засрами се! – погледна го развеселено Алисия. – Защо ругаеш бедното животно, което толкова те обича?

– Защото не се съобразява със ситуацията. Пусни ме най-после, Раб! Седни тук, какво чакаш! Ще ме задушиш. Виж какво имам, момче! Търси – И той захвърли въображаемата тояга някъде далече в мрака. Раб изляз зарадвано и се втурна да я търси.

– Колко си лош! Сега ще я търси най-малко час. Толкова иска да ти угоди!

Стивън улови китките ѝ.

– Надявам се да я търси цяла нощ. Господи, ти си най-красивата жена, която съм виждал! Няма друга като теб!

Алисия погледна изпитателно голото му тяло.

– Ти също не си за изхвърляне.

Стивън я прегърна страстно и впи устни в нейните.

– Ако продължаваш така, никога няма да се върнем в Ларенстън. Къде бяхме спрели преди малко?

– Каза, че главата ти ще те убие.

– Ела тук, момичето ми – покани я той и я положи в меките листа.

Нощта беше много студена, но и двамата не го забелязаха...

Рано сутринта ги събуди предупредително ръмжене. Стивън реагира спонтанно на съобщението на вярното куче. Седна на земята и бутна Алисия зад себе си. После огледа внимателно мъжа, застанал на около двадесет крачки от тях. Нисък, набит непознат с кафяви очи и тъмни коси. На шапката си носеше кокардата на Макгрегър.

– Добро утро – поздрави сърдечно мъжът. – Не исках да преча. Отивах да наля вода, но кучето не ме пусна да мина.

Стивън чу как Алисия пое въздух, за да заговори. Обърна се и я изгледа унищожително. Тя беше полузаровена в шумата, виждаха се само главата и голите рамене.

– Добро утро! – отговори той също така сърдечно и гласът му придоби тежкия шотландски акцент. – Ела тук, Раб, и пусни този добър човек да мине.

– Благодаря ви, сър – отговори мъжът и продължи пътя си към потока, който се оказа само на двадесет крачки от тях.

– Донеси дрехите ни, Раб – заповяда Стивън и проследи с поглед кучето, което се втурна към хълма. После отмести очи към мъжа, който стоеше до потока и зяпаше любопитно младата двойка. – Изглеждаме малко като Адам и Ева, нали? – засмя се весело той.

Непознатият се присъедини към смеха му.

– И аз си помислих същото. – Той наля вода и се изправи. – Не видях нито кола, нито коне. Нямах представа, че наблизо има хора.

– Честно казано, ние имаме само онова, което е на гърба ни – отговори съкрушено Стивън и скри ръце зад гърба си, за да откъсне кокардата на Макарън. – Нападнаха ни крадци.

– Крадци! – повтори уплашено мъжът. – На земята на Макгрегър? Господарят ще се ядоса много, като чуе това.

– Сигурен съм, че няма да му хареса – съгласи се с готовност Стивън. – Особено като му кажа, че крадците бяха от клана Макарън. О, прощавай, мила, не биваше да те дърпам за косата – продължи тихо той, когато Алисия сърдито го смушка в ребрата.

– Аха, Макарън – отвърна възбудено мъжът. – Светът никога не е виждал толкова подли, безчестни и коварни люде! Знаеш ли, че преди месец едва не убиха самия Макгрегър само защото си позволил да навлезе малко в земите им? Онази вещица, господарката им, за малко не го нарязала на парченца с ножа си. Чух, че щяла да го кастрира. Сигурно от ревност.

Стивън сграбчи Алисия за раменете и я обърна настрана, за да не гледа мъжа.

– Ела да ти закопчея брошката – рече той с тежкия си шотландски акцент.

– Само малко го одрасках – проговори ядно тя.

– Какво? – учуди се непознатият.

Стивън се засмя безгрижно.

– Жена ми само ми припомни, че миналия път я убодох здравата с иглата на брошката.

Мъжът избухна в смях.

– Аз съм Доналд Фаркуър от клана Макгрегър.

Стивън отговори с леко кимване.

– А аз съм Стивън Греъм. Това е съпругата ми Алисия. – Той се ухили още по-широко, когато Алисия направи сърдита гримаса.

– Алисия... – промърмори замислено Доналд. – Лошо име. Не знаеш ли, че вещицата, която води клана Макарън, също се казва така?

Стивън държеше здраво раменете на жена си, за да не ѝ позволи да мърда.

– Тя не е виновна, че са я кръстили така.

– Прав си. Родителите ѝ са виновни. – Мъжът гледаше втренчено дългата черна коса на Алисия, украсена е няколко жълти листа. – От пръв поглед си личи, че двете изобщо не си приличат.

Алисия сведе глава, сякаш искаше да целуне ръката на Стивън, но в действителност го ухапа толкова силно, че той изохка от болка и пусна рамото ѝ. Тя се обърна с усмивка към непознатия.

– Ти сигурно си виждал често Алисия Макарън, нали? – попита със сладък гласец тя.

– Да, виждал съм я, макар и не отблизо.

– Грозна ли е?

– Ами да. Раменете ѝ са широки като на мъж и е невероятно едра. Лицето ѝ сигурно е цялото в белези, защото постоянно го крие.

Стивън отново заби нокти в раменете на жена си. Алисия кимна замислено.

– Да, и на мен ми я описаха така. Много се радвам, че срещнах човек, който я е виждал със собствените си очи.

Стивън се приведе и целуна кранчето на ухото ѝ.

– Дръж се или ще убиеш и двама ни – прошепна настойчиво той.

Доналд ги гледаше с усмивка.

– Сигурно сте женени отскоро – установи развеселено той. – Залепили сте се като репей един за друг. Всеки го вижда.

– Нищо не убягва от вниманието ти, нали, Доналд? – попита ехидно Алисия.

– Да, може би си права. Всички казват, че съм внимателен наблюдател. Колата ни е горе на хълма. Може би няма да имате нищо против да похапнете с нас. Така ще се запознаете с жена ми Кирсти.

– Не можем... – започна Алисия, но Стивън я прекъсна.

– Приемаме, разбира се. Не сме хапнали нито залък от вчера на обед. Ще ни кажеш ли къде точно се намираме? Лутахме се дълго из гората, след като ни нападнаха крадците.

– Добре сте използвали времето си – отбеляза засмяно Доналд, загледан в измачканите листа.

– Прав си – отговори спокойно Стивън и сложи ръка на рамото на жена си.

– Елате с мен. Един Макгрегър винаги е приятел на другите Макгрегърови. – Той се обърна и се закатери по хълма.

– Внимавай какво вършиш! – изсъска ядно Стивън. – Не прави нищо, което може да ни погуби!

– Да ям от храната на един Макгрегър! – промърмори под нос тя.

– И да си омъжена за англичанин – допълни с усмивка той.

– Не знам кое е по-малкото зло.

Стивън се ухили.

– Мрази мен. Той има ядене, а аз нямам нищо.

Щом изкачиха хълма, тримата спряха и погледнаха изненадано крехката женица, която се беше привела над огъня. Тя приличаше на дете, дребна и с тънки кости, с малък нос и фина уста. Очевидно беше в напреднала бременност, защото тялото ѝ беше тежко и безформено. Коремът ѝ стърчеше напред като масивна скала. В първия момент тя видя само Доналд и очите ѝ заблестяха с безкрайна нежност. Когато се обърна и видя Алисия, на лицето ѝ се отразиха цяла редица противоречиви чувства: неверие, страх, слисане. Накрая тя заличи всичко с ведра усмивка.

Стивън и Алисия стояха един до друг и чакаха със затаен дъх. Тази

малка жена ги познаваше и можеше всеки момент да разкрие на мъжа си кои са!

– Кирсти! – Доналд се втурна към жена си и попита загрижено: – Не ти ли е добре?

Тя сложи ръка върху безформения си корем и погледна извинително към Стивън и Алисия.

– Прощавайте, че не ви поздравих както трябва. Детето ме ритна толкова силно, че...

Доналд погледна засмяно към Стивън.

– Силно бебе, а? Заповядайте, седнете до огъня.

Стивън се овладя пръв. Без да бърза, той се запъти към колата. Алисия го последва колебливо. Все още бе убедена, че е видяла уплаха по лицето на Кирсти. Вероятно тя я беше виждала някъде и смяташе да ги издаде по-късно на мъжа си, за да може Макгрегър да ги нападне през нощта.

Доналд представи с гордост своята Кирсти. Като чу името на Алисия, малката жена се усмихна учтиво и не показа друго чувство.

– Ще стигне ли яденето за всички ни? – попита Доналд. Кирсти имаше тъмноруса коса и невинни кафяви очи. Видът ѝ будеше доверие. Усмивката ѝ беше невероятно мила.

– Имаме толкова, че можем да го споделим с гостите си – отговори меко тя.

Четиримата седнаха на оскъдната трапеза. Имаше само овесени питки и заешко рагу. Колата на Доналд беше разпрегната край пътеката – малка, примитивно скована, с дървена надстройка. Очевадно не беше правена за дълго пътуване.

След вкусната закуска Стивън предложи на Доналд да отидат на лов.

Алисия скочи и бързо събра трохите от полата си. Очевидно имаше намерение да вземе участие в лова. Стивън я изгледа предупредително.

– По-добре остана при Кирсти – каза той спокойно, като натъртваше на всяка дума. – Мястото на жената е до огъня.

Алисия пламна от гняв. И в същото време изпита смущение. Та тя не умееше да готви! Можеше да помогне на мъжете, докато ловуваха. Ала като видя как Доналд кимна в знак на съгласие, тя разбра какво е имал предвид Стивън с обидната си забележка. Като видеше, че Алисия е отличен ловец, но не разбира нищо от готвене, Доналд можеше да заподозре нещо. Тя въздъхна и се предаде.

– Ще ни оставите ли поне кучето?

- Не – отговори Стивън. – Имаме нужда от него.
  - Остани при мен, Раб! – заповяда сърдито Алисия.
  - Ела тук, Раб – повика го търпеливо Стивън. – Отиваме на лов.
- Кучето го изгледа със съжаление, но не се отдели от мястото си до

Алисия.

Доналд избухна в смях.

- Много послушно куче имаш, Стивън.
- Раб е подарък от баща ми – обясни гордо Алисия.
- От баща ти? – учуди се Доналд и я погледна недоверчиво.
- По-добре е да тръгваме – прекъсна го Стивън и отново погледна предупредително Алисия. Тя вдигна рамене и приседна край огъня до Кирсти – до своята неприятелка.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Алисия мачкаше стрък трева между пръстите си. Едва днес си даде сметка, че знае твърде малко за всекидневните задължения на жената. Можеше да язди и да стреля, но готвенето беше затворена книга за нея.

– Отдавна ли си омъжена? – попита Кирсти.

– Не – отговори Алисия. – А ти? – Тя не беше запозната и с всекидневните разговори между жените.

– Около девет месеца – отговори с усмивка Кирсти и поглади огромния си корем.

За първи път Алисия осъзна колко реална е възможността един ден и тя да се разхожда с такъв корем. Тя се бе вживяла напълно в ролята си на господарка на клана и изобщо не беше помисляла, че също трябва да ражда деца.

– Причинява ли ти болка бебето? – попита разтревожено тя.

– Само от време на време. – Изведнъж лицето на Кирсти потъмня от болка и страх. – Днес обаче е много неспокойно – обясни задъхано тя.

– Да ти донеса ли нещо? Прясна вода? Възглавница? Нещо друго?

Кирсти я погледна измъчено.

– Нищо не ми трябва. Достатъчно ми е да седиш до мен и да си говорим. Отдавна не съм говорила с жена. Каж ми, разбираш ли се с мъжа си?

– Със Стивън?

Кирсти избухна в смях.

– Не се сърди, че съм толкова любопитна. Смятам, че не трябва да живееш дълго с един мъж, за да го опознаеш истински.

Алисия я погледна изпитателно.

– Да не би Доналд да те е разочаровал?

– О, не! Преди сватбата беше плах и сдържан, а сега е мил и деликатен. Твоят Стивън също изглежда добър мъж.

Алисия, която беше свикнала да гледа на съпруга си като на англичанин, следователно враг, се поколеба, преди да отговори:

– Той... той ме кара да се смея. Винаги когато съм сериозна и замислена, той ме размива.

Кирсти се усмихна отново, после обаче притисна с ръка корема си и се приведе напред.

– Какво ти е? – попита уплашено Алисия. Помогна ѝ да седне на един камък и я настани колкото се можеше по-удобно.

– Ти си добра – прошепна с благодарност Кирсти.

Алисия направи опит да се усмихне.

– Изобщо не съм добра. Аз съм... – Тя се овладя бързо. Едва не беше издала, че е господарката на клана Макарън. Всъщност, каква беше, когато беше далече от клана си?

Кирсти сложи ръка на рамото ѝ.

– Защо се опитваш да криеш добротата си пред другите? Разкажи ми за живота си. Това ще отклони вниманието ми от болките.

– Слушай, ти сигурно раждаш! Трябва да повикам помощ.

– Не! – прошепна умолително Кирсти. – Не искам да плаша Доналд. Още не ми е дошло времето. Бебето трябва да се роди най-малко след седмица. Доналд реши да ме заведе при родителите ми. Мама трябва да присъства на раждането. Тя знае какво да прави. Сигурно съм яла повече, отколкото трябва. Често имам такива болки.

Алисия я погледна изпитателно, но не настоя.

– Разкажи ми за себе си – помоли отново Кирсти. Очите ѝ бяха станали стъклени. – Какво означава да си омъжена за...

Алисия скочи от мястото си, но Кирсти не довърши изречението си. Тя се сви от силната болка и Алисия я прегърна, за да я подкрепи.

– Бебето е! – извика уплашено малката жена. – Бебето идва. Ти си единствената, която може да ми помогне.

Алисия се разтрепери от ужас. Намираха се в пустата гора, на сред земята на Макгрегър. Откъде да намери акушерка? Тя прегърна по-силно Кирсти и усети как тялото ѝ се разтърсва от нов пристъп на болките.

– Раб – проговори тихо тя, – намери Стивън. Веднага го доведи тук.

Раб хукна към гората още преди да бе довършила думите си.

– Ела, ще те отведа в колата – рече загрижено Алисия. Вдигна на ръце крехката жена и я отнесе без усилие до колата. Настани я на меката постеля и ѝ донесе чаша вода. Очите ѝ постоянно претърсваха началото на гората. Стивън трябва да знае какво се прави в такива случаи, повтаряше си отчаяно тя. Изобщо не забелязваше, че за първи път се уповава на неговата помощ. Като чу сърдитото тропане на ботушите му, на лицето ѝ грейна облекчена усмивка.

– Алисия!

Тя скочи от колата и се затича насреща му.

– Какво, по дяволите, искаше от мен това чудовище? – попита недоволен той. – Скочи на гърба ми тъкмо когато бях взел на мушка

чудесна сърна. Когато отказах да го последвам, едва не ми откъсна крака.

Алисия се усмихна с разбиране.

– Кирсти ражда.

– Велики Боже! – извика Доналд, който беше дотичал след Стивън, и се втурна към колата.

– Кога ще роди? – попита спокойно Стивън.

– Сега, доколкото виждам.

– Ти трябва да знаеш! – погледна я сърдито той. – Не можеш ли да ми кажеш по-точно?

– Откъде мога да знам?

– Жените трябва да имат опит в тези неща! – заекна развълнувано той.

– Докато четях, смятах и се упражнявах в бой с меч, не научих почти нищо за живота на жената – отговори иронично тя.

– Ако питаш мен, възпитанието ти е напълно погрешно. Сигурно е имало и време, когато семейството ти не е организирано нападения над чуждите стада. Какво правехте тогава?

Доналд беше наблизил и Алисия предпочете да не отговаря.

– Тя те вика – проговори задъхано притичалият съпруг. Челото му беше прорязано от дълбока бръчка. Устните му бяха побелели от напрежение. Той взе наръч дърва, за да засили огъня, но ръцете му трепереха толкова силно, че ги изпусна.

– Мен ли вика? – учуди се Алисия.

– А кого другого? Не виждам друга жена – отговори Стивън и я бутна към колата.

Алисия побледня като платно.

– Стивън, та аз изобщо нямам представа как се раждат бебетата!

Той сложи ръка на бузата ѝ.

– Страх ли те е?

Алисия погледна треперещите си ръце.

– Мисля, че е почти същото като при кравите. Или при конете – рече той, опитвайки се да ѝ помогне.

– И ти сравняваш жената с крава! – изсъска тя. После кимна решително. – Стой наблизил. Помогни ми, Стивън!

Стивън никога не беше чувал жена си да го моли за помощ. И то в такъв момент.

– Как да ти помогна? Мъжът няма работа при родилката. Ако ѝ бях роднина, да, но сега...

– Погледни мъжа й! – прошепна Алисия и махна обезкуражено с ръка. – Той се тревожи за жена си и това е разбираемо. А сега тя ще ражда и той е загубил ума и дума.

– Алисия! – извика Кирсти от колата и двамата се стреснаха. Гласът й беше пронизителен, умоляващ.

– Моля те! – повтори Алисия и сложи ръка на гърдите му. – Никога не съм те молила за нещо...

Искаше само да се откаже от името си, от националността си, от английското облекло...

Алисия му обърна гръб, но той улови ръката й.

– Заедно ще се справим – прошепна окуражително той. – Нека поне този път свършим работата заедно!

Раждането беше трудно и продължително. Кирсти имаше тесен таз, а бебето беше голямо. Никой от тримата нямаше представа как излиза бебето и как биха могли да му помогнат. Алисия и Стивън се потяха не по-малко от Кирсти и в същото време й бяха благодарни, че им е позволила да присъстват на едно истинско чудо. Стивън подкрепи родилката, за да може да види как Алисия улови внимателно главата на бебето и предпазливо освободи раменцата му.

Долната половина на бебешкото тяло излезе много по-бързо от утробата на майката и Алисия го вдигна на ръце.

– Успяхме! – прошепна задавено тя.

Стивън се ухили и звучно целуна Кирсти по устата.

– Много ти благодаря – прошепна изтощено младата майка и се отпусна в ръцете му.

След няколко минути бебето и майката бяха почистени и всички се взираха засмяно в малкото същество, което жадно търсеше гърдата на майка си.

– Ела да кажем на Доналд, че си има син – прошепна с усмивка Стивън.

Доналд стоеше пред колата и не смееше дори да надникне. Лицето му беше разкритено от страх.

– Не ме гледай така сърдито! – засмя се Стивън. – Иди и виж сина си! Прекрасен момък ще стане!

– Син... – прошепна с треперещ глас Доналд и се втурна при жена си.

– Скоро се стъмни. След ясения, студен ден падна ледена нощ.

Алисия стоеше пред огъня и се протягаше доволно. Обзе я странно чувство за свобода. Тя отметна глава назад, протегна ръце към небето и

се завъртя в кръг.

Стивън, който не свалеше очи от нея, избухна в смях. Улови я през кръста и я вдигна високо във въздуха.

– Беше прекрасна! – заговори възбудено той. – Държа се спокойно и вдъхна сила на Кирсти да се справи. Много ѝ помогна, наистина много.

Алисия го прегърна с две ръце и се засмя щастливо.

– Много ти благодаря. Трябва обаче да призная, че ти също имаш участие. Аз изобщо нямах представа какво трябваше да направя, когато главата на детето се показа. Ако бях сама с родилката, сигурно щях да полудея от страх.

Стивън не ѝ повярва, но мъжката му гордост беше поласкана от признанието ѝ.

– Уморена ли си? – попита тихо той, притисна я до гърдите си и зарови лице в косата ѝ.

– Много – отговори тя, макар че се чувстваше невероятно лека и безгрижна.

Той се наведе и я вдигна на ръце.

– Ела, ще си потърсим спокойно местенце за спане. – Пренесе я през билото на хълма и я сложи да легне в една падинка. Сръчните му пръсти откопчаха колана и наметалото я покри цялата. Много скоро двамата се сгушиха един в друг, за да се стоплят. Раб се опря в гърба на Алисия.

– Стивън? – прошепна нерешително Алисия. – Какво ще правим сега? Как ще стигнем до Англия? Не мислиш ли, че твърде много бием на очи?

Стивън лежеше неподвижно, докато мислите му работеха трескаво. Алисия нямаше обичай да го пита за мнението му, нито пък се беше сгушвала така доверчиво до него. Той се усмихна, целуна тила ѝ и я притисна силно до себе си. Гърдите му буквално пораснаха с няколко сантиметра от гордост.

– Нямах време да помисля по този въпрос. Струва ми се, че ако продължим пътя си с Доналд и Кирсти, никой няма да ни забелязва. Разбира се, ако те са съгласни. – Той направи кратка пауза и попита: – А ти какво ще кажеш? – Едва произнесъл тези думи, той осъзна колко много се е променил. Само преди няколко месеца и насън не би му хрумнало да се съобрази с мнението на жена. А сега питаше Алисия за съвет.

Той усети кимането ѝ на гърдите си.

– Двамата са тръгнали на юг. Ако останем с тях, ще можем да си

купим отнякъде коне.

– Да си купим коне? – засмя се Стивън. – И как ще ги платим? С красотата си може би? Знаеш, че нямаме нито пени. Нямаме даже с какво да се отплатим на Доналд за гостоприемството му.

– Шотландците не позволяват на гостите си да плащат.

– И Макгрегърови ли са шотландци? – попита дяволито Стивън.

Алисия се засмя, оценявайки шегата му.

– Докато не знаят, че сме от клана Макарън, няма нужда да плащаме за гостоприемството им. А що се отнася до храната, ти си много по-добър ловец от Доналд. Трябва само да помислим как да се сдобием с коне. – Тя въздъхна тежко. – Жалко, че Дейви не ни нападна по-близо до границата.

– Защо?

– Защото щях вече да съм облякла английските дрехи, а те са обшити със скъпоценни камъни. Щяхме да ги продадем и готово.

– Ако беше облечена като англичанка, щяхме вече да сме мъртви. И нямаше да си имаме плейд, който да ни топли.

Алисия го погледна изненадано.

– А аз си мислех, че не харесваш шотландската носия. Ако си спомням добре, веднъж ми каза, че най-важните части на тялото ти ще се простудят и за нищо няма да те бива.

– Не ставай безсрамна! – отговори с престорено възмущение той. – Този недостатък се компенсира от бързия достъп. Шотландецът сваля плейда си за същото време, за което англичанинът обмисля дали изобщо да се съблече.

Алисия се усмихна в мрака.

– Май чувам в гласа ти гордост? И къде, по дяволите, си придобил този тежък шотландски акцент?

– Вероятно съм го прихванал от носенето на плейда – отговори с усмивка Стивън.

– Харесвам го – промърмори замечтано Алисия и мушна голото си коляно под ризата му. – Как предпочитате да ви любя, сър – като акушерка или като господарка на клана?

Стивън зарови ръка в косата й.

– В момента нямам предпочитания. Стига ми, че си моята Алисия, моята сладка, скъпоценна жена, която язди като дявол, спасява живота на мъжа си и изражда бебе – и всичко това само за няколко часа.

– През цялото време имах добър помощник – прошепна тя и вдигна устните си към неговите, за да получи целувката му.

Алисия също изпитваше върху себе си въздействието на това място и на този час. Казваше си, че би трябвало да се тревожи за клана си, макар да знаеше, че хората ѝ ще бъдат много добре под умното ръководство на Там и че няма нищо лошо известно време да поживеят и без нея. Освен това кланът ѝ нямаше да страда от ожесточените караници между нея и Стивън. Тази нощ тя забрави усещането, че лежи до неприятел. Обзе я съвсем ново чувство. Чувстваше се като жена, настроена да дарява нежност. Нямаше нужда да взема решения, да се ядосва, да размишлява дали Стивън е английски шпионин. В момента и двамата бяха дивеч, преследван от жестоки ловци.

– Защо ме гледаш така замечтано? – попита с усмивка Стивън. – Готова ли си да споделиш мислите си с мен?

– Мислех само колко съм щастлива в този момент. Откакто татко ме определи за своя наследница, няхах нито една спокойна минута.

Стивън се усмихна. Очевидно Алисия вече не го причисляваше към убийците на баща си.

– Ела тук, любов моя. Може би ще успее да те направи още пощастлива.

Двамата не бързаха. Търкаляха се в меката шума, играеха си, смееха се и се радваха на свободата си.

Този път Алисия прие милувките му тихо и с нежна отдаденост. Беше разбрала, че любовната игра доставя невероятно удоволствие. Тя целуваше лицето и шията му и с учудване следеше играта на светлините и сенките върху топлата му кожа.

Стивън плъзна устни по раменете и се насочи към гърдите ѝ. Алисия усети как по тялото ѝ се разливат сладостни тръпки.

– Стивън! – прошепна пресипнало тя. Ръцете му милваха хълбоците ѝ. Силата им я възбуждаше още повече. Изведнъж тя се почувства малка и слаба и това усещане беше много приятно.

– Толкова си красива – повтаряше той и не се насищаше да я гледа.

Алисия се усмихваше. Тя също се чувстваше красива и това беше, защото той я гледаше. Стивън помилва вътрешната страна на бедрата ѝ и потръпна, усетил треперенето ѝ.

Двамата се любиха бавно и нежно, докато Алисия впи нокти в гърба му и поиска още. Тласъците му станаха толкова силни, че заплашиха да я разкъсат, а когато достигна върха, тя се вкопчи отчаяно в него, сякаш никога вече нямаше да го пусне...

Алисия се събуди първа. Стивън я беше прегърнал здраво и тя едва дишаше. Вдигна глава към лицето му и се усмихна на себе си. Къдриците му падаха почти до раменете. Промяната беше толкова голяма, че никой нямаше да познае предишния англичанин. Тази сутрин беше първата, в която щеше да го събуди с целувки.

Стивън отвори очи и се усмихна.

– Добро утро – прошепна нежно тя.

– Страх ме беше да те погледна – призна сънено той. – Сигурно някой е превърнал моята Алисия в горски дух...

Алисия го захвапа за ухото.

– Олеле! – Стивън отвори широко очи и я погледна стреснато. – Не бих те заменил и за всичко духове на земята – увери я тържествено той и се наведе над нея.

– О, не! – извика Алисия и го блъсна настрана. – Искам да видя бебето ни.

– Нашето бебе? Предпочитам да остана тук и да си направя едно.

Алисия се претърколи настрана.

– Не знам дали бих могла да преживея онова, което изтърпя Кирсти вчера. Хайде да се надбягваме до хълмчето!

Стивън се облече бързо и се обърна чак когато Алисия беше стигнала билото и весело размахваше ботушите му. Той извика Раб и му заповяда да донесе поне единия ботуш. Борбата между кучето и господарката му даде възможност да настигне Алисия на хълма. Спечели битката за ботушите и хукна към колата на Доналд, облечен само в късия си вълнен панталон. Седна спокойно в тревата и когато Алисия дотича задъхана, поздрави, сякаш не се бяха виждали няколко дни:

– Добро утро. Добре ли спа?

Тя се засмя и се качи в колата да види Кирсти.

След закуската мъжете отидоха на лов, а Алисия се занимаваше с майката и детето. След това разгледа оскъдните запаси на Кирсти и почувства угризения на съвестта. Семейството имаше само две малки чувалчета с овесено брашно. Не искаше да обиди Кирсти, затова не попита дали в колата са скрити и други запаси. Когато мъжете се върнаха на смрачаване само с две зайчета, които едва щяха да им стигнат за вечеря, Алисия отведе Стивън настрана и заговори възбудено:

– Не може да продължаваме така. Те нямат достатъчно за себе си, камо ли за нас.

Стивън се облегна на дървото.

– Знам. От друга страна обаче, не можем да ги оставим сами.

Доналд няма представа как се стреля с лъка. А дивечът в тази област усеца ловците отдалече. Не знам кое е по-добре – дали да ги напуснем, или да останем с тях и да изядем запасите им.

– Много искам да им помогнем по някакъв начин. Вземи, изпий това. – Тя му подаде калаено канче. – Рецептата е на Кирсти. Приготвя пиетето от ейл и лишеи. Твърди, че лекува всички болести. Притеснява се, че може да сте настинали по време на лова.

Стивън отпи от горещата течност.

– А ти? И ти ли се притесни за нас?

Алисия се усмихна.

– Само за Доналд. После обаче си казах, че ти можеш да се грижиш достатъчно добре и за двамата.

Той понечи да отговори, но горещото пиетие отклони вниманието му.

– Знаеш ли, напитката на Кирсти е чудесна. Главоболието ми веднага изчезна.

Алисия смръщи чело.

– Не знаех, че имаш главоболие.

– Откакто стрелата на брат ти ме улучи в тила, постоянно усецам бодежи. – Той побърза да смени темата: – Лесно ли се намират лишеите?

– Напротив, има ги в изобилие.

Очите на Стивън засвяткаха възбудено.

– Доналд ми каза, че наблизко има град. Смята да отведе сина си там, за да го кръстят. Ако можем да сварим поне една бъчвичка с това пиетие, ще го продадем и ще спечелим добри пари.

– Идеята е чудесна! – отговори въдушевено Алисия.

Двамата отидоха да събират лишеи и се върнаха чак когато се стъмни. Доналд взе малкото пари, които му бяха останали, и отиде в града за още ейл. Алисия не се отделяше от Стивън. За първи път се чувстваше спокойна и защитена извън леглото. За първи път стоеше до него, без да изпитва плътско желание. Това беше съвсем ново преживяване за нея.

На следващата сутрин впрегнаха конете и потеглиха към малкия, обграден със стени град. Стотици дюкянчета и къщурки бяха наблъскани гъсто едни до други и хората сякаш нямаха въздух за дишане. Алисия се почувства толкова зле, че едва не се върна сама в гората.

През живота си беше виждала твърде малко градове. Когато имаше нужда от нещо, търговците идваха в замъка Ларенстън.

Доналд спря колата под една арка в близост до главната улица и

разпрегна конете. Двата мъже свалиха бъчвичката на земята и започнаха да хвалят стоката си. Кирсти и Алисия седяха в колата и слушаха гръмките им гласове. Дълбокият тембър на Стивън отекваше из целия град. Той обещаваще чудеса на всеки, който опита питието, и намекваше, че самият той е бил излекуван от него, и то от проказа.

Хората се спираха и го слушаха с интерес, но никой не купуваше.

– Може би ще имаш повече успех, ако направиш няколко акробатични номера – закачи го Алисия.

Стивън не ѝ обърна внимание. Тъкмо се опитваше да убеди един застаряващ мъж, че питието ще подобри любовните му умения.

– Ти може би имаш нужда от него, но аз нямам – отговори гордо мъжът. Зрителите се изсмяха и се разпръснаха.

– Сега е мой ред – обяви решително Алисия и разкопча роклята си.

– Не бива така, Алисия! – възпротиви се Кирсти. – Не ядосвай Стивън!

Алисия се усмихна с осъзнато превъзходство.

– Нищо няма да му стане. Достатъчно дълбоко ли е деколтето ми?

– Повече от достатъчно – отговори страховито Кирсти, като вида попуразголените гърди на Алисия. – Ако се покажа така пред мъжете, Доналд ще ми оскубе косата.

– Англичанките носят още по-дълбоко изрязани рокли – съобщи триумфално Алисия.

– Но ти не си англичанка!

Алисия се усмихна многозначително и слезе от другата страна.

Когато хората започнаха да се тълпят от тази страна, Стивън се усмихна изненадано. Алисия започна да хвали питието си като средство срещу слабост в леглото.

– Нещастна ли е жена ти? – извика тя. – Сигурно ти си виновен за това. Ако изпиеш една чаша, ще станеш най-силният мъж в този град. Нашето питие е ненадминато като любовен еликсир.

– Как мислиш, дали питието ще ми помогне да си намеря жена като теб? – попита дрезгаво един мъж.

– Само ако изпиеш цялата бъчва – отговори веднага Алисия. Хората избухнаха в смях.

– Не е лошо да опитаме – предложи един от мъжете.

– А аз ще купя на мъжа си – обади се една жена и изтича към другата страна на колата, където Доналд и Стивън чакаха купувачи.

Стивън беше много зает да пълни съдчетата, които му подаваха желещите, и да прибира дребните им пари и нямаше време да погледне

към Алисия. Изпитваше гордост от успеха на жена си и се радваше, че ще разпродадат всичко. Мисълта, че една английска лейди печели пари като улична продавачка, го развесели още повече.

Като чу дълбокия, похотлив смях на мъжете, той наостри уши. Един от тях му подаде голямо канче и се обърна към съседа си.

– Малката ми даде да разбере, че иска да се срещнем край градския кладенец.

Лицето на Стивън се вледени.

– А каза ли ти, че си има мъж? – попита заплашително той. Мъжът хвърли бърз поглед към лицето му и като видя предизвикателството в дълбоките сиви очи, отстъпи назад.

– Не съм виновен аз. Тя ме подведе.

– Проклятие! – изсъска Стивън и хвърли чашата на земята. Какво ли правеше отзад жена му?

Когато отиде от другата страна, той спря като закован. Алисия беше разкопчала ризата си и красивите, високи гърди бяха почти разголеени. Беше свалила наметалото и полата беше залепнала за хълбоците ѝ. Разхождаше се напред-назад с ръце на кръста и грациозно поклащаше задника си.

Отначало Стивън беше толкова изумен, че не беше в състояние да се помръдне. Само след минута обаче се втурна към нея, сграбчи я за рамото и я блъсна в уличката зад колата.

– Какво правиш, по дяволите? – процеди през здраво стиснатите си зъби той.

– Продавам чудодейното питие – отговори спокойно тя. – Вие с Доналд нямате успех, затова реших, че не е зле да се намеся.

Стивън пусна ръката ѝ и се зае да закопчава блузата.

– Хареса ти, нали? – попита гневно той. – Приятно ти беше да се фръцкаш пред мъжете като последна уличница!

Алисия го погледна и се засмя развеселено.

– Ти май ревнуваш?

– Разбира се, че не! Само че онези старци започват да си мислят разни мръсни работи, като те гледат!

– О, Стивън, това е... Не знам точно, но изпитвам нещо като радост, че ме ревнуваш.

– Значи се радваш? – попита объркано той. После я прегърна и я целуна буйно, жадно и със самочувствието на собственик.

Внезапно зад гърба им се разнесе гръмотевичен глас, от който стениите на къщите затрепераха:

– Къде е момичето, което продава чудодейната напитка?

Алисия се изтръгна от прегръдката на Стивън и очите ѝ потъмняха.

– Къде е момичето? – прокътня отново гласът.

– Това е самият Макгрегър – прошепна задавено тя. – Вече съм чувала гласа му.

– Да не мислиш да излезеш пред господаря на клана? – попита уплашено Стивън.

– Защо не? Той никога не ме е виждал. Няма да ме познае. А и как бих могла да отклоня желанието му? Нали съм в земята на Макгрегър... Ето ме! – извика тя и излезе от уличката. Макгрегър седеше гордо изправен на коня си. Очите му зашариха по тялото ѝ. Той беше едър, силен мъж с посивели слепоочия и енергична брадичка. Зелените му очи святкаха развеселено над орловия нос.

– Кой ме вика? – попита високомерно Алисия.

Макгрегър отметна глава назад и избухна в смях.

– Откога не познаваш собствения си лерд? – попита той и очите му потъмняха като тъмнозелени смарагди.

Алисия се усмихна сладко.

– Това ли е лердът, който не познава членовете на собствения си клан?

Мъжът не преставаше да се усмихва.

– Ти си една дръзка малка женичка. Как ти е името?

– Алисия – отговори гордо тя. – Името ми е същото като на господарката Макарян.

Очите на Макгрегър станаха корави и студени.

– Не произнасяй името на тази жена в мое присъствие!

Алисия сложи ръце на хълбоците си и вирна брадичка.

– И защо не? Защото носиш знака ѝ на тялото си?

Изведнъж площадът утихна. Хората не смееха дори да дишат.

– Алисия, опомни се! – прошепна зад гърба ѝ Стивън.

Макгрегър вдигна ръка.

– Ти си нахална, но имаш кураж. Никой досега не е посмял да ми напомни за онази нощ.

– Каж ми, господарю, защо се ядоса толкова на един малък белег?

Макгрегър я погледна слисано, после се замисли над въпроса ѝ.

– Ти май знаеш много за случилото се. – Гневът в очите му отслабна, на устните му отново се появи усмивка. – Мисля, че причината беше в жената. Ако приличаше поне малко на теб, щях да нося белега ѝ с гордост. Ала един Макгрегър не може да позволи тялото му да бъде

обезобразено от някаква си грозна вещица.

Алисия понечи да отговори, но Стивън стисна до болка ръката ѝ.

– Простете на жена ми, господарю – помолите смирено той. – Тя говори прекалено много.

– Прав си – засмя се Макгрегър и кимна с глава. – Надявам се, че я държиш здраво.

– Нали виждате! – отговори весело Стивън и улови жена си през кръста.

– Харесвам темпераментните жени – продължи Макгрегър. – Твоята е не само красива, а има и глава на раменете си.

– Така е, но понякога ми се иска да пази мислите си само за себе си.

– Не съм срещал жена, която умее да мълчи. Желая ви всичко най-хубаво! – С тези думи господарят на клана обърна коня си и препусна към градската порта.

– Проклятие! – изруга ядно Алисия и се обърна към Стивън със святкащи от гняв очи.

Стивън я стисна здраво и я повлече отново към уличката.

– Стига толкова, Алисия! – Гласът му звучеше спокойно. – Нима не разбираш какво можеше да стане? От жена като теб може да се очаква всичко. Като нищо щеше да му се представиш като Алисия Макарън!

– И какво от това? – озъби се тя. – Нали чу какво каза той...

Стивън я прекъсна енергично:

– Кога най-после ще разбереш, че онова, което мъжът казва на красивите жени, и онова, което се чувства длъжен да направи пред очите на десетки свидетели, са две съвсем различни неща? Забрави ли Кирсти и Доналд? Те ни дадоха подслон и храна!

Учудването му беше безкрайно, когато Алисия се облегна на гърдите му и пошепна смирено:

– Ти си напълно прав, Стивън. Дали някога ще поумнея?

Стивън я притисна към себе си и започна да милва косата ѝ.

– Дали ще се науча да се владее във всяка ситуация? – продължи замислено тя. – Дали някога ще заслужи титлата господарка на Макарън?

– Разбира се, скъпа моя – увери я тържествено той. – Ти имаш воля и един ден... Много скоро ще постигнеш тази цел.

– Алисия!

Двамата подскочиха стреснато и засрамено се отделиха един от друг. Доналд беше застанал на капрата и им махаше.

– Кирсти пита дали сте готови да посрещнете свещеника. Трябва да кръстим бебето още преди да се стъмни. Вие ще бъдете кръстници.

– Разбира се, че сме готови – отговори с усмивка Стивън. Веднага беше забелязал, че младият му приятел изглежда потиснат. Защо Доналд се обърна първо към Алисия? Може би беше подслушал разговора им и знаеше, че жена му е господарката на клана Макарън. Поведението му можеше да означава само, че не иска да ги предаде.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След като кръстиха детето, четиримата напуснаха града и вече два дни пътуваха с умерено темпо на юг. Алисия не позволяваше на Кирсти да напуска удобното си място в колата, но младата майка само ѝ се смееше. Стивън твърдеше, че Кирсти действа от чист инстинкт за самосъхранение, след беше понасяла стоически готварското изкуство на Алисия.

– Това е най-ужасното заешко рагу, което някога съм ял – каза той.

– Заешко ли? – попита с отсъстващ вид Алисия, която беше прегърнала бебето и му показваше блестящата брошка на наметалото си, позлатена от залязващото слънце. – О, божичко! – извика тя и лицето ѝ й пламна от смущение. – Та те висят отстрана на колата! Аз...

Стивън избухна в луд смях.

– Какво стана с умницата, за която се ожених?

Алисия се усмихна самодоволно.

– Тук е, разбира се. Всеки може да готви. И аз мога... – Тя млъкна и се огледа объркано.

– Чакаме – напомни ѝ Стивън.

– Престани да я дразниш – намеси се укорно Кирсти. – Когато една жена е красива като Алисия, няма нужда да готви. Освен това тя е смела, безстрашна и с много практичен ум...

Алисия избухна в смях.

– Чу ли, Стивън? Все още има хора, които откриват полезни качества в мен.

– Не му се сърди – усмихна се Кирсти. – Той също те цени много. Мисля, че никога не съм виждала съпрузи, толкова влюбени един в друг като вас.

Алисия вдигна стресната глава, а Стивън я измери с поглед, който ѝ напомни първата им среща в кабинета на сър Томас.

– Наистина е красива – промърмори замислено той. – А пък ако можеше и да готви! – Той се обърна с усмивка към жена си: – Нека и аз да подържа малко кръщелника си. И без това прекарва твърде много време с жени. – Алисия го заплаши с юмрук и той отново избухна в смях.

На следващата вечер пристигнаха в селото, където живееха родителите на Кирсти. Къщата беше типична за дребните шотландски селяни – варосани стени и сламен покрив. Нивите с овес бяха наблизко, а край

къщата пасяха няколко овце и крави.

Родителите на Кирсти излязоха навън, за да ги поздравят. Баштата, на име Харбен, беше нисък, набит, кокалест мъж. Дясната му ръка беше отрязана до рамото. Лицето му беше скрито зад рунтава брада, сивите коси бяха дълги до раменете. Очите му святкаха дяволито.

Неста, майката на Кирсти, беше дребна, слаба женица. Посивелите ѝ коси бяха строго опънати назад. Изглеждаше съвсем различна от съдържания Харбен, весела и сърдечна. Тя прегърна бебето, Кирсти и Алисия заедно, притисна ги до гърдите си, като през цялото време не спираше да благодари на Алисия и Стивън, че са помогнали на внука ѝ да излезе на белия свят. Целуна въодушевено Доналд, след това прегърна и Стивън.

Стивън попита дали могат да пренощуват при тях, защото възнамерявали да продължат пътя си рано сутринта.

Харбен го изгледа мрачно, сякаш беше смъртно обиден.

– Как? – изрева той. – Защо искаш да останеш само една нощ? Що за мъж си ти? Жена ти е останала само кожа и кости! А къде са децата ти? – Той продължи, без да чака отговор: – Сега ще ти дам да опиташ от моето питие и ще видиш, че бебето няма да закъснее!

Стивън кимна, сякаш беше чул истинска мъдрост.

– Отдавна си знаех, че нещо ѝ липсва, за да забременее, но никога не бях помислял за твоето питие!

Харбен издаде някакъв звук, който вероятно беше смях.

– Заповядайте в дома ми и бъдете добре дошли!

След скромна вечеря от мляко, масло, сирене и овесени питки всички насядаха около торфения огън в единственото помещение на къщата. Стивън дялкаше дървена играчка за кръщелника си. Алисия седеше на глинения под, опряла глава на коляното му. Кирсти и майка ѝ седяха отсреща, Доналд и Харбен се бяха разположили удобно съвсем близо до огнището.

Доналд, който вече беше разказал няколко весели истории, започна да описва подробно идеята им да спечелят пари с напитката на Кирсти, търговския талант на Алисия и реакцията на Стивън. Описанието завърши със срещата между Алисия и Макгрегър.

Алисия се смееше не по-малко от другите слушатели. Изведнъж Харбен скочи и преобърна столчето си.

– Какво има, татко? – попита загрижено Кирсти. – Пак ли те боли ръката?

– Ами да – отговори горчиво мъжът. – Не е спряла да ме боли,

откакто Макарън ми я отсече.

Стивън веднага сложи ръка на рамото на жена си.

– Сега не е време да говорим за това – намеси се укорно Кирсти.

– Не е време ли? – изгърмя недоволно Харбен. Той се обърна към Стивън и Алисия и размаха празния си ръкав. – Какво може мъжът без дясната си ръка? Макарън ми я отсече. Преди шест години нападна говедата ми и отнесе със себе си ръката ми.

– Преди шест години – прошепна Алисия. – А нима Макгрегър не опустошаваше нашите пасища и не убиваше хората ни?

Харбен махна със здравата си ръка.

– Така трябва. Защо Макарън краде говедата ни?

– Нима искаш Макарън да си седи спокойно у дома и да гледа как избиват хората му? Не е ли редно да потърси отмъщение?

– Алисия! – проговори предупредително Стивън.

– Остави я да говори! – изпухтя Харбен. – Тя има глава и може да мисли. Какво знаеш за Макарън?

– Той...

Кирсти побърза да се намеси в опасния разговор:

– Тя живее точно на границата със земите на Макарън.

– Горката, сигурно е преживяла страшни неща – промърмори съчувствено Харбен. – Лошо ли се отнасяха към теб?

– Разбира се, че не – отговори с усмивка Алисия.

– Гръм и мълния! Трябва да ми разкажеш как си успяла да се спасиш от дългите им мечове!

Кирсти стана от столчето си.

– Мисля, че е крайно време да си лягаме. Утре трябва да станем много рано, за да издоим кравите.

– Права си – усмихна се мрачно Харбен. – С всяка година денят започва няколко минути по-рано.

По-късно, когато Алисия и Стивън лежаха сгушени под наметките си върху коравия сламеник, тя го погледна втренчено и рече:

– Само не ми чети лекция сега, моля те!

Стивън я притисна силно към себе си.

– Не съм имал такова намерение. Много ми се искаше да послушам как се караш със стария Харбен. Обзалагам се, че той е човек, който може да ти противопостави сериозни аргументи. Никой от двамата нямаше да остави и едно добро качество у противниковия клан.

Той я целуна, за да предотврати избухването ѝ, и скоро двамата заспаха прегърнати.

На следващата сутрин един пратеник донесе вест, която унищожи в зародиш плановете на Стивън да напусне колибата на Харбен колкото се може по-скоро. Хората на Макгрегър бяха узнали, че господарката на клана Макарън и английският ѝ съпруг са изчезнали по пътя към Англия. Макгрегър беше обещал голяма награда за залавянето им.

Като чу заканите на Харбен, че с удоволствие ще предаде на Макгрегър грозната вещица Макарън, Стивън се ухили, но усмивката изчезна от устните му, когато бащата на Кирсти описа англичанина като безполезен паун, който изобщо не заслужавал да стъпва по свещената шотландска земя. Когато Алисия сподели мнението на Харбен за англичанина и го окуражи да избълва още по-страшни проклетия срещу сънародниците му, лицето му помрачня още повече. Трябваше да се намеси Кирсти, за да сложи край на тирадите на баща си.

– Един ден ще си платиш скъпо и прескъпо за днешните обиди – пошепна Стивън в ухото на Алисия, докато вървяха към пристройката, където бяха подслонени кравите.

– И как ще си отмъстиш? – попита дяволито Алисия. – Може би като ме преследваш по типично английски начин с похотливостта си? – И тя тръгна пред него с изкусително поклащащи се хълбоци.

Стивън понечи да отговори нещо, но само се усмихна многообещаващо и отиде да дои кравите.

Алисия беше свикнала със селската работа от детските си години, когато прекарваше много време в хижите на селяните. За разлика от нея Стивън знаеше само да ръководи въоръжени мъже. Затова сега седна на ниското столче и изгледа объркано вимето.

– Ето как се прави – обади се тихо Кирсти и му показа как да стиска вимето на кравата, за да изцеди млякото. Тя се направи, че не чува ругатните му, когато млякото опръска краката му, вместо да отиде в кофата.

По-късно разпределиха равномерно млякото във всички кофи и Неста се учуди, че днес кравите са дали толкова малко мляко. После се усмихна с разбиране и ги изпрати на полето.

Трябваше да съберат зимните зеленчуци и да поправят каменните зидове. Доналд и Алисия се спогледаха усмихнато, когато при вида на камъните Стивън се зарадва като дете. Най-после работа, в която можеше да покаже силата си. Той донесе цяла купчина камъни и започна да се ядосва, че другите не работят достатъчно бързо. Вдигна на раменете си един камък, който приличаше по-скоро на скала, и Харбен го погледна с уважение. Кирсти смушка Алисия и се засмя доволно.

– С такъв мъж можеш да си построиш къща, голяма като замък – прошепна заговорнически тя.

– Много ти благодаря – отговори с усмивка Алисия и отново изпита усещането, че Кирсти знае повече, отколкото казва.

Вечерта уморените работници се събраха отново в скромната селска къща. Всички бяха весели и непрестанно се шегуваха. Доналд предизвика взривове от смях, когато разказа как Стивън дои крави и вдига огромни камъни. Старият Харбен запали доволно лулата си и се облегна на стената. За първи път от много години не мислеше за отсечената си ръка.

След два дни Кирсти и Алисия отидоха от другата страна на скалния риф, за да потърсят лишеи. Бебето, на което бяха дали името Рори Стивън, спеше в кошницата си, увито в топлото наметало на Алисия. През нощта беше паднал сняг и жените не бързаха. Двете се смееха, разговаряха за фермата и за мъжете си, доверяваха си тайни. Алисия не преставаше да се учудва на себе си. Никога в живота си не се беше чувствала толкова свободна и безгрижна. През тези дни тя не беше господарката на Макарън, която вечно имаше грижи и носеше тежка отговорност.

Изведнъж тя наостри уши и застина на мястото си. Всъщност, не беше чула подозрителни звукове, но нещо във въздуха я предупреди за наблюдаваща опасност. Не напразно беше живяла години наред сред мъже.

– Кирсти – проговори съвсем тихо тя. Гласът ѝ прозвуча като заповед.

Кирсти вдигна глава и я погледна стреснато.

– Не мърдай. Разбираш ли какво ти говоря? – това вече не беше усмихнатата Алисия, а господарката на клана Макарън.

– Рори – прошепна Кирсти и очите ѝ се разшириха от ужас.

– Чуй какво ще ти кажа. Трябва да изпълниш заповедта ми съвсем точно – отвърна настойчиво Алисия. – Иди в онзи храсталак и се скрий добре.

– Рори – повтори беззвучно Кирсти.

– Имай ми доверие – отговори твърдо Алисия. Погледите им се срещнаха.

– Да – промълви едва чуто Кирсти. Тя знаеше, че може да се довери на новата си приятелка. Алисия беше по-силна и по-бърза от нея. Рори

беше най-скъпоценното нещо в живота, но тя съзнаваше, че Алисия ще съумее да го защити много по-добре от нея. Затова се обърна и пропълзя безшумно в гъстия храсталак. Избра място, което ѝ позволяваше да вижда кошницата с бебето. Знаеше, че Алисия има много по-голям шанс да избяга със сина ѝ. Тя беше дребна и слаба и мъжете щяха да я настигнат много бързо.

Алисия остана спокойно на мястото си. Само очите ѝ оглеждаха бдително околността. Тя чакаше, макар да не знаеше точно какво.

Водата на потока беше бърза и плискането ѝ заглуши тропота на конските копита. Точно в мига, когато Кирсти се скри в храсталака, иззад скалния риф излязоха четирима ездачи. Оказаха се англичани, облечени с дебели ватирани жакети и клинове. И четиримата бяха дрипави и брадясали, очите им святкаха жадно.

Те забелязаха веднага Алисия и тя видя как очите им блеснаха похотливо.

Рори се разплака, тя отиде до кошницата и взе малкия на ръце.

– Я виж какво намерихме! – обади се весело един рус мъж и подкара коня си право към нея.

– Красавицата от шотландските блата – засмя се вторият и мина отзад, за да ѝ пресече пътя за бягство.

– Погледни косата ѝ! – промърмори възхитено третият и махна с ръка на четвъртия да затворят кръга.

– Шотландките са все курви – изрече със задоволство първият и продължи да настъпва към нея. Алисия отстъпи назад едва когато муцуната на коня му докосна гърдите ѝ. – Не ми изглежда много уплашена – продължи мъжът. – По-скоро ми се струва, че ме моли да я отвикна от този високомерен поглед. Жените не бива да имат разделени брадички – прибави през смях той. – Не им подобава.

– Черна коса и сини очи – намеси се вторият мъж. – Виждал съм я някъде, но къде, по дяволите?

Ако аз я бях виждал някъде, със сигурност щях да си спомня – каза третият, извади мечата си и опря острието му в трапчинката на брадичката ѝ.

Алисия го погледна с корави, студени очи, докато обмисляше положението си.

– Велики Боже! – прошепна изумено вторият мъж. – Сега вече знам къде съм я виждал!

– Какво ме е грижа? – засмя се първият и скочи от седлото. – Няма да изпусна тази красавица, която и да е тя.

– Чакай! – извика вторият. – Тя е Макарън. Видях я в къщата на сър Томас Крайтън. Помните ли, че трябваше да я оженят за един от братята Аскот?

Мъжът, който бе слязъл от седлото, отстъпи крачка назад.

– Вярно ли е това? – попита тихо той, очевидно впечатлен от името ѝ.

Алисия го погледна втренчено и се опита да успокои плачещото бебе. Третият мъж, който продължаваше да седи на коня си, избухна в смях.

– Само я погледни! Не може да бъде друга, освен Макарън! Виждал ли си жена с толкова гордост в погледа? Чух, че онзи Аскот трябвало да се бие заради нея, макар че лично крал Хенри му я обещал за съпруга.

– Вярно е – съгласи се вторият. – Само като я погледнеш, и разбихащ защо Аскот е бил готов да се сражава до смърт с противника си.

– Лейди Алисия – проговори замислено първият мъж. Името ѝ беше добре известно сред аристократичното общество на Англия.

– Къде е лорд Стивън?

Алисия не отговори. Само хвърли кратък поглед в посока към къщата, скрита зад скалната стена. Бебето отново заплака и тя се приведе към него, за да го успокои.

– Божичко, каква плячка! – проговори въодушевено четвъртият мъж, който досега стоеше настрана. – Какво ще правим сега с нея?

– Ще я предадем на семейство Аскот – предложи първият. – Сигурен съм, че Стивън я търси.

– Да не мислиш, че ще ни възнагради богато, като му я върнем? – попита през смях вторият.

Четвъртият насочи коня си към нея и Алисия се отдръпна уплашено.

– Какво ще кажете за клана ѝ? – попита замислено той. – Хората на Макарън враждуват с Макгрегърови. А тази земя е на Макгрегър.

– Браво, Чарлз! – похвали го първият. – Мисля, че идеята ти е добра. Тази дама очевидно се крие. Само не мога да разбера чие е детето.

– Тя се омъжи за Аскот само преди няколко месеца и надали е нейно. Може пък да е избягала от него, за да роди копелето на някой шотландец.

Вторият мъж избухна в смях.

– Значи Стивън ще плати цяла купчина злато, за да си я върне. А после ще я пусне в казана е врящо масло...

– Какво ще кажете, ако поискаме откуп от всички – от клана ѝ, от

Макгрегър и от Стивън Аскот?

– Точно така. А ние ще се забавляваме с нея, докато пристигне откупът.

Кирсти не смееше да помръдне от мястото си. Очите ѝ плуваха в сълзи, от изхапаната ѝ долна устна капеше кръв. Тя знаеше, че Алисия можеше да се спаси с бягство. Скалата зад гърба ѝ не беше много стръмна за силна жена като нея, а конете не можеха да я преодолеят. За да избяга обаче, Алисия трябваше да изостави бебето. Нуждаеше се от ръцете си, за да се изкатери по стената. Докато държеше в ръцете си бебето, тя нямаше възможност да се изплъзне от англичаните.

– Предложението ми харесва – усмихна се първият мъж и направи още една крачка към Алисия. – Най-добре е да не се противите, милейди. Няма да ви сторим зло. А сега ми дайте детето. – Той ѝ говореше, сякаш не бе чула предишните му думи. Когато Алисия се отдръпна от протегнатата ръка, той смръщи чело. – Ясно е, че детето не е на Аскот. Не е ли по-добре да го отстраним веднага?

Алисия го погледна и проговори спокойно:

– Ако сториш зло на мен или на детето ми, кланът и братята Аскот ще се нахвърлят върху теб и хората ти като вълци.

Мъжът я погледна смяно, но се овладя бързо.

– Опитваш се да ни сплашиш, така ли? – Той направи още една крачка към нея. – Дай ми детето!

– Не се приближавай – проговори заплашително тя. Един от мъжете на седлата се изсмя злобно.

– Внимавай, приятелю! Погледът ѝ е убийствен. – Още един мъж се смъкна от коня.

– Май имаш нужда от помощ – проговори спокойно той. Другите двама останаха на седлата. Само приближиха конете си към желаната плячка.

Алисия не губеше спокойствие. Не можеше да остави детето, за да поsegне към камата си. Единственият ѝ шанс беше да избяга. Англичаните бяха свикнали да живеят върху гърба на коня и не умееха да тичат. Тя се изплъзна без усилия от ръцете на първия мъж, притисна бебето до гърдите си и хукна като подгонена сърна.

Ала дори най-бързата шотландка не може да се мери с бързите коне.

Единият от двамата ездаци съобразително ѝ пресече пътя. Злобният му смях отекна в близката скала. Рори изплака уплашено и Алисия го скри под наметалото си. Знаеше, че ако го остави дори за миг на земята,

мъжете ще го стъпчат безмилостно.

Англичаните я обкръжиха отново. Единият я сграбчи за рамото и я блъсна към другаря си, който стоеше зад нея.

В този миг огнякъде долетя стрела и се заби в гърдите на мъжа, който беше протегнал ръка да я улови.

Останалите трима замръзнаха по местата си и се загледаха смаяно в безжизненото тяло.

Алисия нямаше време да размишлява откъде бе дошла неочакваната помощ. Тя се възползва от моментното вцепенение на мъжете и хукна да бяга. Трябваше да се изкатери по скалата.

Мъжете се огледаха, за да намерят стрелеца, и скоро откриха шотландеца, който се беше скрил между камъните. В същия момент той вдигна лъка си и изпрати втора стрела. Още един мъж политна и се строполи на земята. Другите двама, които не бяха слезли от конете си, направиха рязък завой и препуснаха в луд галоп в посоката, от която бяха дошли.

Стивън се спусна пъргаво по скалата. Раб тичаше след него. Кучето го бе предупредило за опасността. Още докато тичаше, той опъна лъка си и третият мъж се свлече от седлото. Кракът му се заплете в стремето и конят го повлече след себе си. Стивън се втурна да преследва последния жив англичанин.

Кирсти се измъкна от скривалището си. Цялото ѝ тяло трепереше като в треска. Шокът беше толкова силен, че тя едва се движеше. Алисия затича към нея и я пресрещна на половината път. Кирсти взе бебето от ръцете ѝ, помилва го с безкрайна нежност и се огледа. Доналд се спусна по скалата и се втурна уплашено към двете жени. Кирсти му подаде бебето и падна в прегръдката на Алисия. От устните ѝ потекоха несвързани слова.

– Ти спаси живота му! Можеше да избягаш, но не го направи. Ти рискува живота си заради детето ми! О, Алисия, как да ти се отблагодаря!

Алисия я гледаше, без да разбира. Още не можеше да се опомни от онова, което видя. Очите ѝ търсеха Стивън, който продължаваше да преследва беглеца.

– Той уби англичани! – шепнеха невярващо устните ѝ. Сърцето ѝ беше пълно с любов към мъжа, който беше убил трима англичани, за да предпази съпругата си и едно шотландско бебе. Доналд сложи ръка на рамото ѝ.

– Съжалявам, Алисия, но вие със Стивън трябва да се махнете

отгук – проговори с мъка той.

– О, Доналд, не казвай това! – проплака Кирсти.

– Не, мила, трябва. Тези хора... – Той спря наред думите си, защото видя, че Стивън се връща.

Алисия се запъти към мъжа си. Движеше се като в транс. Огледа го внимателно, но не откри кръв по тялото му. По челото му се стичаха капчици пот и тя протегна ръка да го избърше.

– Ранен ли си? – попита тихо тя.

Стивън я погледна с възхищение и я притисна до гърдите си.

– Ти се държа много смело, Алисия. Спаси бебето на Кирсти.

Алисия не може да отговори, защото в гърлото ѝ беше заседнала буца.

Доналд се втурна към тях:

– Стивън! Какво стана с четвъртия англичанин?

– Избяга ми – отговори ядно Стивън и отново помилва жена си, сякаш искаше да се увери, че е цяла и невредима. Кирсти и Доналд се спогледаха с усмивка.

– Той ще отиде при Макгрегър и ще му съобщи за вас – проговори мрачно Доналд.

Алисия се отдръпна от Стивън и го погледна втренчено.

– Откога знаете, че аз съм Алисия Макарън? – попита тихо тя.

– Разбрах го още в мига, когато те видях – проговори колебливо Кирсти. – Виждала съм те преди около година, когато баща ти беше още жив. С мама събирахме ягоди, когато минахте на коне.

– Значи майка ти също знае – промълви несигурно Алисия и улови ръката на мъжа си. – А баща ти?

Кисти смръщи чело.

– Татко е много сърдит на клана Макарън и няма да прости толкова лесно. Ще му оставим още малко време да размисли. Смятахме да му кажем истината, като ви опознае по-добре. Знаехме, че няма да му бъде лесно. Той мрази вашия клан и...

– За съжаление нямаме никакво време – прекъсна я решително Доналд. – Избягалият англичанин ще разкаже всичко на Макгрегър.

– Трябва да се махнем отгук, Стивън – каза спокойно Алисия. – Нямаме право да излагаме семейството на Кирсти на опасност.

Стивън кимна и се обърна към двамата шотландци.

– Доналд, Кирсти... – започна развълнувано той.

– Не говори – прекъсна го Кирсти. – Вие сте кръстници на сина ми. Никога няма да забравя какво направихте за него.

Стивън я погледна с мека усмивка.

– Той би могъл да отрасне като осиновено момче на брат ми.

– Искаш да го заведеш при англичаните? – изпухтя сърдито Алисия. – Не, Кирсти, по-добре е да го отгледаме в нашия клан. Ще стане истински Макарън.

– Не бива да се карате за Рори – намеси се ухилено Доналд. – Ние с Кирсти ще си родим още момчета и тогава всяко ще си намери мястото. А сега вземете английските коне и препускайте към Англия! Имате достатъчно време, за да пристигнете за Коледа.

– О, Кирсти! – прошепна развълнувано Алисия и прегърна малката жена. – Как ще разкажа на хората си, че най-добрата ми приятелка е от клана Макгрегър?

– Трябва да се върнеш при нас и да преговаряш с Макгрегър – отговори сериозно Кирсти. – Той е добър човек и има слабост към красивите жени. Опитай се да сложиш край на враждата. Представи си, че един ден синовете ни се изправят едни срещу други! Можеш ли да понесеш тази мисъл?

– Не, разбира се, че не – отговори Алисия и се откъсна от прегръдката ѝ. – Давам ти думата си, че един ден ще се върнем при вас.

Стивън сложи ръка на рамото ѝ.

– Разбира се, че ще се върнем, макар и само заради вълшебното пиетие на Харбен. Иначе може да си останем без синове.

Доналд избухна в смях.

– Ние с теб също трябва да си уредим отношенията, Алисия. Само като си спомня какво надрънках за клана Макарън, докато ти седеше в купчината листа и ми се присмиваше!

– Всичко, което каза за тях, отговаря на истината – отговори весело Стивън. – Моята жена е най-упоритата, най-непокорната личност, която си виждал. Тя е...

– Най-прекрасната жена на света – завърши изречението Доналд и прегърна Алисия. – Никога не мога да ти се отплатя за онова, което направи за сина ми! – Той я целуна и се обърна към Стивън: – Тръгвайте, нямате време за губене! Вземете конете на англичаните и вървете. – Той стисна ръката на Стивън и продължи с усмивка: – Когато Кирсти ми каза, че си англичанин, не можах да повярвам. И днес не съм съвсем убеден.

Стивън се засмя поласкано.

– Сигурен съм, че го казваш като комплимент. Кирсти, за мен беше чест да се запозная с теб. Много ми се искаше да останем малко по-

дълго при вас, за да научиш Алисия как да се отнася към съпруга си.

Доналд го удари по рамото и се засмя още по-силно.

– Видът ѝ лъже, приятелю. Тя умее да налага волята си също като Алисия. Само че го прави по друг начин.

Алисия и Стивън яздиха бързо в продължение на няколко часа. Все пак се стараеха да не създават впечатление, че бягат, защото не искаха да привличат вниманието на враговете. Хората на Макгрегър бяха навсякъде. По пътя Стивън спря и изхвърли английското седло и стремената в хрусталаците. Алисия убеди жената на един селянин да им продаде гърне с черна боя, за да замажат светлите петна по челата на конете. Стивън поиска да се отплати на жената с медните монети, които бяха намерили в чантите на седлата, но Алисия се изсмя и му напомни, че все още се намират на шотландска земя. Всички ги посрещаха като гости и дори най-бедният селянин беше готов да сподели с пътниците оскъдната си трапеза. Шотландците се отнасяха така не само към сънародниците си, но и към чужденците, стига да не бяха англичани. Алисия се забавляваше безкрайно с ироничните забележки, които Стивън отправяше по адрес на англичаните. Шотландците, при които гостуваха, му показваха опожарените си поля. Един мъж им представи внука си, роден след изнасилването на малолетната му дъщеря от англичанин. Стивън изслушваше съчувствено оплакванията на селяните и отговаряше с мек гърлен акцент, който изглеждаше толкова естествен, сякаш се беше родил с него.

Нощем двамата се увиваха в дебелите наметала и се любеха до изнемога. Денем също им се случваше да се погледнат и в следващия миг да скочат от седлата и да се втурнат към крайпътните храсти, събличайки дрехите си. Стивън трябваше само да погледне Алисия и тя знаеше какво трябва да направи. Очите ѝ започваха да пламтят, от тялото ѝ струеше топлина. Когато ръката му се протягаше, за да я свали от седлото, тя избухваше в изкусителен смях.

– Мисля, че никога няма да ти се наситя – пошепна в ухото ѝ Стивън и нежно захапа меката ѝ шия.

– Причината обаче не е в невъзможността да удовлетвориш апетита си – отвърна дяволито тя, затвори очи и се надигна срещу него. – Господи, Стивън! – извика изведнъж тя и го отблъсна. Стивън се изправи и видя, че на пътя са застанали няколко души и ги зяпат любопитно.

– Добро утро – поздрави любезно той и отново целуна нежната шия

на жена си. Алисия го блъсна сърдито и се надигна.

– Ти нямаш ли чувство за срам? – попита сърдито тя. – Трябваше поне да... – Като видя блясъка в очите му, гласът ѝ пресека. – Наблизо има горичка – прошепна в ухото му тя.

– Двамата се скриха между дърветата и отново се прегърнаха. Работеше на стража. Алисия не преставаше да се възхищава на тялото на мъжа си. Светлината, която се процеждаше през гъстата шума, хвърляше танцуващи сенки върху бронзовата му кожа, под която се очертаваха силните мускули. В него имаше упорито съдържана сила, самочувствие и увереност. Имаше и още нещо – умение да наелектризира тялото ѝ. Тя се опита да го подразни, като се отдръпна от него, но той трябваше само да протегне ръка към хълбока ѝ и съпротивата ѝ отслабна изведнъж.

Двамата се любеха във всички възможни пози. Алисия беше забравила тежката отговорност, която носеше като господарка на клана Макарьн, и се чувстваше свободна и щастлива. Тя търсеше близостта на Стивън също така жадно, както той нейната. Харесваше ѝ да опитва нови пози и тялото ѝ често поемаше контрола над разума. Тя лягаше по гръб и увиваше краката си около тялото му, докато той лежеше настрани. Привличаше го в скута си и стенеше сладостно, докато ръцете му милваха коленете ѝ. Тялото ѝ беше пълно с любов, с пулсираща страст.

След като се любиха да насита, двамата лежах дълго прегърнати, без да усещат студения вятър и влажната, на места замръзнала земя.

– Разкажи ми нещо за семейството си – помоли тихо тя и гласът ѝ трепереше от изживяната възбуда.

Стивън се усмихна и помилва гърдите ѝ. Харесваше му, че тя е също така слаба и изтощена като него. Потрепери от студената милувка на вятъра и застана така, че да не ѝ духа.

– Облечи се. Ще си изпечем няколко овесени питки.

Двамата се облякоха бързо и той извади от чантата на седлото си метална плоча и чувалче овесено брашно. Това беше единствената им покупка досега. Алисия приготви огнището. После забърка брашното с вода, докато плочата се нагорещяваше на огъня, и изля рядката смес на тънка струя върху нажежения метал. Стивън обръщаше питките с пръсти.

– Още не си отговорил на въпроса ми – напомни му Алисия, докато се хранеха.

– Семейството ми... – започна Стивън и спря. Вече нямаше желание да я представи на братята си. Предпочиташе да я запази само за себе си.

– Защо ме гледаш така странно, Стивън?

Той се усмихна и обърна следващата питка.

– Гевин е най-големият. После съм аз, след това Рейн и накрая Майлс.

– Как изглеждат братята ти? Приличат ли на теб?

– Много ми е трудно да ги опиша. Гевин е грамаден мъж. Много е своенравен. Той управлява семейните имоти и им посвещава цялото си време и сили. Живее в стария семеен замък и почти не се мярка в Лондон.

– Той е единственият от братята ти, който е женен, нали?

– Защо забравяш мен? – попита весело той. – Гевин и Джудит са женени почти от една година.

– Каква е снаха ти?

– Красива! Мила, сладка и незлобива. – Той се засмя тихо. – Като спътница на Гевин тя просто не може да си позволи да бъде злобна; защото той не познава жените и често прави глупости.

– Радвам се да чуя, че поне един от братята Аскот не познава жените.

Стивън не обърна внимание на иронията ѝ и продължи:

– Рейн е като Там. Не много висок, набит и силен като мечка. Той прилича най-много на баща ни. Рейн е... как да се изразя... добър. Не понася несправедливостта. Готов е да пожертва живота си, но няма да изложи крепостните си на опасност или да допусне някой от хората му да загине от чужда ръка.

– А Майлс?

– Той е много тих – отговори с усмивка Стивън. – Винаги мълчи и никой не може да проникне в душата му. Обикновено е сдържан, но когато избухне, никой не смее да му се мярка пред очите. Темпераментът му е невероятен! Когато бяхме още деца, се разгневи на един паж и тримата едва успяхме да го удържим.

– Какво беше сторил пажът? – попита с интерес Алисия и пое горещата овесена питка.

Стивън се беше унесъл в спомените си.

– Опита се да изнасили едно момиче. Майлс обича жените.

– Всички жени?

– Всички – отговори мрачно Стивън. – А те тичат подире му, сякаш е скрил в тялото си ключа от рая. Още не съм срещал жена, която не харесва Майлс.

– Сигурно е много интересен мъж – промълви замислено Алисия и

облиза пръстите си.

– Само да смееш! – изгърмя той, но млъкна изведнъж, забелязал учудването в очите ѝ. Обърна ѝ гръб и се зае отново с питките. – Не ти разказах за Мери...

– Коя е Мери?

– Сестра ни.

Тонът му я смая.

– Никога не си споменавал, че имаш сестра. Каква е тя? Ще ви гостува ли за Коледа?

– Мери е светица – отговори със страхопочитание Стивън. – Още като деца усещахме, че е различна. Тя е най-голямата и винаги се грижеше за малките си братя. Не допускаше да им се случи нещо лошо. Гевин и Рейн непрекъснато се биеха. Гевин знаеше, че един ден семейното богатство ще бъде негово, и много се ядосваше, когато Рейн прощаваше грешките на крепостните. Смяташе, че само той е отговорен за управлението. Мери винаги заставаше между двамата и ги успокояваше с благия си глас.

– Как го постигаше, за Бота? – попита учудено Алисия, припомнила си задълженията си към клана.

– Така и не разбрах как успяваше. Когато Майлс се хвърли върху бедния паж, Мери беше единствената, която успя да го укроти.

– Сигурно вече е омъжена. Добър ли е мъжът ѝ? Обича ли я?

– Мари няма мъж. Помоли Гевин за разрешение да не се омъжва и тъй като не познавахме мъж, който би бил достатъчно добър за нея, уважихме желанието ѝ. Мери постъпи в манастира, който се намира недалече от семейното имение.

– Много добре сте сторили – проговори тихо Алисия. – Малко са братята, които се съобразяват с желанията на сестрите си. Чувала съм, че английските девойки нямат право да решават бъдещето си.

Стивън не се разсърди на забележката ѝ.

– Мисля, че си права. Може би трябва да вземат пример от шотландците.

– Говориш за англичаните, сякаш са ти чужди – прошепна изненадано Алисия.

Стивън избухна в смях.

– Знаеш ли, вече се чувствам почти шотландец. – Той стана и протегна голия си крак. – Мислиш ли, че собствените ми братя ще ме познаят в този вид?

– Не съм съвсем сигурна – отговори с усмивка тя. – Братята ти

може би ще те познаят, но само те. – В гласа ѝ имаше гордост.

– Ще почакаме и ще видим – заключи философски Стивън. – Не е лошо да си починем още малко, преди да се явим пред братята ми.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато стъпиха на английска земя, Стивън веднага усети разликата. Дори на границата с Шотландия хората не бяха свикнали да срещат планинци. Някои зяпаха безсрамно дрехите им, други ги изпращаха с ругатни, защото имотите им бяха нападнати от шотландци. Алисия яздеше с гордо изправен гръб и високо вдигната глава. Нито един англичанин не успя да я предизвика да му отговори, както заслужаваше. Реагира само веднъж, когато Стивън спря в двора на един селянин, за да попълни запасите им от вода. Селянинът излезе от къщата си и ги прогони с вдигната вила. Алисия едва успя да възпре мъжа си, който се нахвърли да бие непознатия селянин. Часове след това Стивън ругаше глупостта на англичаните и Алисия не можеше да сдържи усмивката си. Това бяха нейните думи, нейните мисли.

След това обаче двамата се скараха. Преди две нощи Стивън беше споделил с нея плана си да посети един приятел от детинство и да се пошегува с него.

– Не прави това – повтори може би за стотен път Алисия. – Планът ти не ми харесва.

– Ние с него често сме си устройвали такива шеги – обясняваше търпеливо Стивън. – Приеми го като вражда. Ти би трябвало да знаеш какво е вражда между семействата.

– Онова, което разделя Макгрегърови и Макарънови, е истинско. То е израсло и се е утвърдило в многото години враждебност и гняв. Те убиваха хората ми, крадяха добитък ни. Някои от жените ми отглеждат копелета на Макгрегърови. – Тя го погледна умолително. – Онова, което възнамеряваш ти, е детска игра. Моля те, откажи се от този дързък план. Толкова ли е важно дали приятелят ти ще те познае или не?

Стивън я погледна мрачно. Нямахше намерение да отговаря на въпроса, който беше чул поне десет пъти. Нямахше как да ѝ обясни отношенията си с Хю. Често си спомняше дните, прекарани с него, и всеки път го обземаше неловкост и срам.

Двамата патрулираха заедно по равнинната граница с Шотландия по заповед на крал Хенри. Един ден пристигна вест, че Стивън е определен за съпруг на господарката на клана Макарън и Хю избухна в луд смях. Дни наред му описваше ужаса, който го очаква в прегръдките на грозната, кокалеста шотландка. Много скоро целият лагер заговори за

бъдещата съпруга на лорд Стивън и всички оплакваха нещастieto му.

Стрелите на Хю бяха много болезнени за Стивън, защото по онова време той беше влюбен. Името на жената беше Маргарет, накратко Мег. Пълно розовобузо момиче с буйна руса коса, дъщеря на един търговец от равнината. Малката имаше големи сини очи и мъничка уста, която изглеждаше винаги готова за целувки. Беше плаха, почти не говореше, само гледаше с обожание Стивън – или поне той си въобразяваше, че е така. Нощ след нощ той я държеше в прегръдките си, милваше мекото й тяло и си представяше страшното бъдеще, което го очакваше в прегръдките на шотландката.

След няколко безсънни нощи Стивън реши, че е по-добре да отклони кралското предложение. Щеше да се ожени за дъщерята на търговеца. Тя не беше богата, но баща й имаше магазини, а Стивън разполагаше с малко имение, което му носеше приличен доход. Колкото повече размишляваше, толкова повече му харесваше тази мисъл. Опитваше се да забрави гнева на краля и все повече се ожесточаваше срещу него.

Хю беше този, който унищожи мечтите му. Той разказа на Мег, че Стивън е длъжен да сключи брак по волята на краля, и бедното дете беше толкова отчаяно, че се хвърли на врата на приятеля му, за да се утеши за загубата. Хю не се колеба дълго, а я прие в обятията и леглото си. Това беше историята, която Мег разказа на Стивън.

Една нощ Стивън залови приятеля си в леглото с момичето, което обичаше, и едва не обезумя от болка. Странно, но болката не се превърна в гняв. Видяното му даде доказателство, че не е обичал истински Мег. Вероятно тя също не го обичаше, след като бе побързала да си намери нов любовник. Тогава Стивън затърси средство да излекува Хю със собственото му лекарство, но само след няколко дни пристигна вест от Гевин. Брат му имаше нужда от помощ и Стивън трябваше да замине за Лондон, без да е успял да се реваншира.

Най-после той имаше благоприятен случай да навакса пропуснатото. Ако успееше да се промъкне незабелязано в къщата на Хю и да я напусне също така незабелязано, това щеше да бъде достатъчен реванш за него. Хю не обичаше чужди хора в къщата си. Не се осмеляваше дори да язди сам, а излизаше винаги с придружители. Точно така, каза си усмихнато Стивън, ще имам възможност да му се отплатя за приятелската услуга.

Двамата пристигнаха в дома на сър Хю малко преди залез слънце. Алисия погледна с учудване високата каменна постройка с решетки на прозорците. Дворът беше пълен с хора, които се разхождаха бавно, и с

други, които тичаха, за да изпълнят възложените им задачи. Слугите на Хю бяха добре обучени и не си губеха времето в приказки.

Стивън и Алисия трябваше да отговарят на въпросите на стражите още на няколко мили преди господарския дом. Стивън се възползва отново от тежкия си шотландски акцент и попита дали ще им позволят да изразят почитанията си към господаря по време на вечерята. Двамата трябваше да чакат дълго, докато стражата се осведоми дали това ще бъде приятно на сър Хю.

Стивън знаеше, че Хю е много горд с умението си да свири на лютня и не пропуска възможност да оцени критично изпълненията на други музиканти. Затова посрещна с развеселена усмивка новината, че господарят им е позволил да оставят конете си в обора и да се нахранят в кухнята.

По-късно, когато седнаха край голямата дъбова маса, отрупана с разнообразни ястия, Алисия започна да се примирява с плана на Стивън. Нямаше представа какво е замислил мъжът ѝ. Не беше свикнала с номерата, които си погаждаха английските благородници.

– Що за човек е този сър Хю? – попита с пълна уста тя. Прясно опеченият английски хляб беше много вкусен.

Стивън изпуктя презрително.

– Ако имаш предвид външния му вид, трябва да знаеш, че много се харесва на дамите. Макар че е доста дребен, дебел и с много тъмна коса. Освен това е невероятно тромав и за придружителите му е цяло мъчение да препускат заедно с него по опасната граница с Шотландия. Движи се като охлюв. Когато служехме заедно, живеех в постоянен страх, че ще го убият, преди да е успял да се събуди и да облече бронята си.

– Женен ли е?

Стивън я погледна остро. Сър Хю правеше силно впечатление на жените и можеше да стане опасен.

– Искам този път да си държиш главата наведена – проговори предупредително той. – Само този път, моля те! Опитай се да се държиш като послушна и покорна съпруга.

Алисия вдигна предизвикателно едната си вежда.

– Нима някога съм била друга?

– Алисия, предупредих те! Това е нещо, което засяга само Хю и мен. Дръж се настрана, ако обичаш.

– Това прозвуча някак си страхливо – продължи дяволито тя. – Нима приятелят ти е толкова красив, че никоя жена не може да му устои?

Тя говореше на шега, но когато погледна мрачното лице на Стивън,

усети, че се е доближила до истината. Разбира се, тя нямаше да се хвърли на шията на някакъв си англичанин, камо ли в краката му, макар че помнеше някои пози, в които главата ѝ се намираще между краката на Стивън. Споменът я накара да се усмихне.

– Няма нищо смешно! – отрязва я остро Стивън. – Ако не ме слушаш, ще... – Той млъкна изведнъж, защото един от слугите на сър Хю застана пред тях и съобщи, че господарят желае да чуе изпълнението му.

В голямата зала бяха наредени дълга маси, поставени върху грамадни пьнове. Вечерята беше започнала. Стивън бутна Алисия към едно столче, поставено до най-отдалечената стена. Тя потисна с мъка хихикането си, когато бе удостоена и с мрачно-предупредителен поглед. Един ден щеше да му се отплати за тази глупава детинска игра.

Стивън взе подадената му лютня и приседна на един стол на няколко крачки от господаря на дома. Изпълнението му беше много добро. Гласът му беше дълбок и силен и стигна до най-отдалечените кътчета на залата.

Алисия се оглеждаше скришом. Тъмнокосият мъж, който седеше начело на масата, не обръщаше внимание на певица. Стивън го бе описал много точно. Сър Хю поднасяше ястията към устата си толкова бавно, сякаш трябваше да обмисли всяко движение.

Алисия загуби бързо интерес към мъжа, който се хранеше с дразнеща бавност, облегна глава на каменната стена и затвори очи. Имаше чувството, че Стивън свири само за нея. По едно време отвори за миг очи и забеляза, че той я наблюдава. Погледът му беше толкова горещ, че сякаш я докосна с ръка. Като видя израза в очите му, тя се разтрепери и коленете ѝ омекнаха. Стивън пееше галска песен и тя се изненада дори само от факта, че знаеше наизуст дългия текст. Сигурно го беше научил от Там. Сладката музика и любовните думи, произнесени на родния ѝ език, я накараха да забрави къде се намира – да забрави, че е в залата на един английски господарски дом, обкръжена от врагове. Потънала в мечтите си, тя повярва, че е отново в Ларенстън, при мъжа, когото обичаше.

При тази мисъл тя се усмихна, но само след миг забеляза, че Стивън е запял по друг начин. Отвори бързо очи и видя, че той се е обърнал към господаря на дома. Алисия извърна бавно глава и забеляза, че сър Хю я наблюдава.

По свой начин той беше много красив – и много земен. Тъмни очи, тъмни коси и твърде голяма уста. Алисия го погледна с интерес.

Голямата му уста ѝ направи силно впечатление, макар и само заради несъответствието ѝ с другите части на тялото. Като забеляза интереса ѝ, сър Хю се усмихна самодоволно и Алисия неволно се запита дали и в любовния акт е толкова бавен, колкото и в останалите си действия.

При тази представа тя се усмихна иронично. Това беше тайната на Хю. Стивън вероятно не я беше открил, но тя беше жена и тази бавност ѝ се струваше доста интересна. При мисълта как ще сподели откритието си със Стивън тя се усмихна отново.

Погледна към мъжа си и се смая от мрачното му лице. Той ревнува, каза си изненадано тя и това ѝ хареса много повече от горещите погледи на сър Хю.

Тя сведе глава и приглади полите си. Не биваше да се чувства така, но не можеше да се възпротиви на радостта, която я бе обзела от откритието, че Стивън ревнува. Нямахме да му каже, че Хю изобщо не я интересува, защото съзнанието, че мъжът ѝ е силно привързан към нея и не желае да я дели с друг, беше много ласкателно за самочувствието ѝ.

Хю каза нещо на войника, който стоеше зад него, и мъжът се запъти към Стивън. Стивън го изслуша с потъмняло от гняв лице, после му подаде лютнята, прекоси залата с бързи крачки, сграбчи Алисия за рамото и буквално я извлече навън.

Когато излязоха в градината, потопена от луната в сребърна светлина, той заговори през здраво стиснатите си зъби:

- Чудесно се забавляваш, нали?
- Стивън, причиняваш ми болка!
- Би трябвало да те набия!

Алисия го погледна и очите ѝ заискриха от гняв. Това вече беше прекалено!

– Типична мъжка логика! Ти беше този, който държеше да дойдеш тук! Ти настоя за тази детска игра. А сега искаш да увенчаеш собствената си глупост и детинските си номера с един хубав бой!

Стивън впи нокти в рамото ѝ.

– Заповядах ти да седиш тихо и да не се излагаш на мъжките погледи, а какво направи ти? Усмихваше се прелъстително на Хю и той те забеляза! Та ти буквално му обеща, че може да има всичко, което би поискал от теб!

Долната ѝ челюст увисна смаяно.

- Това е най-абсурдното твърдение, което някога съм чувала!
- Лъжеш! Нали те видях!

Алисия го изгледа с разширени от смайване очи, но гласът ѝ

прозвуча спокойно:

– Какво ти става, Стивън? Погледнах твоя бивш приятел, както бих погледнала всеки друг човек, все едно мъж или жена. Бях любопитна, защото ми разказа колко е бавен и че тази бавност правела впечатление на жените.

– И ти ли искаш да се наредиш в харема му?

– Ти си подъл и ме обиждаш – отговори рязко тя. – На всичкото отгоре продължаваш да ми причиняваш болка.

Стивън нямаше намерение да я пусне.

– Сигурно искаш кралят да беше определил него за твой съпруг. Или може би Роджър Чатауърт. Щом успех да победа единия, ще се справя и с другия.

Това беше толкова детинско, че Алисия избухна в смях.

– Господи, каква логика! Само го погледнах, нищо повече. Ако се усмихнах, то беше защото мислех за нещо друго. Още веднъж ти припомням, че не съм искала да идваме тук.

Гневът на Стивън отлетя също така внезапно, както се беше появил. Той я притисна до гърдите си и костите ѝ изпукаха.

– Понякога ми се иска да не си толкова красива – прошепна задалежно той. – По дяволите, умирам от глад. Ела да видим има ли още нещо в кухнята.

Двамата се запътиха към кухнята прегърнати. Алисия се чувстваше особено близо до Стивън. Онова, което ги свързваше, беше истинска любов, не само плътска страст. Прислужниците в кухнята ги изгледаха недоволено, когато им поискаха още ядене, но Стивън намигна на готвачката и Алисия забеляза как дебелината старица буквално се разтопи под погледа му. Сега и тя изпита ревност. Нямаше да дели красивия си мъж с никоя друга жена, камо ли пък с някаква си готвачка.

Двамата седнаха на дългата маса и се нахвърлиха върху пресния ябълков сладкиш.

– Тези хора никога ли не пестят? – учуди се Алисия.

Стивън понечи да защита английската кухня, но не можа. Беше прекарал достатъчно дълго време в Шотландия, беше живял при родителите на Кирсти и беше разбрал какво е бедност. Дори в Ларенстън хората се задоволяваха с малко и гледаха на храната като на ценно имущество, което всеки ден може да свърши.

– Права си – отговори решително той, – при нас е различно.

Алисия го погледна с безкрайна любов и приглади назад непокорните къдрици, нападали по челото му. Дългата коса и загорялата от

слънцето кожа го правеха още по-красив. Тя се огледа бързо и видя, че половината млади прислужнички са се загледали с копнеж в голите му крака. Намръщи се грозно и стана от мястото си. Улови ръката на Стивън и каза:

– Хайде да излезем пак навън. Не съм свикнала с такива тесни и задушни помещения.

Стивън кимна в знак на съгласие. Изобщо не беше забелязал погледите на момичетата.

След час се разрази силна буря, придружена от студен дъжд, и двамата се принудиха да влязат отново в господарската къща. Алисия искаше да продължат пътя си, тъй като шотландците не се страхуваха дори от потопа, но Стивън се страхуваше да не се разболеят от белодробно възпаление. Затова си потърсиха място за нощувка.

Подът в голямата зала беше покрит със сламеници. Винаги имаше гости и нуждаещи се, които нощуваха там. Стивън потърси усамотено местенце, но такова просто нямаше. Когато най-после се настаниха и ръката му се плъзна към коляното ѝ, тя изсъска предупредително. Макар и неохотно, Стивън се отказа от намерението си. Алисия се сгуши в него и в следващия миг заспа.

Стивън не можеше да заспи. Отдавна не беше нощувал под покрив и високите каменни стени го потискаха. Даже Раб ръмжеше неспокойно и се мяташе насам-натам. Стивън си припомни коварството на Хю и отношенията му с търговската дъщеря и реши, че трябва да изпълни плана си докрай – така, както го беше замислил първоначално. Въпреки предупрежденията на Алисия Хю трябваше да узнае, че Стивън е бил в къщата му.

Той се измъкна тихо изпод наметалото на Алисия, заповяда на Раб да се грижи за господарката си и се запъти към източната врата на голямата зала.

Като дете беше посещавал много пъти имението на семейство Ласко с братята си и познаваше къщата. Един ден, докато си играеха, двамата с Хю откриха таен проход към горния етаж. Когато стигнаха до вратата в другия край на коридора, двете момчета трепереха от вълнение. Учудиха се, че вратата е добре смазана, а когато излязоха, установиха, че е скрита зад тежък степен килим. Чуха шумове и любопитството победи страха. Дядото на Хю се забавляваше в леглото с една съвсем млада слугиня. За съжаление той откри двете седемгодишни момчета много скоро и Стивън потреперваше и до днес, като си припомняше как ги беше напердашил. Дядото им обеща още по-страшни мъчения, ако

издадат тайната на прохода. Преди четири години, когато старецът почина, Стивън присъства на погребението му и си пожела и той да бъде в състояние да задоволява младите момичета до толкова почтена възраст. Той се засмя тихо, благодарен, че Алисия не е тук, за да прочете мислите в очите му.

Излезе в преддверието и се вмъкна зад един параван. Извади ножа си колана и разряза ленената материя. Трябваше да пхне ръка през гъстата мрежа от паяжини, преди да отвори ръждясалата врата. Промъкна се през тесния отвор и грижливо издърпа паравана.

Краката му се плъзгаха безшумно по стъпалата. Над главата му се виеха паяжини. Докато дядото на Хю беше още жив, тайната стълба се почистваше грижливо. Тъй като беше още ерген, Хю нямаше причини да крие галантните си похождения от чужди очи и беше занемарил стълбата.

Вратата в края на коридора се отвори с тихо скърцане. В края на леглото гореше свещ и Стивън се усмихна доволно. Това беше благоприятно стечение на обстоятелствата. Хю лежеше в леглото си и спеше.

Дори когато беше съвсем малък, той не искаше да спи сам. Като петгодишно момче едва не беше отвлечен от разбойници. Не обичаше да говори за тази случка, но оттогава не правеше и крачка без личната си охрана. Ако на следващата сутрин се събудеше и намереше до възглавницата си нож, това щеше да бъде успешно отмъщение за някогашното му коварство.

Стивън навиги част от наметалото си около дръжката на ножа, закрепил емблемата на Макарън за плата и остави ножа на възглавницата. После се обърна с широка усмивка към стенния килим.

– Хванете го! – проговори зад гърба му дълбокият глас на сър Хю. Четирима мъже изскочиха от ъглите на стаята и се нахвърлиха върху него. Стивън се измъкна от хватката на първия и заби юмрук в лицето на втория. Двамата мъже политнаха назад и той реши да не се занимава със следващите. Втурна се към вратата и почти я достигна, когато усети върха на меча в тила си.

– Много добре – проговори с искрено възхищение Хю. – Виждам, че и в Шотландия не си престанал да се упражняваш в бойните изкуства. – Той отпусна меча си и Стивън се обърна.

Хю беше напълно облечен. Той притисна меча си в шията на приятеля си и даде знак на стражите да го заобиколят. После вдигна ножа му от възглавницата си.

– Това е знакът на Макарън, нали? – Премести ножа в дясната си,

ръка и се засмя. – Много се радвам да те видя отново, Стивън.

Стивън се ухили до ушите.

– Проклятие! Как ме позна?

– Гевин ме посети преди няколко дни. Каза, че те очаква за празника. Чул слухове, че си имал трудности в Шотландия, и се разтревожил. Помоли ме да се ослушвам.

Стивън поклати глава.

– Собственият ми брат ме е предал! – Той погледна учудено стария си приятел. – Все пак не разбирам. Дори да си бил подготвен за появата ми, как ме позна в това облекло?

Очите на Хю святкаха развеселено.

– Една от песните, които изпълни в залата, ми е отдавна позната – пели сме я заедно, докато служихме в равнината. Как можа да забравиш? Толкова време упражнявахме акордите!

– По дяволите! – Стивън разбра, че е разчитал твърде много на шотландското облекло, и се е издал сам. – Алисия беше сигурна, че ще ме познаеш въпреки новата носия...

– Трябва да призная, че акцентът ти е превъзходен. Сега вече можеш да се откажеш от него.

– Какъв акцент? – попита изумено Стивън.

Хю се изсмя гърлено.

– По дяволите, Стивън, ти си станал истински шотландец! Разкажи ми как живееш там. Наистина ли се ожени за грозната шотландка? Каква беше тя, господарка на един от клановете им, нали? Кое е това възхитително същество, което те зяпаше похотливо, докато свиреше на лютнята?

Стивън смръщи чело.

– Това е Алисия – отговори рязко той.

– Аха. Името е чудесно и й подхожда. В Шотландия ли я улови? Как успя да избягаш от съпругата си?

– Алисия е господарка на клана Макарън и моя съпруга.

Хю зяпна смаяно и очите му се разшириха от изненада.

– Искаш да кажеш, че този синеок ангел заповядва на цял клан и ти си имал щастието да станеш неин съпруг?

Стивън го погледна подозрително. Защо не беше заповядал на стражите да излязат?

– Какво всъщност става тук? – попита спокойно той.

Хю се усмихна и очите му засвяткаха дяволито.

– Какво да става? Сетих се, че възнамерявах да ми скроиш номер,

и реших да ти го върна. – Той прокара пръст по острието на ножа. – Алисия значи. – Мечът в ръката му беше готов за бой. – Помниш ли какво каза, когато пристигна вестта за предстоящата ти женитба? Закле се, че никога няма да се ожениш за грозна и дебела шотландка! Искаше да вземеше онази... как ѝ беше името?

– Маргарет – изфуча Стивън. – Хю, нямам представа какво си замислил, обаче аз...

– Същото – отговори просто Хю.

Стивън си припомни как беше заловил приятеля си в леглото с Маргарет.

– Ако само докоснеш Алисия, ще те убия – проговори ледено той. Хю примигна изненадано.

– Ти май говориш сериозно!

– Точно така.

Хю избухна в смях.

– Ние с теб сме приятели, нали? Често сме делили жените.

– Алисия е моя съпруга! – изкрещя разярено Стивън и се нахвърли върху приятеля си.

Четиримата стражи се спуснаха едновременно върху него, но не бяха в състояние да го спрат. Хю се отдръпна колкото можеше по-бързо, но Стивън въпреки това успя да го хване за гърлото. Едва когато вратата на спалнята се отвори с трясък и вътре нахлуха още четирима стражи, той се примири с поражението си.

– Отведете го в кулата! – заповяда Хю и хвърли изпълнен с възхищение поглед към приятеля си. Този мъж беше толкова силен, че осми-ната войници едва го удържаха.

– Не прави това! – проговори настойчиво Стивън, когато стражите го извлякоха навън.

– Няма да я изнасям, бъди спокоен – отговори през смях Хю. – Искам я само за един ден. Ако не я завладея до смрачаване, значи имаш върна и предана съпруга. Ако се поддаде...

– Върви по дяволите – промърмори мрачно Стивън и напусна стаята с каменно лице.

Алисия стоеше пред голямото огледало и разглеждаше критично отражението си. Трябваше ѝ повече от час, за да се облече като английска дама. Полата и ръкавите бяха от блестящ оранжев брокат. Раменете ѝ бяха наметнати с хермелин. Отпред полата беше разцепена и

разкриваше фустата от копринено кадифе в канелен цвят. Правоъгълното деколте разкриваше голяма част от високите ѝ, твърди гърди.

– Изглеждате прекрасно, милейди – проговори плахо слугинчето, което ѝ беше помогнало да се облече. – У сър Хю никога не е гостувала такава красавица.

Алисия погледна момичето и понечи да каже нещо, но се отказа. Тази сутрин едва успя да спаси сър Хю от зъбите на разярения Раб. Очевидно вярното ѝ куче не се доверяваше на англичаните.

Сър Хю се бе появил внезапно пред сламеника ѝ. Обяснението му беше толкова дълго и подробно, че Алисия загуби търпение. Стивън бил отишъл в един приятелски дом. Сър Хю се чувствал почетен от пристигането на съпругата му и желаел дамата да прекара поне един ден в компанията му. Въпреки широката му усмивка, Алисия го погледна недоверчиво и го засипа с въпроси. Защо Стивън се беше измъкнал тайно през нощта, без да ѝ каже довиждане? Какво го беше накарало да постъпи така? Сър Хю смънка нещо, после очевидно му хрумна нова идея. Заяви ѝ, че е подготвил изненада. Стивън поискал жена му да прекара един ден в компанията на стария му приятел.

Алисия го погледна смаяно, но не попита нищо повече. Най-добре беше да се престори, че е повярвала във фалшивите обяснения на англичанина. Тя се усмихна сладко и се зарадва, че сър Хю беше поне десет сантиметра по-нисък от нея и можеше да го гледа отвисоко.

– Изненада! – проговори развълнувано тя. – О, аз много обичам изненадите! Как мислите, каква ли ще бъде?

Хю се усмихна снизходително.

– Трябва да почакаме завръщането му. Искам да се погрижа за разлеченията ви, докато Стивън се върне. Заповядах да издигнат павилиони в градината и да запалят огън.

– Много ви благодаря. Толкова сте мил – отговори с детинско въодушевление Алисия и зарови пръсти в гъстата козина на Раб, за да му попречи да се нахвърли върху рицаря.

Хю я придружи до отредената ѝ стая и ѝ показа с гордост брокатената рокля, приготвена специално за нея. Алисия я огледа и скоро разбра, че шивачката е работила цяла нощ, за да отпусне подгъвите и да я стесни в талията. Преди да излезе, Хю я удостои с прелъстителна усмивка и тя се изкуши да му отговори с премрежен поглед. По-добре беше да се държи така, както той очакваше от нея.

Когато остана сама, тя се втурна към прозореца. Дърводелците работеха усърдно по изграждането на някаква платформа. Вече бяха

запалени седем огъня. В средата на двора беше изнесен голям мангал, където събираха жаравата. Над платформата беше опънато платнище. Алисия смръщи чело. Този англичанин беше обезумял. Защо бе решил да развлича гостенката си под открито небе наред зима? Снощният дъжд се беше обърнал в сняг, а Алисия беше много добре запозната със зиморничавостта на англичаните. Те се страхуваха от студа и дъжда като от чумата.

Камериерката дойде да ѝ помогне и Алисия посвети цялото си внимание на обличането. Опита се да измъкне нещо от момичето, но не научи нищо особено. Сър Хю останал цялата нощ буден, за да подготви празненството. Алисия си каза, че може би няма основания да се тревожи. Може би Стивън наистина е бил извикан в съседното имение, а приятелят му желае да се представи добре пред съпругата му.

Преди да е успяла да се овладее, сър Хю дойде да я вземе. Разгледа я от глава до пети и се усмихна с искрено възхищение.

– Изглеждате невероятно красива – прошепна той и премрежи поглед. – Стивън е истински щастливец.

Алисия му благодари учтиво и пое предложената ѝ ръка. Докато слизаха по стълбите, сър Хю я гледаше като умиращ от глад.

– Трябва да ми разкажете за клана си – заговори с усмивка той. – Сигурно сте се зарадвали много, когато кралят ви е определил за съпруг англичанин. Един ден вероятно ще се запознаете с крал Хенри и ще имате възможност да му благодарите.

Алисия стисна здраво зъби, за да не му отговори, както заслужаваше. Не биваше да разваля празника. До днес беше твърдо убедена, че съвестността на Стивън преминава всяка граница, но приятелят му беше още по-ужасен. Никога не беше помисляла, че един мъж може да бъде толкова самомнителен.

– О, да! – отговори тя и сведе смирено глава. – Стивън се отнася добре с мен, а хората ми научиха много полезни неща. – Смахът я задушаваше и тя не смееше да вдигне глава. Стивън беше този, който се учеше от сънародниците ѝ, а не обратното...

– Разбира се – отговори със снизходителна усмивка сър Хю. – Англичаните са най-добрите бойци на света. Всички нации могат да се учат от тях. – Той спря за миг и я погледна извинително. – Прощавайте. Не биваше да заговарям за оръжия. Все пак вие сте... – как се казваше? – лерд на един от най-мощните шотландски кланове.

Той говореше, сякаш даваше милостиня на просяк! Алисия не смееше да го погледне, защото беше готова да заповяда на Раб да впие зъби

в гърлото му. Какъв самодоволен паун!

– О, вижте там! – извика с добре изиграно въодушевление тя. – Колко е красиво! – И посочи пъстро украсения павилион.

Хю спря, хвърли бърз поглед към стената на дома си, взе ръката ѝ и я целуна.

– Нищо не е достатъчно добро за вас, Алисия.

Тя го наблюдаваше внимателно изпод полуспуснатите си мигли. В първия момент обмислено бавните му движения и голямата уста ѝ се бяха сторили интересни. Сега обаче започваше да ги намира досадни. По някаква незнана причина сър Хю си въобразяваше, че ѝ харесва да целува ръката ѝ.

Тя събра цялото си самообладание, за да не се изтръгне от ръцете му. Нима всички мъже се смятаха за неустойими? Огледа се безпомощно и с неохота призна, че няма никакъв опит с мъжете. Младежите от клана ѝ не смееха да я докосват така, вероятно защото се страхуваха от гнева на баща ѝ. Докато беше пленница, тя бе прекарала известно време с Роджър Чатауърт, но той не флиртуваше с нея, а ѝ говореше сериозно за Шотландия. Стивън беше единственият мъж, с когото беше имала интимни отношения, единственият, на когото реагираше с тялото си. Докосванията на сър Хю Ласко ѝ бяха неприятни.

Той ѝ отведе до едно позлатено кресло под балдахина и я покани да седне. Недоверието ѝ се засили. Какво означаваше това забавление под открито небе? Акробатите и танцьорките, които трябваше да ги развличат, трепереха от студ. Един паж предложи да обърнат павилиона, за да бъде по-добре защитен от вятъра, но сър Хю го изгледа унищожително и заяви, че павилионът ще си остане там, където е.

– Моля да ме извините за момент, сър Хю – проговори със сладък глас Алисия и се надигна. Смяташе да огледа къщата. Може би Стивън изобщо не беше заминавал.

– О, не бива да ме изоставяте сега! Ако ви е много студено, ще заповядам да донесат още един мангал.

– Не ми е студено – отговори спокойно тя и това беше истината. Погледна посинелия нос на мъжа насреща си и едва не избухна в смях. – Искях само... – Тя сведе поглед към ръцете си и почервения.

– О, разбира се! – усмихна се смутено мъжът. – Ще ви дам придружител...

– Не е нужно. Раб ще дойде с мен, а той е най-добрата стража на света.

– Вашето желание е заповед за мен – отговори с усмивка сър Хю и

отново целуна ръката ѝ.

Алисия се запъти бавно към къщата. Не биваше да събужда недоверието му. Затвори зад себе си вратата и заповяда на Раб:

– Търси! Търси Стивън!

Кучето се втурна зарадвано нагоре по стълбата. Цяла сутрин се мъчеше да покаже на господарката си, че имат работа в къщата.

Алисия се втурна след него, изкачи с мъка трите етажа и застана задъхана пред тясното прозорче на дебелия дъбов врата.

Кучето изляз два пъти.

– Раб! – чу се гласът на Стивън отвътре и скоро лицето му се показа на прозорчето.

– Седни! – заповяда строго Алисия. – Стивън, ранен ли си? Защо са те затворили тук?

Мъжът ѝ улови протегнатата ръка и я погледна студено.

– Това ли е ръката, която Хю не престава да целува?

– Сега не е време за ревност – отговори сърдито тя. – Защо те държат тук? Какво означава този глупав празник на открито?

– Глупав? – попита иронично Стивън и пусна ръката ѝ. – А аз останах с впечатлението, че ти харесва! Я кажи, и ти ли намираш Хю неуспешен, както правят другите жени?

Алисия го погледна втренчено и погали успокоително Раб. Кучето беше нервно, защото господарят му беше затворен. Мислите ѝ работеха трескаво.

– Това не е сериозно, нали? – попита със застрашително спокойствие тя. – Това е пак някоя от английските ви игрички! Какво точно се уговорихте?

– Не е игра, когато става въпрос за жена ми! – отговори раздражено Стивън.

– Бъди проклет, Стивън Аскот! – изруга ядно Алисия. – Молих те да не идваме тук. Сега обаче искам да узная за каква игра става думи и как мога да те измъкна от този затвор!

Стивън присви очи.

– Ако се поддадеш на ласкателствата му и той спечели, ще ти извия врата като на пиле!

Алисия започваше да разбира.

– Това означава ли, че сте се обзаложили?

Когато Стивън не отговори, тя продължи бавно и отчетливо:

– Мисля, че разбрах. Хю е убеден, че може да ме прелъсти, а ти не си уверен в мен. Кога най-после затлъстелият ти английски мозък ще

проумее, че аз също съм човек и имам право на мнение? Нима смяташ, че съм глупава като англичанките и съм готова да последвам в леглото всеки мъж, който ми се усмихне? Би трябвало да знаеш от собствен опит, че ще опита ножа ми. Не чу ли, че Раб ръмжи всеки път, когато приятелят ти докосне ръката ми?

– Но той не престава да те ухажва!

Алисия погледна през решетките и откри прозорчето в отсрещната стена. Значи затова сър Хю бе отказал да обърнат павилиона! Искаше Стивън да вижда и двамата, да следи как напредва ухажването. Двамата мъже я използваша за проклетите си шегички, достойни само за момчета с жълто около устата. Как смееше Стивън да се съмнява във верността й? Как смееше Хю да си въобразява, че има насреща си глупачка, замаяна от чара му?

– Вървете по дяволите и двамата! – прошепна задавено тя и му обърна гръб. – Да се махаме оттук, Раб!

– Алисия, върни се! – помоли смирено Стивън. – Кажи на Хю, че си разгадала играта му, и го помоли да ти даде ключа от килията ми!

Тя го погледна през рамо и го удостои с най-сладката си усмивка.

– И да се откажа от празненството, което според обещанията на сър Хю ще трае цяла нощ? В никакъв случай! – Тя хукна надолу по стълбите и запуши уши, за да не чува молбите и проклятията му.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато слизаше по стълбата, Алисия кипеше от гняв. Сър Хю я чакаше в голямата зала и на лицето му беше изписано такова изражение, сякаш възнамеряваше да я накаже за дългото ѝ отсъствие. Англичани, каза си ожесточено тя. Много ѝ се искаше да му каже, че е открила истината, но замълча. Стивън беше преживял тежки дни, преди да изяви готовност да свали английските дрехи и да се откаже от убеждението си, че английският начин на живот е най-добрият.

Тя щеше да изиграе своята игра и да засрами и двамата англичани. Дано и единият, и другият се убедят, че жената е самостоятелно същество и умее да мисли, каза си сърдито тя.

– Тревожех се за вас – проговори с усмивка сър Хю и ѝ протегна ръка.

Алисия го изгледа невинно.

– Дано не ми се разсърдите, но ще ви призная, че се поогледах малко в къщата ви. Само ваша ли е?

Сър Хю улови ръката ѝ и я стисна нежно. Когато отговори, гласът му преливаше от гордостта на собственика.

– Разбира се, че е само моя. Имам и седемстотин акра земя. Освен това разполагам с второ имение в южната част на страната.

Алисия въздъхна дълбоко.

– Стивън не е толкова богат, нали? – попита плахо тя.

Хю смръщи вежди.

– Не. Доколкото знам, има парче земя и някаква стара кула. Обаче вашите земи...

Алисия въздъхна отново.

– Прав сте, но те са в Шотландия.

– О, да, разбрах. Вашата страна е студена и мокра, нали? Нищо чудно, че предпочитате да живеете тук. Е, може би Стивън... – Той не довърши изречението си.

Алисия се усмихна на себе си. Стана точно както очакваше. Хю не се интересуваше от нея и нямаше намерение да погази честта на приятеля си. Той просто страдаше от скука и искаше да подразни малко Стивън. Споменаваше твърде често името му, за да има враждебни намерения. Стивън смяташе, че приятелят му се харесва на жените и съпругата му може да се поддаде на чара му и да изневери на брачната си клетва.

Хю нямаше намерение да я отведе в леглото си, само я използваше като средство, за да ядоса Стивън. И двамата не се съобразяваха с мислите и чувствата ѝ.

Тя щеше да обърка плановете им и да им даде да разберат! При тази мисъл на лицето ѝ изгря усмивка. Как ли щеше да реагира сър Хю, ако му признаеше, че е недоволна от живота си със Стивън и би предпочела да заживее в Англия с хубавец като него?

Двамата излязоха навън и Алисия погледна към небето.

– Мисля, че слънцето всеки момент ще се покаже зад облаците. Искате ли да изнесем креслата, за да се наслаждаваме на топлите му лъчи?

Сър Хю се зарадва на предложението ѝ и веднага заповяда на слугите си да преместят креслата. Ала когато Алисия се приведе към него и му показа дълбокото си деколте, смръщи изненадано чело. Без да губи време, тя премина към темата.

– Значи нямате съпруга, милорд? – Музикантите не преставаха да ги забавляват с весели мелодии.

– Не... още не. Нямам късмета на Стивън.

– Той... наистина ли ви е приятел? Тогава вероятно ще станете и мой приятел.

Хю я погледна дълбоко в очите и се уплаши, че ще се загуби в дълбините им. Стивън имаше дяволски късмет.

– Разбира се, вие също сте моя приятелка – отговори бащински той.

Алисия въздъхна и отвори примамливо пълните си устни.

– Веднага разбрах, че сте чувствителен и интелигентен мъж. Искате ми се и съпругът ми да беше такъв. – Тя се усмихна на смаяната му физиономия. – Нали знаете как беше сключен бракът ми. Нямах право на избор. Иначе бих избрала друг. Лорд Стивън...

Хю я погледна сковано.

– Чух, че Стивън е трябвало да се бие за вас. Той е най-добрият воин, когото познавам. Чух, че Чатауърт го нападнал в гръб...

– О, да, Стивън е прекрасен рицар, но... как да кажа... не е толкова добър в леглото.

Хю я погледна смаяно.

– Нима твърдите, че Стивън Аскот има недостатъци? Трябва да знаете, че сме приятели от детинство. А що се отнася до жените – в гласа му имаше истински гняв, – когато служихме заедно в равнината, той се влюби в една малка мръсница и ослепа от страст. Тя беше дъщеря на търговец и спеше с половината рота. Платих ѝ доста солидна сума, за да легне с мен, и направих така, че той да ни завари заедно.

– Значи затова ви е сърдит? – промълви тихо Алисия, забравила кокетството си.

– Ако му бях казал истината, нямаше да ми повярва! Не беше способен да види по-далече от трапчинките ѝ!

Алисия се облегна назад в креслото си. Трябваше да смели онова, което бе узнала от Хю. Значи Стивън я използваше като инструмент, за да отмъсти на приятеля си за злото, което уж му беше причинил. Хю му бе отнел жената, в която се беше влюбил! Остра болка прониза сърцето ѝ. Стивън е обичал някаква уличница е трапчинки и е бил готов да се откаже от женитбата с нея!

– Не ви ли е добре, лейди Алисия?

Тя примигна и отговори тихо:

– Мисля, че в околото ми е влязла песьчинка.

– Чакайте, аз ще видя! – Той взе лицето ѝ в големите си, силни ръце. Алисия го погледна невинно.

– Няма нищо – промърмори сър Хю, но не пусна лицето ѝ. – Алисия, вие сте невероятно красива жена. Стивън е...

Тя се изтръгна от ръцете му.

– Не искам да чувам това име – отговори сърдито тя. – Днес съм свободна жена и ще се забавлявам. Кажете на музикантите да се отдръпнат, за да можем да потанцуваме.

Сър Хю хвърли нервен поглед към кулата и се остави да го издърпа на платформата. Алисия го завъртя в кръг и той едва не изгуби равновесие. Тази жена беше невероятно темпераментна. Разпуснатата ѝ коса се вееше, гъвкавото ѝ тяло тръпнеше в ръцете му, очите ѝ блестяха. Изведнъж студеният зимен ден се превърна в пролет. Хю забрави, че ревнивият съпруг ги наблюдава от прозореца на затвора си.

– Спрете най-после, Алисия! – извика през смях той, забравил тържественото „милейди“. – Боя се, че ще падна в безсъзнание. Знаете ли какви бодежи имам!

Алисия избухна в смях.

– Вижда се, че от вас няма да стане истински шотландец. Трябва да правите повече физически упражнения.

Той хвана ръката ѝ.

– Не съм се изтощавал така, откакто за последен път се упражнявах с братята Аскот.

– Разбирам ви – усмихна се тя и двамата седнаха на креслата. – Стивън се упражнява прилежно с моите хора.

– Той е добър мъж и опитен воин – отговори сър Хю и взе парче

сирене от таблата, която му поднесе слугата.

– Може би – отговори Алисия и отпи голяма глътка от топлото вино, подправено с ароматни билки.

– Завиждам му.

– Наистина ли? – Тя го погледна изпитателно. – Може би ще успеете да го заместите... в някои отношения. – Сър Хю се наду като паун и тя сведе глава, за да не се изсмее в лицето му.

– Лейди Алисия, трябва да говоря сериозно с вас – изрече тържествено мъжът. – За Стивън.

– Какъв беше като дете? – попита меко тя.

Хю я погледна втренчено.

– Сериозен. Като Гевин. Всички братя Аскот са израснали в мъжки свят. Ако Стивън се държи като непохватно момче, причината е, че няма опит е жените.

– Значи е много различен от вас – поласка го умело тя.

Хю се усмихна самодоволно.

– Е, аз не съм съвсем неопитен и затова... затова и вие се чувствате привлечена от мене. Ала с годините ще свикнете със Стивън и ще се научите да го цените.

– Това ли търсите – жена, която да ви цени?

– О, аз наистина съм съвсем различен от Стивън – отговори засмяно той.

Алисия го погледна с добре изиграна плахост. В главата ѝ назряваше смел план.

– Знаете ли, преди време гостувахме на едно селско семейство в Шотландия и жената ни приготви невероятно питие от лишеи. Когато влязохме в имението ви, забелязах, че същите лишеи растат близо до скалите край портата. Искате ли да се поразходим дотам и да съберем малко? Много бих искала да ви приготвя тази напитка.

В първия момент Хю я погледна слисано, после кимна колебливо. Обратът, който взе разговорът, му беше неприятен. Съпругата на Стивън беше готова за изневяра.

Докато вървяха към портата, той говореше само за Стивън, хвалеше честността и великодушието му, учудваше се на готовността му да облече шотландски дрехи. Скоро заваля и двамата се върнаха в къщата. Сър Хю се настани удобно в голямата зала. Един слуга донесе горещо вино и чаши, в които Алисия щеше да приготви пиетието. Докато стриваше лишеите и ги смесваше грижливо с виното, тя наблюдаваше крадешком домакиня си, която беше изпъчил гърди и самодоволно потриваше

ръце. Очевидно се гордееше с благородството си. Кой друг на негово място би се възпротивил срещу опитите за сближаване, предприети от такава красива жена?

– Заповядайте, милорд – проговори с мил гласец тя и му подаде чашата. Прие с усмивка уверенията му, че напитката е чудесна, и собственооръчно му наля още една чаша.

– Трябва да си поговорим сериозно – започна отново той, когато изпразни и втората чаша. – Не бива да напускате дома ми с убежденията, които имате сега.

– И какви са моите убеждения? – понита сладко тя.

– Стивън е мой приятел. Познаваме се още от деца. Надявам се, че ще останем приятели да края на живота си.

– Нима очаквате, че някой ден ще се скарате?

– Това зависи изцяло от вас. Никога, никога не бива да му признавате, че сте почувствали... привързаност към мен.

– Аз съм почувствала привързаност към вас? – попита невинно тя. После приседна в креслото насреща му. – Какво имате предвид?

– О, не се преструвайте, милейди! И двамата знаем какво се случи днес между нас. Жените разбират какво става в сърцата им и в тези на мъжете.

– Така ли? Важи ли то за всички жени? И какво друго знаят те?

– Не се правете на наивна! – ядоса се сър Хю. – Не съм толкова неопитен в тези неща като Стивън. Вие можете да го накарате да повярва, че никога не поглеждаше други мъже. Аз няма да му отнема тази илюзия, защото е мой приятел. Но поне пред мен не е нужно да се правите на невинна.

В този момент го прониза остра болка в стомаха и той изкриви лице.

– Защо побледняхте изведнъж? Ще ви дам още малко от питието.

Хю изпи наведнъж третата чаша и въздъхна доволно. Подправено-то вино беше невероятно вкусно. Болките в стомаха му отслабнаха, но само за малко. По челото му избиха капчици пот.

– Сигурно рибата, която ядохме, е била развалена – промърмори той. – Къде бях спрял?

– Казахте, че съм готова да напусна съпруга си. Заради вас.

– Не тълкувайте така думите ми. Казах само...

Алисия остави каната на масата и тропна с юмрук.

– Сега обаче аз ще ви кажа нещо! – заяви енергично тя и застана пред него с ръце, оперени на хълбоците. – Казахте, че сте приятел на

Стивън, но му изиграхте един невероятно глупав номер. Затворихте го в онази кула и го накарахте да гледа как омайвате жена му!

– Аз ли омайвам жена му? Вие бяхте готова да влезете в леглото ми, драга, не аз!

– Така ли? Защо си въобразявате, че можете да четете мислите ми? Наистина ли сте толкова суетен да вярвате, че съм прекарала цели месеци в леглото на Стивън и не съм доволна от него?

– Но нали самата вие казахте...

– Вие бяхте достатъчно глупав да повярвате във всичко, което ласкаеше суетността ви. Осмелихте се да твърдите, че сте проявили благородство, като сте платили на една уличница да легне с вас. Въобразявате си, че сте направили услуга на приятеля си, но аз се питам дали истинската причина за тази постъпка не е била ревността ви. Защото всички мъже в лагера ви е трябвало да й плащат – освен моят Стивън!

– Вашият Стивън! – Хю се опита да се изправи, но болките в корема бяха станали непоносими. В погледа му се изписа ужас. – Вие сте ме отровили!

Алисия се усмихна доволно.

– Не съм ви отровила. Няколко дни ще бъдете на легло и това е всичко. Просто се погрижих никога да не забравите този ден!

– Защо го направихте? – прошепна с мъка той и се хвана за корема. – Какво съм ви сторил?

– Нищо – отговори сериозно тя, – абсолютно нищо. Използвахте ме като пионка в раздорите си със Стивън. Нито за миг не ви хрумна да ме попитате дали съм съгласна с тази глупава игра. Още снощи, докато Стивън свиреше на лютнята, разбрах по лицето ви колко сте суетен. Наистина ли вярвате, че нито една жена не може да ви устои?

– Вие сте подла змия! – изхърка възмутено сър Хю и отново се присви от болка.

– Така ли? Само защото не пожелах да се примиря с ролята на безпомощна фигура във вашата сложна мъжка игра? Припомнете си, сър Хю, че в шаха има само една женска фигура, и тя е най-силната и най-подвижната! – Тя се приведе и измъкна от джоба на жакета му ключа от килията на Стивън.

След малко Алисия се качи в старата кула и отвори вратата на мъжа си.

– Ето, освободих те – проговори спокойно тя. – Още не се е стъмнило. Можем да продължим пътя си. Брат ти сигурно ни чака.

Той я погледна мрачно.

– Идваш от стаята му, нали? Харесаха ли му гърдите ти? Насладихте ли се на плътските радости?

– Да те вземат дяволите, Стивън Аскот! – изсъска вбесено тя. – Омръзна ми да общувам с англичани, които не знаят как да се държат към жените. Отначало твоят така наречен приятел се отнесе с мен като с някаква мебел, а когато му се отплатих за подлостта, заяви, че съм змия!

Очите на Стивън потъмняха от ревност.

– Нали видях какво правехте в двора! Той се държеше така, сякаш ти е любовник от години!

– Така ли? Смяташ ли, че ще позволя на чужд мъж да ме опипва, ако нямам определени намерения?

– Намерения! Нали знам каква си в леглото. Сигурно си искала да откриеш дали има и други мъже, които могат да те накарат да запееш!

Алисия замахна и го зашлеви с все сила през лицето.

– Наистина ли вярваш, че съм прекарала следобед в леглото му? – попита с искрящи от гняв очи тя.

Стивън потърка пламналата си буза.

– Не вярвам да си имала достатъчно време...

– Хю е твой приятел и ти знаеш, че е почтен мъж. Никога не би сторил нещо, което да опозори честта ти. Но аз съм жена, следователно нямам чувство за чест. Аз съм като семе, което лети според вятъра, така ли?

– Не извъртай думите ми!

– Не ги извъртам! Тази сутрин, когато Раб те намери, ти ме посрещна с твърдото убеждение, че Хю може да ме има, стига само да поиска. Трябваше само да ме попита или да ми каже няколко сладки думички. Ако ме познаваше поне малко, щеше да си седнеш спокойно в килията и да почакаш да те освободя. А после щяхме да се посмеем заедно на номера, който му изиграх.

– Какъв номер? – погледна я смаяно Стивън.

Алисия се ядоса още повече. Този човек изобщо не я слушаше! Защо ли само си хабеше думите да му обяснява? През месеците, които бяха прекарвали заедно, тя беше опознала нрава му, беше се научила да разчита на него, да му вярва, да го обича. Дори си беше внушила, че и той я обича. А сега се оказваше, че той не е научил нищо за нея! Все още я смяташе за слабо, глупаво, несамостоятелно същество!

Тя го погледна втрънено и заговори равнодушно:

– Приготвих му горещо питие с билките, които ми показа Кирсти и които предизвикват силни стомашни спазми. Сега ще остане няколко

дни на легло.

Стивън не можеше да повярва на ушите си. Толкова искаше да е казала истината! Имаше чувството, че е остарял с години, докато я гледаше как се смее с Хю и се навежда изкусително към него. Беше впил пръстите си в пречките на решетката, докато двамата танцуваха и глезените на жена му се подаваха изпод веещата се брокатена рокля. А сега беше дошла при него и му заявяваше, че е трябвало да изчака спокойно освобождаването си, след като го беше превърнала в разярен звяр? Ако можеше да скочи от прозореца, той щеше да се нахвърли върху танцуващата двойка и да разкъса на парчета неверния си приятел!

– Време е да тръгваме – проговори студено Алисия и му обърна гръб.

Стивън се опомни едва когато Раб се разляя, за да го подкани да се раздвижи. Той мина покрай Алисия и се втурна като обезумял към стаята на Хю.

Приятелят му лежеше на широкото си легло, вдигнал колене към гърдите си, заобиколен от слуги и войници.

– Махни се оттук – проговори с мъка той и изохка задавено, когато го връхлетя нова вълна на болката. – Не искам да виждам нито теб, нито кучката, за която си се оженил. И не смей да се явяваш повече в къщата ми!

Стивън се дръпна от леглото. Стана му жал за Хю и в същото време на лицето му изгря усмивка. Алисия беше казала истината!

– Излез оттук, казах! – заповяда Хю. После се улови за корема и се отпусна на възглавницата, стенойки от болка.

– Милият ми приятел допусна да бъде надхитрен от жена – говореше си през смях Стивън, докато излизаше от стаята. Слезе бързо в голямата зала и видя, че Алисия го чака, облечена в бяла блуза и карирана пола. Понечи да я прегръне, но тя се отдръпна и го погледна студено.

– Алисия... – започна смутено той.

– Ако си готов, мисля, че е време да тръгваме. О, забравих, че ти си господарят, прощавай. Ако заповядаш, ще останем още един ден.

Стивън погледна дълбоко в сините очи и видя само студенина.

– Не, нямам намерение да оставам тук – отговори след малко той, обърна ѝ гръб и се запъти към изхода. Алисия вирна брадичка и го последва към обора.

Двамата продължиха пътя си, без да разговарят. Щом падна нощта, не спряха да поспят, а препуснаха бързо в мрака. Не размениха нито дума, макар че всеки премисляше случилото се през последните дни.

Стивън не можеше да се отърве от спомена за мига, когато Хю беше взел лицето на Алисия между двете си ръце. Знаеше, че тя е отмъстила на приятеля му, но му се искаше отмъщението ѝ да е било по-жестоко. Трябваше направо да го наръга с ножа си!

Що се отнася до Алисия, тя почти беше забравила Хю. Важното за нея беше, че Стивън ѝ нямаше доверие, че се бе усъмнил в лоялността ѝ.

На разсъмване двамата видяха стените на Аскот Касъл. Алисия не беше очаквала толкова огромна, заплашителна крепост, а по-скоро господарска къща като тази на Хю Ласко. Тя хвърли поглед отстрана към Стивън и забеляза как лицето му просветля. Сигурно и тя беше изглеждала така при завръщането си в Ларенстън.

– Ще минем през портичката край реката – рече той и пришпори коня си.

Предната страна на високите стени се охраняваше от две високи кули. Помежду им беше главната порта. Алисия последва Стивън към по-ниските стени, които се събираха в непокрит тунел. Тунелът водеше към по-малка порта в задния край на замъка.

Когато се озоваха в тесния проход между ниските стени, Стивън дръпна рязко юздите на коня си. В същия миг във въздуха изсвистя стрела и се заби в земята пред копитата на жребца.

– Кой идва? – попита строг глас от стената.

– Стивън Аскот!

Алисия се усмихна. Гласът на Стивън звучеше като на шотландските планинци.

– Вие не сте лорд Стивън. Познавам го добре. Върнете се назад! През тази порта минават само членовете на семейство Аскот и приятелите им. Ще почакате един час пред главната порта и ще помолите стражата да ви пусне.

– Ей, ти си Матю Грийн, нали? – провикна се весело Стивън. – Наистина ли си забравил как изглежда господарят ти?

Мъжът се облегна на парапета и се вгледа напрегнато в мрака.

– Господи! – извика смаяно той. – Наистина е лорд Стивън! Отворете веднага портата! – заповяда с ликуващ глас той. – Лорд Стивън е жив! Добре дошли у дома, милорд!

Стивън му махна с ръка и подкара коня си към портата. Мъжете, които пазеха стените, се развикаха въодушевено. Портичката се отвори и двамата влязоха в малкия вътрешен двор, заграден от всички страни със стена. От всички страни се разнасяха поздравии за добре дошли.

– Много се радвам да ви видя жив и здрав, милорд! – извика един

възрастен мъж и улови юздите на жребеца. – Ако мъжете не бяха ми казали, че сте вие, нямаше да ви позная.

– Много се радвам, че съм си отново в къщи, Джеймс. Тук ли са братята ми?

– Лорд Гевин се върна само преди час.

– Къде е бил?

– О, милорд, братята ви тръгнаха да ви търсят! Чухме, че онази езичница, за която се оженихте, наредила да ви убият.

– Дръж си езика, Джеймс. – Стивън отстъпи крачка назад и улови ръката на Алисия. – Това е съпругата ми. Представям ти лейди Алисия Макарън.

– О, простете, милейди! – изохка старецът. – А аз помислих, че сте... искам да кажа, лорд Стивън често водеше тук...

– Вече каза достатъчно. Да вървим, Алисия!

Той не й даде възможност да се подготви за появата пред семейството. Повлече я след себе си, сякаш беше слугиня! Тя знаеше, че англичаните отдават голямо значение на външния вид, особено на облеклото. Много й се искаше да беше облякла някоя от роклите, които носеше в дома на сър Томас Крайтън. А сега нямаше какво да противопостави на подигравателните погледи на англичаните, освен гордо вдигнатата си глава и упоритата брадичка. Е, дано поне Джудит да я посрещне сърдечно. Според думите на Стивън снаха му беше най-добрата и мила жена на света.

– Изглеждаш, като че ли ще те хвърлят за храна на зверовете – проговори студено Стивън. – Давам ти думата си, че Гевин бие жените твърде рядко, а Джудит...

Алисия вдигна ръка.

– Пощади ме с премъдростите си! Вече съм чувала достатъчно за Джудит. – Тя изпъна гръб и продължи: – По-скоро шотландците ще се откажат от плейда си, отколкото една Макарън да се уплаши от някакви си англичани!

Стивън се усмихна доволно и й отвори вратата към една стая, осветена от първите лъчи на слънцето. Алисия успя да хвърли само един поглед към великолепната облицовка на стените, преди двамата, застанали в средата на стаята, да привлекат вниманието й.

– Дяволите да те вземат, Джудит! – изкрещя сърдито един едър, представителен мъж с тъмна коса, сиви очи и изпъкнали слепоочия. Той изглеждаше зашеметяващо красив, макар че лицето му пламтеше от гняв. – Дадох точни указания как да преустроите краварника. Оставих

ти дори скиците. Като че ли си нямам достатъчно грижи със Стивън и жена му! Не знаеш ли, че са изчезнали и никой няма представа къде се намират. Връщам се в къщи и се оказва, че краварникът няма нищо общо с плановете ми.

Джудит стоеше пред него и го гледаше спокойно. Разкошната ѝ светлокестенява коса беше скрита само отчасти от френското боне. Очите ѝ блестяха като злато.

– Скиците ти се оказаха абсолютно непригодни. Защо някой ден не се опиташ да произведеш сирене или масло? Или поне да издоиш една крава?

Мъжът ѝ я надвишаваше с цяла глава, но това изобщо не ѝ правеше впечатление.

– Какво общо имат плановете ми с това, че никога не съм доил крава? Отговори ми, за Бога! – Гевин беше толкова гневен, че острите ръбове на скулите му заплашваха да разкъсат кожата. – Важното е, че не си спазила нарежданията ми. Как ще се появя сега пред краварите?

Джудит присви очи.

– Те ще ти бъдат благодарни, че не им се налага да работят в заешките клетки, които беше начертал.

– Това вече е прекалено, Джудит! – изрева обидено Гевин. – Ако знаех, че ще има някаква полза, щях да ти насиня задника от бой заради това безсрамие!

– Забележително е, че се гневиш само когато съм права.

– Дръж, Гевин! – извика Стивън, който следеше с блеснали очи сцената, откачи една брадва от стената и я метна към брат си.

Гевин, опитен воин и постоянно нащрек, позна вика и се обърна светкавично. Протегна ръка и улови брадвата, хвърлена му от Стивън. Погледна смаяно брат си, облечен в странни одежди, после отмести очи към брадвата в ръката си.

– Давам ти я, за да се отбраняваш срещу Джудит! – обясни през смях Стивън.

Преди Гевин да е успял да реагира, Джудит прекося с два скока стаята и се хвърли на шията на девера си.

– Къде беше толкова време? Търсим те навсякъде. Толкова се тревожихме за теб!

Стивън целуна косата ѝ.

– Добре ли си вече? Премина ли треската ти?

– Нима не виждаш, че е оздравяла? – намеси се сърдито Гевин. – Щом започна да се бърка в управлението на имотите...

– На твоите имоти, нали? Ти още ли не си научил урока си?

– Я да млькнете и двамата! – заповяда Джудит и се откъсна от ръцете на Стивън.

Гевин се хвърли към брат си и го притисна към мощните си гърди.

– Къде беше, за Бога? Чухме, че са те убили, а после, че това не им е било достатъчно, затова са те пребили до смърт. Ако знаеш какво беше тук... – Той не можа да продължи. Гласът му пресекуваше от вълнение.

– Не съм мъртъв, както виждаш – засмя се Стивън и отстъпи крачка назад.

– Мога да кажа, че изглеждаш много по-добре, отколкото преди – намеси се отново Джудит и огледа изпитателно мускулестите, загорели от планинското слънце крака на девера си.

Гевин я изгледа мрачно и сложи ръка на рамото ѝ с жест на собственик.

– Престани да флиртуваш с брат ми. Много добре знаеш, че аз никога няма да облека такова нещо!

Джудит се засмя весело и се сгуши в прегръдката му. Алисия стоеше в сянката на високия стол и се чувстваше чужденка в задушевната семейна атмосфера. Ето каква беше меката и мила Джудит! Беше много по-дребна от нея, изглеждаше крехка и чуплива, но в същото време си личеше, че е издялана от най-твърд диамант. И се държеше самоуверено и дори нахално с мъжа си, който стърчеше над нея с цяла глава. Това не беше жена, която прекарва дните си в шиене и плетене.

Джудит беше първата, която откри самотната зрителка зад облегалката на стола. Първата ѝ мисъл беше, че Стивън е осъществил заплахата си: затворил е жена си в някоя кула и си е довел красива селянка, която го е направила щастлив. Ала докато оглеждаше Алисия тя разбра, че е сгрещила. Нямахме жена от народа, която да се държи с такова вродено благородство. Тази жена се гордееше не само с красивата си външност, в нея имаше изтънченост и твърд характер, които определяха поведението ѝ. Това беше жена, която съзнаваше колко струва и се държеше в съответствие със стойността си.

Джудит се откъсна от мъжа си и направи крачка към Алисия.

– Вие сте лейди Алисия, нали? – попита спокойно тя и ѝ протегна ръка.

Погледите им се срещнаха и между сините и златните очи прескочи искра. Двете се разбраха от пръв поглед. Бяха равноправни.

– Как се сети, че е тя? – попита с усмивка Стивън. – Джеймс си

помисли, че съм довел... е, във всеки случай не жена си.

– Джеймс е глупак – отговори кратко Джудит. Тя отстъпи крачка назад, за да разгледа по-добре дрехата на Алисия, която беше много по-висока от нея. – Тази пола ви дава много свобода, нали? И не натоварва тялото като моята рокля...

Алисия се усмихна сърдечно.

– Полата ми е невероятно лека и удобна, затова пък вашата рокля е много по-красива.

– Ела да си побъбрим в покоите ми – предложи с усмивка Джудит.

Двамата мъже зяпнаха смаяно. Жените им ги изоставиха, без дори да им кажат довиждане.

– Никога не съм виждал Джудит толкова открита и сърдечна с абсолютно непознат човек – промълви изумено Гевин. – Как разбра, че това е жена ти? Ако се съди по стила на облеклото ѝ, аз бих дал право на Джеймс.

– Ами Алисия? – подкрепи го Стивън. – Тя мрази английската мода. Не можеш да си представиш колко проповеди трябваше да изслушам и колко укори, че английските одежди стягат жената като в ризница.

Гевин се усмихна одобрително.

– Черна коса и сини очи! Наистина ли видях това съчетание или само съм го сънувал? Нали ми каза, че жена ти е дебела и грозна? Струва ми се невероятно да е господарка на могъщ клан...

Стивън се изсмя гърлено.

– Нека първо да седнем. Няма ли да ми предложиш нещо за хапване? – Той му намигна и попита дяволито: – Или слугите се подчиняват само на заповедите на Джудит?

– Ако не бях толкова щастлив, че те виждам жив и здрав, щях да ти се отплатя жестоко за тази обидна забележка – отговори Гевин и повика един слуга, за да даде нареждания да потърсят Майлс и Рейн и да донесат ядене.

– Добре ли е вече Джудит? – попита Стивън и се настани удобно край наредената маса. – В писмото ти се казваше, че се е възстановила напълно от преждевременното раждане, но...

Гевин обели едно твърдо сварено яйце.

– Нали ни видя преди малко? Трябва да вода битки за господството в собствения си дом.

– И това ти доставя удоволствие – отбеляза Стивън и погледна сериозно брат си.

Гевин се ухили доволно.

– Няма съмнение, че Джудит внася разнообразие в семейния ни живот. Всеки път, когато се срещна с послушните, розовобузи и белокожи дамички, станали съпруги на съседите ни, изпращам благодарствена молитва към Бога, че ми даде Джудит. Мисля, че ако не се карахме всяка седмица, както тази сутрин, щях да полудея. Но стига толкова! Нека поговорим за теб. Каква е твоята Алисия? Винаги ли е мила и сладка като преди малко?

Стивън не знаеше да плаче ли или да се смее.

– Мека и сладка? Алисия няма представа за съществуването на такива качества. Тя остана настрана само защото размисляше дали да извади ножа си или да нахъска срещу нас адското си куче.

– Защо ѝ е да ни напада?

– Тя е шотландка, Гевин! Шотландците мразят англичаните, защото нашите опожаряват нивите и изнасилват жените им. Защото англичаните са проклет, непоносим, подъл народ. Защото си въобразяват, че са много по-добри от откритите, честни, великодушни шотландци. Защото...

– Спри за малко! – прекъсна го изненадано Гевин. – Ти също си англичанин.

Стивън посвети отново вниманието си на закуската, за да се овладее.

– Боя се, че съм забравил това, макар и временно.

Гевин се облегна назад в стола си и изгледа изпитателно брат си.

– Ако се съди по дължината на косата ти, сигурно си го забравил още преди месеци.

– На твое място бих критикувал, след като се убедя лично в предимствата на шотландската носия – изфуча Стивън.

Гевин сложи ръка на рамото му.

– Какво става с теб? Защо си толкова ядосан?

Стивън скочи от мястото си и отиде до камината.

– Понякога и аз самият не знам кой съм. Когато пристигнах в Шотландия, знаех, че съм от семейство Аскот. Имах високо мнение за мисията си. Бях длъжен да покажа на варварите нашия цивилизован начин на живот. – Той зарови пръсти в косата си и въздъхна. – Те са всичко друго, но не и варвари, Гевин! Знаеш ли колко много неща можем да научим от тях! Та ние изобщо нямаме представа какво означава например лоялност. Кланът, чиято господарка е Алисия, би умрял за нея, както и тя за него. Знаеш ли, аз видях със собствените си очи как тя рискува живота си, за да спаси един от мъжете. А жените седят заедно с тях в

съвета и вземат решения. И оценките им са дяволски мъдри, братко!

– Също като решенията на Джудит – отговори спокойно Гевин.

– Точно така! – съгласи се с усмивка Стивън. – Само че тя трябва да се бори с теб, за да осъществи решенията си.

– Разбира се – отговори ядосано Гевин, – жените трябва...

Смехът на Стивън го накара да замълчи.

– Знаеш ли, през последните месеци престанах да мисля какво трябва да правят жените и какво не.

– Разкажи ми повече за Шотландия – помоли го Гевин, за да промени темата.

Стивън седна отново на масата за закуска. Гласът му прозвуча замечтано.

– Планините са много красиви.

– Чувал съм, че непрекъснато вали.

Стивън махна нетърпеливо с ръка.

– Шотландците не се тревожат от дъжда.

Гевин наблюдаваше замислено брат си. В думите на Стивън имаше много повече, отколкото казваха.

– Кристофър Одли ме посети преди няколко месеца. Успя ли да те намери преди сватбата ти?

Стивън бутна чинията си.

– Крис загина в Шотландия.

– Какво?

Стивън го погледна намръщено. Как да обясни на брат си, че Крис загина в битка, която според рицарските понятия беше нечестна?

– Откраднаха ни говедата. Няколко от мъжете на Алисия загинаха, докато се опитваха да предпазят Крис.

– Да предпазят Крис? Той е отличен боец! Бронята му...

– Проклятие! – изпухтя сърдито Стивън. – Именно бронята го уби! Той беше практически неподвижен. Както каза Дъглас, приятелят ми беше пленник на железния си ковчег.

– Не те разбирам. Защо?

Вратата се отвори с трясък и в стаята се втурнаха Рейн и Майлс. При влизането на Рейн стъклата задрънчаха застрашително. Той сграбчи брат си, вдигна го във въздуха и едва не го задуши в мечешката си прегръдка.

– Стивън! А ние чухме, че си мъртъв!

– Ако не го пуснеш веднага, може и да умре – отбеляза сухо Майлс.

Стивън се ухили широко и приложи една от научените от Там

хватки. Ухили се още повече, като забеляза, че Рейн се поддаде. Натискът му се усили, но Стивън също го стисна по-силно и Рейн загуби.

Стивън засия от удоволствие. В Англия нямаше нито един мъж, способен да надвие тази торба мускули. Браво на Там! Рейн отстъпи крачка назад и погледна с гордост брат си.

– По всичко личи, че Шотландия ти се е отразила добре.

– А може би ти си занемарил упражненията – подразни го самодоволно Стивън.

Рейн избухна в смях.

– Искаш ли да се увериш, че не съм забравил да се бия?

– Спрете! – намеси се решително Майлс. – Първо искам да кажа на брат си добре дошъл, а после можете да правите, каквото си искате.

– Ти си пораснал, Майлс – засмя се Стивън. – И си напълнял.

– Жените са виновни – намеси се с презрителна усмивка Гевин. – Две от момичетата в кухнята се състезават коя да го нахрани по-добре.

– Разбирам – усмихна се Стивън. – А наградата е нашето мило бебе!

Майлс не обърна внимание на закачките им. Беше свикнал с тях и дори не се усмихна. Той беше сериозен млад мъж и чувствата се отразяваха само в проникновените му сиви очи. Огледа стаята и се обърна въпросително към Стивън:

– Джеймс каза, че си довел жена си.

– Бъди спокоен, братко, сега Майлс ще се заеме с нея – засмя се Гевин. – Така поне ще мога да имам Джудит само за себе си. Иначе всеки път, когато я потърся, тя е заета с някого от безценните ми братя.

– Гевин се отнася с Джудит като с крепостните си – изръмжа Рейн и това не беше само шега.

Стивън се усмихна. Радваше се, че си е отново в къщи. Гевин и Рейн се караха, както обикновено, и непрекъснато задяваха Майлс. През изминалите месеци братята му почти не се бяха променили. Рейн изглеждаше още по-силен и здрав, ако това изобщо беше възможно, и открито показваше страстта си към земните наслади. Майлс продължаваше да стои настрана, част от общността и все пак разделен от нея. А Гевин беше спойката на семейството. Той беше солидният тип, който обичаше земята си. Където беше Гевин, там беше домът на семейство Аскот.

– Не съм съвсем сигурен, че искам да ви представя Алисия – проговори мрачно той.

– Плаха ли е? – попита загрижено Рейн. – Надявам се, че не ти се е наложило да я довлечеш тук за косата. Защо не видяхме нито една кола

на двора? Къде са хората ти?

Стивън пое дълбоко въздух и избухна в луд смях. Никога нямаше да му повярват, ако им разкажеше истината.

– Не, не бих нарекъл Алисия плаха – отговори той и едва не се задави от смях.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алисия седеше в горещата вода, покрита до шията с ароматна сапунена пяна. В камината гореше буен огън и разпространяваше в стаята благодатна топлина и мирис на смола. Алисия се оглеждаше лениво. Спалнята беше прекрасна. Таванът и подът бяха облицовани с испански плочки. Стените бяха покрити с бяло боядисано дърво, а на местата, където гредите се събираха, растяха розови пъпки. Огромното легло беше покрито с розово кадифе. Креслата, пейките и шкафовете бяха с великолепна резба.

Алисия се усмихна и се отпусна назад. Беше ѝ приятно, че е обградена от такъв лукс, макар че парите можеха да се дават и за много по-смислени неща. По пътя дотук двамата със Стивън бяха видели много бедни хора. Тя би дала всичките тези пари за клана си, но знаеше, че англичаните мислят другояче.

Тя затвори очи и отново се усмихна при мисълта за срещата с Джудит. Тя си представяше, че ще види мека, отстъпчива жена, но нищо в Джудит не беше меко и отстъпчиво. Очевидно всички слуга познаваха твърдата ѝ ръка и с готовност изпълняваха нарежданията ѝ.

Преди да усети какво става с нея, тя беше вече съблечена и лежеше в горещата вода. Когато дойде тук, нямаше представа, че се нуждае точно от една топла баня.

Вратата се отвори безшумно. Влезе Джудит.

– Сега си по-добре, нали? – попита е усмивка тя.

– Чувствам се прекрасно. Бях забравила какво е да те глежат.

Джудит изкриви лице и ѝ подаде голямата, предварително затоплена хавлия.

– Боя се, че мъжете от семейство Аскот не умеят да глежат жените си. Гевин очаква от мен да споделям всичките му проблеми, без да протестирам и да се оплаквам.

Алисия се уви в топлата хавлия и погледна замислено съпругата на Гевин.

– А какво би направила, ако ти заповяда да си стоиш в къщи?

Джудит избухна в смях.

– Разбира се, че няма да го послушам. Гевин често не обръща внимание на нещата, които смята за второстепенни. Когато арендаторите му крадат жито от складовете, той смята това за дреболия.

Алисия седна пред огъня и въздъхна.

– Знаеш ли, много ми се иска да си бях донесла сметките. Боя се, че в книгите ми цари страшна бъркотия.

Джудит взе един гребен от слонова кост и започна да реши прясно измитата коса на Алисия.

– Ти имаш много други задължения и сигурно не ти остава време да броиш зърната жито в складовете. Каж ми, как се чувстваш като господарка на клана? Приятно ли ти е, когато всички красиви млади мъже бързат да изпълнят желанията ти?

Алисия избухна в смях. Представите на Джудит бяха абсурдни. Тя наметна един от копринените ѝ халати и се зае с косата си.

– Аз нося голяма отговорност – заговори сериозно тя. – А що се отнася до послушанието на мъжете... – Тя разтърси косата си и се засмя. – Шотландците имат друго отношение към жените.

– Английските мъже си въобразяват, че жените нямат разум! – проговори възмутено Джудит.

– Точно така. Но когато мъжът се убеди, че жена му е интелигентна, започва да предявява много високи изисквания.

– Не те разбирам.

– Моите мъже не се подчиняват сляпо на желанията ми. В Шотландия всички са убедени, че са равни помежду си. Стивън заповядва на рицарите си да оседлаят конете и да тръгнат на път и те изпълняват заповедта, без да попитат къде отиват.

– Започвам да разбирам – промърмори замислено Джудит. – Значи твоите хора искат първо да узнаят къде трябва да отидат и защо. Ако е така, то...

– Понякога, разбира се, ми създават ядове – призна с усмивка Алисия. – В моя замък има един мъж на име Там, който е доста по-възрастен от останалите. Той наблюдава всяка моя крачка и коментира всичките ми решения. На всичкото отгоре има една дузина синове, които ми възразяват на всяка крачка. Всъщност, аз вземам самостоятелни решения само по второстепенните въпроси. Във всички останали случаи важи общото решение на клана.

– Какво става, когато ти искаш едно, а мъжете настояват за друго? Как постъпваш тогава?

Алисия се усмихна съзаклятнически.

– Имам си методи, с които усмирявам и най-смелите мъже. Винаги успявам да ги надхитря, дори когато ме следят с орлови погледи.

Джудит избухна в смях.

– Също като с нашия краварник! Не можех да позволя на Гевин да го построи според плановете си. Щеше да стане голям провал. Затова накарах мъжете да копаят цяла нощ, за да свършат преди завръщането му. Знаех, че е много пестелив, за да нареди да засипят основите. Освен това е твърде горд, за да признае, че съм била права, а той не.

Алисия приседна на пейката до снаха си.

– А аз се страхувах от срещата с теб! Стивън ми разказваше... ами, описваше те едва ли не като красива кукла с глава от слама.

– Стивън? – Джудит се засмя и улови ръката на Алисия. – Аз съм виновна, че закъсна за венчавката си. Ако знаеш как се развиха, когато разбрах, че дори не е изпратил вест, за да се извини за закъснението си! – Тя се поколеба, после решително продължи: – Чух, че това му е създадо известни проблеми.

– Стивън Аскот създава проблемите си сам – отговори строго Алисия. – Има моменти, когато е най-проклетият, най-непоносимият, най-ужасният...

– ...най-прекрасният мъж на света! – довърши през смях Джудит. – Не ми казваш нищо ново. Познавам добре и четиримата братя Аскот, нали съм омъжена за най-големия. Но никога не бих заменила Гевин за някого от онези парфюмирани, слабовати, наперени джентълмени, които ме ухаждаха в кралския двор. Вероятно и ти изпитваш същото към Стивън.

Внезапно Раб скочи, залая радостно и се втурна към вратата. Стивън влезе с широка усмивка и зарови пръсти в гъстата му козина.

– Много сте радостни – отбеляза той и погледна подозрително двете жени.

– Радвахме се, че разполагаме поне с няколко минути спокойствие – отговори спокойно Алисия.

Стивън погледна с усмивка Джудит.

– Може би ще успееш да я направиш малко по-кротка и мила, докато сме тук. Знаеш ли, в залата има един човек, който ми проглуши ушите, че бил донесъл нови рокли.

– Тъкмо него чаках! – извика въодушевено Джудит и изскочи навън.

Стивън разгледа изпитателно жена си.

– Изглеждаш прекрасно. Като свежо пролетно утро.

Алисия се дръпна от протегнатите му ръце и застана пред камината.

– Още ли ми се сърдиш за случилото се в къщата на Хю?

– Да ти се сърдя? – попита хладно тя. – Не. Постъпих глупаво. Това е всичко.

– Глупаво? – Стивън изпита болка от студенината ѝ.

Това беше много по-лошо, отколкото ако го беше нападнала с нож. Алисия се обърна и го погледна втренчено.

– Бях започнала да вярвам, че нещо ни свързва.

– Любов? – попита той и очите му заблестяха. – Няма нищо лошо, ако ми признаеш, че ме обичаш.

Алисия изкриви уста в горчива гримаса и блъсна ръката му.

– Любов! – проговори гневно тя. – Говоря ти за нещо много по-важно. Между мъжа и жената трябва да има доверие, лоялност, вяра в човека до теб.

Стивън я погледна намръщено.

– А аз си мислех, че жените искат мъжете им да ги обичат...

Алисия въздъхна разочаровано.

– Кога най-после ще проумееш, че аз не съм като другите жени? – попита с болка тя. – Аз съм Алисия Макарън. Няма друга като мен. Може би повечето жени смятат, че любовта е най-висшата цел в живота им, но аз не мисля така. Има достатъчно хора, които ме обичат. Всички мъже и жени в клана ме обичат, Там е готов да умре за мен. Имам много приятели. Обича ме дори Кирсти, която е от клана Макгрегър.

– А къде е моето място? – попита мрачно Стивън и отстъпи крачка назад.

– Сигурна съм, че ние с теб също се обичаме, макар и по друг начин. Направих всичко за теб, когато те улучи стрелата на Дейви, а ти също си доказвал нееднократно, че си загрижен за мен.

– Много съм ти благодарен за онази малка услуга – отговори сърдито той. – Аз пък си въобразявах, че ще се зарадваш, като ти кажа, че те обичам.

– Искам да ме уважаваш, да пазиш честта ми. Като господарка на клана Макарън аз живея в мъжки свят. Затова не искам съпруг, който се опасява, че ако постоянно не ме надзирава, мога да извърша нещо нечестно.

Лаят на Раб прекъсна разговора им. Вратата се отвори и Джудит надникна в стаята.

– Мога ли да вляза? – попита меко тя.

– Ела тук, Раб – заповяда Алисия и обясни на снаха си: – Той няма да ти стори нищо, стига да не носиш оръжие.

– Ще го запомня – отговори засмяно Джудит и ѝ показа роклята от

тъмносино кадифе, цялата обшита със златни конци. – За теб е – обяви тържествено тя. – Искам да видя как ще ти стои.

– Но как успя да я приготвиш за толкова кратко време? – попита смаяно Алисия и поглади красивата материя.

Джудит се усмихна тайнствено.

– Тук живее един ужасен дребосък, който работи за Гевин. Постоянно е затворен в мазето, защото върши разни безсрамия. Дадох му кесия със сребро, казах му колко си висока и му заповядах да ушие рокля, достойна за лейди като теб.

– Прекрасна е – усмихна се с благодарност Алисия. – Толкова си мила с мен. Вече не се чувствам натрапник в къщата ти.

Джудит сложи ръка на рамото на Стивън.

– Изглеждаш изтощен, братко. Не ти ли е добре?

Стивън се опита да се усмихне и целуна разсеяно ръката ѝ.

– Може би съм уморен от пътуването. – Той се обърна официално към Алисия: – Братята ми ще се радват да се запознаят с теб. – Ще се радвам, ако се отзовеш на молбата ми. – После се обърна и излезе от стаята.

Едва след няколко часа Алисия беше облечена и нагласена според представите на Джудит. Докато я оглеждаше критично, тя ѝ обясняваше, че е научила няколко номера за разкрасяване в кралския двор, но нямала никакво намерение да отива повече там. Алисия отказа категорично да закрие косите си с боне и Джудит се съгласи с нея, възхитена от разкошните гарвановочерни къдрици, които се спускаха чак до кръста ѝ. Накрая реши, че и тя ще се среши по същия начин. След това облече рокля от виолетов сатен, чиито ръкави и подгъв бяха обшити с тъмнокафяви кожички от норка. Стройната ѝ талия беше стегната със златен колан, украсен с пурпурни аметисти.

Алисия приглади тежкото кадифе и се усмихна. Роклята стесняваше движенията ѝ, но днес това не я притесняваше. Дълбокото правоъгълно деколте разкриваше голяма част от гърдите ѝ. Набраните ръкави бяха разцепени и подплатени с тънка коприна, обшита със златни конци. Тя изпъна рамене и слезе на долния етаж, за да поздрави братята на мъжа си.

Четиримата мъже бяха застанали един до друг пред огромната каменна камина в зимната стая за гости. Алисия и Джудит престъпиха прага и спряха за миг, за да ги оценят в цялата им красота.

Стивън беше подрязал дългата си коса и вече не носеше шотландските дрехи. Алисия усети пронизваща болка. Планинецът беше изчезнал, за да отстъпи място на съвършения английски благородник. Днес мъжът ѝ носеше жакет от тъмносино кадифе с яка от скъпи дантели. Мускулестите му крака бяха обути в тъмносин клин.

Гевин беше целият в сиво, жакетът му беше подплатен с катеричи кожи. Рейн носеше черно кадифе, яката му беше обшита със сребърни конци, събрани в сложна испанска шарка. Жакетът на Майлс грееше в smaragdovo-zeleno. Ръкавите му бяха подплатени със сребърно платно, маншетите украсени с перли.

Майлс забеляза жените пръв. Той остави сребърната си чаша на перваза и излезе напред. Застана пред Алисия и в очите му пламна огън. Отпусна се на едно коляно пред новата си снаха и сведе глава.

– Радвам се, че прие да дойдеш в дома ни – прошепна почиттелно той.

Алисия погледна объркано останалите трима братя. Джудит се усмихна, горда с красотата на снаха си.

– Ще ми позволиш ли да ти представя Майлс Аскот?

Алисия протегна ръка, Майлс я улови и я целуна с горещите си устни.

– Събра достатъчно точки още първия път, братле – отбеляза саркастично Стивън. Гевин избухна в смях и удари брат си по рамото с такава сила, че виното се разплиска.

– Добре, че се върна – проговори през смях той. – Само ти можеш да ми помагаш да държим в подчинение милото ни братче. – Той се обърна учтиво към Алисия: – Лейди Алисия, мога ли и аз да се представя официално? Аз съм Гевин Аскот.

Алисия дръпна ръката си, но не можа да откъсне поглед от омагьосващите очи на Майлс. Този млад мъж беше не само невероятно красив, в него имаше нещо, което приковаваше вниманието. Тя подаде ръка на Гевин, после се обърна към третия брат:

– А вие вероятно сте Рейн. Чувала съм много неща за вас.

– И все добри, нали? – засмя се Рейн и показа трапчинките си. После се сведе в дълбок поклон над ръката ѝ.

– Разбира се – отговори с усмивка Алисия. – Един от хората ми прилича много на вас. Силен и здрав като стогодишен дъб. Казва се Там и обучаваше Стивън в шотландското бойно изкуство. Седмици наред слушах вашето име, когато съпругът ми искаше да се измъкне от изтощителните упражнения с Там.

Рейн избухна в смях.

– Значи моето име е сторило чудото! Защото тази сутрин го подложих на кратко изпитание и той излезе победител. – Той хвърли бърз поглед към брат си и продължи дяволито: – Освен това ми отправи предизвикателство и скоро ще се състои истински двубой.

Алисия измери с почителен поглед могъщите му рамена и якия гръден кош.

– Аз мисля, че първата победа е достатъчна...

Рейн я прегърна и залепи звучна целувка на бузата ѝ.

– Жена ти е невероятна, Стивън! Не се отказвай от нея! – извика весело той.

– Никога – отговори сериозно Стивън и улови ръката ѝ. – Вечерята е сервирана. Да сядаме – предложи той и потърси погледа ѝ.

Алисия се усмихна сладко, сякаш никога не се бяха карали.

– Да, разбира се – отговори с измамно покорство тя.

Когато влязоха в трапезарията, Алисия усети кратко замайване. Светът се завъртя пред очите ѝ. Тя беше израсла с омраза към англичаните и клана Макгрегър и сега животът ѝ се преобръщаше с главата надолу. Само преди месец беше станала кръстница на едно бебе от рода Макгрегър, а сега се улови, че това сърдечно, добро и сплотено английско семейство е на път да си извоюва трайно място в сърцето ѝ. Макгрегърови бяха изстребвали съплеменниците ѝ столетия наред, а англичаните бяха убили баща ѝ. Как можеше да обича хора, които беше длъжна да мрази?

– Лейди Алисия? – попита загрижено Гевин. – Да не би виното ни да е твърде силно за вас?

– О, не – отговори с усмивка тя. – Всичко е прекрасно. Боя се, че точно там е проблемът ми.

Той я погледна втренчено.

– Искам да знаете, че ние сме и ваше семейство. Ако някога имате нужда от помощ, няма да закъснеем да се появим.

– Много ви благодаря – отговори сериозно тя. Знаеше, че Гевин е искрен.

След вечерята Джудит изведе Алисия в двора, за да ѝ покаже замъка. Разграничението беше строго: в едната част живееха слугите, а вътрешната, защитена с високи стени, беше предназначена за членовете на семейството. Алисия слушаше внимателно обясненията на снаха си и непрекъснато задаваше въпроси. Организацията и управлението на този огромен имот живо я интересуваха. В близост до външните стени

имаше достатъчно ниви и обитателите на замъка можеха да издържат на всяка обсада. Разбира се, всички арендатори бяха задължени да доставят част от реколтата си в замъка.

Стивън намери двете жени в ковачницата.

– Дватама с Гевин възнамеряваме да се върнем в Ларенстън, за да вземем тялото на Крис.

– Вероятно Там вече го е погребал – възрази Алисия.

Стивън кимна.

– Права си, но мисля, че дължим тази последна почит на семейството му. Те дори не знаят, че е мъртъв. Искам да облекча поне малко болката им, като им дам възможност да го погребат на своя земя.

Алисия кимна замислено:

– Крис не обичаше Шотландия – рече тихо тя.

Стивън помилва бузата ѝ.

– Разделяме се за първи път след сватбата ни.

– Колко време ще отсъстваш?

Той улови брадичката ѝ.

– Най-малко три дълги, предълги дни. Доколкото познавам Гевин, той няма да слезе от седлото. – Усмивката му беше нежна. – Във всеки случай няма да спираме по десет пъти всеки ден, както правехме ние с теб по пътя насам.

Алисия го прегърна и се притисна до гърдите му.

– Нали няма да ме забравиш? – прошепна страстно тя и впи устни в неговите.

– Нима бих могъл да забравя бурята, която вселяваш в сърцето ми? – попита задъхано той, когато успя да се освободи.

– О, Стивън...

Мъжът сложи пръст на устните ѝ.

– Когато се върна, ще си поговорим за всичко, което те мъчи. Готова ли си?

Алисия се усмихна щастливо.

– Готова съм, разбира се.

През нощта Алисия усети, че Стивън ѝ липсва болезнено. Широко-то легло в прекрасната спалня беше студено и непоносимо празни.

Горкият Стивън, каза си с болка тя, той дори не можа да се наспи, както трябва. После се прокле, че не бе настояла да го придружи.

Колкото повече размишляваше, толкова по-неспокойна ставаше.

Накрая отметна завивката и се втурна към раклата в ъгъла. Извади шотландските си дрехи и само след минута вече закрепваше наметалото на рамото си. Искаше да се поразходи малко в студения двор, за да се умори и да заспи.

Щом излезе навън, до слуха ѝ достигна тропот на копита.

– Стивън! – извика уплашено тя и се втурна към портата. Знаеше, че само членовете на семейството имат право да влизат нощем.

– Вие ли сте, лейди Мери? – попита изненадан мъжки глас. – Радвам се да ви видя отново. Добре ли пътувахте?

– Разбира се, Джеймс – отговори меко жената.

– Да повикам ли лейди Джудит?

– Не, не искам да смущавам съня ѝ. Тя се нуждае от почивка много повече от мен. Ще се оправя и сама.

Алисия остана скрита в сянката на стената и проследи как един от слугите помогна на младата монахиня да слезе. Спомни си думите на Стивън, който беше сравнил сестра си с мадона, и се усмихна. Мъжът ѝ беше казал истината.

– Очаквахме ви много по-рано – продължи Джеймс. – Надявам се, че не ви се е случило нещо неприятно по пътя.

– Едно от децата беше болно. Останах, за да се погрижа за него.

– Имате добро сърце, лейди Мери. Защо ви е да се грижите за просъчетата? Някои имат бащи убийци. А и майки! Разбира се, ако се вярва на слуховете.

Мери понечи да му каже нещо, но шумът зад гърба ѝ я стресна. Тя се обърна бързо и се усмихна на Алисия.

– Веднага усетих, че ме наблюдават. Вие сигурно сте съпругата на Стивън.

Дворът на замъка беше тъмен. Само вътрешният двор беше осветен от луната и от един фенер. Мери беше дребна, лицето ѝ представляваше съвършен овал. Алисия веднага почувства доверие към това лице.

– Как разбрахте коя съм? – попита с усмивка тя. – Досега не успях да заблудя нито един Аскот.

– Чувала съм, че шотландците живеят близо до природата. Който се излага без топли дрехи на такъв леден вятър, сигурно е здрав и кален.

Алисия се засмя весело.

– Елате в гостната. Само след минути ще ви запаля буен огън.

– Звучи много привлекателно – усмихна се Мери и скри ръце под простото вълнено наметало.

Мери последва снаха си в голямото, облицовано с дъб помещение,

настани се в едно кресло и зачака спокойно Алисия да запали огън в голямата камина. През цялото време се усмихваше. Тази млада дама беше лейди, а не се срамуваше да върши работата на слугите. Нищо, че разполагаше с големи имоти в родината си.

Когато съчките пламнаха, Алисия се обърна с усмивка към зълва си:

– Сигурно сте уморена. Може би трябваше да запали огън във вашата стая?

Мери придърпа стола си към камината и протегна ръце към огъня.

– Твърде съм уморена, за да мога да заспя. Ще поседя още малко тук, за да се стопля.

Алисия разбърка дървата с дългата маша и погледна замислено крехката фигура насреща си. Мери наистина приличаше на мадона. Овалното лице беше украсено с високо, ясно чело и меки, изразителни кафяви очи. Устата беше малка и нежна, с трапчинки от двете страни. Трапчинките на Рейн, каза си засмяно Алисия.

– Много се радвам, че съм си отново в къщи – въздъхна Мери и вдигна глава към Алисия. – Защо сте още будна? – попита обезпокоено тя. – Да не би Стивън...

Алисия избухна в смях и поклати глава. Настани се в стола до Мери и лицето ѝ изведнъж помрачня.

– Стивън не е тук. Двамата с Гевин тръгнаха за Шотландия, за да вземат тялото на един приятел.

– Кристофър Одли – промълви скръбно Мери и се облегна назад.

– Знаете ли за случилото се? – попита глухо Алисия.

– Да, Стивън ми писа, че е загинал.

– А писа ли ви, че аз съм виновна за смъртта му? – попита с пресекаващ глас Алисия.

– Не! Не бива дори да мислите, че имате някаква вина. Стивън обясни, че само дързостта и проклетата английска гордост на Крис са виновни за смъртта му. Писа ми още, че англичаните, които се осмелят да проникнат в шотландските планини, извършват самоубийство.

– Англичаните избиха много мои сънародници – проговори с омраза Алисия и изведнъж се сепна. – Прощавайте! Забравих...

– Че и ние сме англичани? Това е комплимент, сигурна съм. – Мери разглеждаше новата си снаха и се усмихваше на себе си. – Стивън ми писа колко сте красива. Не е преувеличил ни най-малко, даже напротив.

Алисия направи гримаса.

– Той отдава голямо значение на външния вид.

Мери избухна в смях.

– Джудит ми каза същото преди време. Моите братя вярваха, че всички жени са като мен – без темперамент и страст.

Алисия я погледна несигурно.

– Мисля, че вие също би трябвало...

Мери помилва бузата ѝ.

– Вероятно искате да кажете, че е невъзможно жена, която има толкова буйни и страстни братя, да не прилича поне малко на тях? – Тя не изчака отговора на Алисия и продължи: – Не, боя се, че съм склонна към бягство от живота. Жени като Джудит и вас – ако съм разбрала правилно писмата на Стивън – се държат с две ръце за живота, докато аз...

Алисия не знаеше какво да отговори. Двете разговаряха, сякаш се познаваха не от няколко минути, а от години. Тишината в къщата и сиянието на огъня, което проникваше и в най-тъмните ъгли на стаята, създаваха уютна атмосфера и разговорът вървеше от само себе си.

– Кажете ми, чувствате ли се самотна? – попита съчувствено Мари.
– Липсва ли ви Шотландия? Имате ли семейство, приятели?

Алисия сведе глава. Мина доста време, преди да отговори.

– Да, приятелите ми липсват много. – Тя си припомни Там, Дъглас и всички останали. – Много искам да се върна по-скоро при тях.

– А сега и Стивън трябваше да замине. Искате ли утре да излезем на езда? Ще ми разкажете за родината си.

Алисия се усмихна и се отпусна назад. С удоволствие щеше да прекара деня с Мери. Тя излъчваше спокойствие, мекота – нещо, което в момента ѝ беше много необходимо.

Алисия прекара следващите два дни в компанията на Мери. Тази мила жена вдъхваше любов от пръв поглед. Докато Джудит седеше над сметките и управляваше с желязна ръка огромния имот, Мери и Алисия се грижеха за простия народ. Алисия не се интересуваеше от стълбиците с цифри, но имаше съвсем точна представа за състоянието и добивите от имота си, която беше придобила главно от разговорите си с хората. Двете с Мери обикаляха околните ферми и разговаряха с всеки срещнат. В началото крепостните бяха плахи и сдържани, но бързо се отпуснаха. Откритостта на Алисия спечели симпатиите им. Тя беше свикнала да се отнася с подчинените си като с равни и Мери наблюдаваше с усмивка как в разговорите с Алисия мъжете и жените придобиваха увереност в себе си и гордо изпъваха рамене. Алисия изпращаше болните в леглото

и успя да издейства допълнителни порции за децата на най-бедните семейства. Джудит изпълни молбата ѝ, без да се мръщи.

Разбира се, тя не можеше да бъде само великодушна и щедра с крепостните. Откри хора, които крадяха от господарите си, и се погрижи да бъдат наказани. Някои тихи, работливи и лоялни семейства бяха издигнати на отговорни постове след застъпничеството ѝ. Джудит и Алисия разговаряха дълго. Джудит слушаше внимателно и дори си записваше някои от предложенията на етърва си. Тя разбра веднага, че шотландката е умна и опитна, и се вслуша в съветите ѝ.

Алисия също научи много нови неща, особено за организацията и повишаването на добивите. Беше решена да приложи наученото в Ларенстън. Разгледа подробно скиците и плановете на Джудит за нови сгради и градини. Джудит обеща през пролетта да ѝ изпрати цяла кола със семена и млади растения.

Най-добрите постижения на Джудит бяха в животновъдството. Там тя беше сторила истински чудеса. Алисия беше възхитена от волята ѝ да кръстосва непрестанно овцете и говедата с други породи, за да дават повече месо, мляко и вълна.

През първата нощ в Аскот Касъл Алисия почти не можа да спи. Хиляди цифри, таблици и чертежи плуваха пред очите ѝ. Стотици лица и имена я гонеха в сънищата ѝ.

Сутринта стана рано и отиде в обора, преди повечето от обитателите на замъка да са се събудили. Беше облякла шотландската си носия, защото знаеше, че народът реагира въодушевено на простите ѝ дрехи. Хареса си една червенокафява кобилка и намери леко седло, което ѝ подходеше.

– Позволете да ви помогна, милейди – проговори дълбок мъжки глас зад гърба ѝ.

Алисия се обърна и се озова лице в лице с нисък, набит, доста приятен на вид мъж, един от охраната на Майлс. Вчера беше придружил нея и Мери, докато обикаляха селата.

– Много ви благодаря, Ричард.

Очите на мъжа засияха с топъл блясък.

– Нямах представа, че сте запомнили името ми. Това е голяма чест за мен.

– Ах, глупости! – засмя се Алисия. – В Шотландия наричам по име всички мъже и жени от клана си, а те ми казват Алисия.

Мъжът се наведе да затегне стремето.

– Говорих с някои от хората на лорд Стивън, които са били с него в Шотландия. Казаха ми, че често излизате на езда нощем, сама или само с двама-трима мъже.

– Точно така – отговори с усмивка Алисия. – Аз съм господарката на клана Макарън и съм длъжна да водя хората си.

Мъжът се усмихна бавно и някак предизвикателно.

– Ще позволите ли да ви кажа, че завиждам на вашите планинци? В Англия почти не се срещат жени-водачки, камо ли толкова красиви.

Алисия се намръщи и посегна към юздите на кобилката.

– Много ви благодаря – отговори сковано тя и изведе коня си от обора.

Ричард остана загледан подире ѝ, докато тя се скри от погледа му, после се обърна към внезапно появилия се в обора Джордж.

– Онова, което стана тук, не те засяга, момко – проговори студено той и се опита да мине покрай него.

Джордж го стисна за рамото.

– Видях те да говориш с нея и искам да знам какво ѝ каза.

– И защо? – попита иронично Ричард. – Защото я искаш само за себе си, нали? Нали чух какво разказвахте за нея – и ти, и другите мъже от свитата на Стивън!

– Той е лорд Стивън, ако нямаш нищо против!

– Я, какъв лицемер си бил! Наричаш я Алисия и говориш с нея, сякаш ти е сестра. Когато обаче я заговори друг, веднага посягаш към меча си. Чуй какво ще ти кажа. Отнасям се с нея така, както заслужава. Никоя лейди не би разговаряла с васалите и крепостните, ако не искаше да опита онова, което е между краката им.

Джордж замахна и юмрукът му улучи Ричард право в устата. Ала Ричард се опомни бързо, скочи и се нахвърли върху другия мъж. Удари го със сключени ръце и Джордж падна по лице в сламата.

– Какво става тук? – попита остро Алисия, която беше чула шума.

Джордж седна на пода и потърка тила си. Ричард изтри кръвта от носа си с опакото на ръката.

– Попитах нещо – рече спокойно Алисия и погледна изпитателно двамата мъже. – Не искам да узная причината за спора ви, защото вероятно е лична. Искам само да знам кой нападна пръв.

– Аз, милейди – отговори Джордж и се надигна с мъка.

– Ти ли, Джордж? – попита изумено Алисия. – Не разбирам. – Такъв спокоен, уравновесен мъж като Джордж сигурно е имал много

сериозни основания, за да се нахвърли като побеснял върху Ричард. Тя не харесваше Ричард. Усещаше, че не може да разчита на него. Беше забелязала похотливите погледи, с които вчера преследваше красивите млади дъщери на крепостните. Не биваше да оставя Ричард сам с Джордж, защото боят можеше да продължи, и в същото време не можеше да вземе Джордж със себе си, защото именно той беше нападнал пръв. Най-добре да се задоволи с компанията на Ричард и да предпази васала на Стивън от още удари.

– Елате е мен, Ричард – нареди спокойно тя. – Искам да придружите лейди Мери и мен в обиколката ни. – Тя хвърли съчувствен поглед към Джордж и излезе от обора.

– Не ти ли казах, че дамичката си пада по мен! – изсмя се тържествувашо Ричард и избяга навън, преди Джордж да се е нахвърлил отново върху него.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мери възседна коня си и погледна сънено Алисия. Очите ѝ бяха по-дути, чувстваше се разбита и изтощена. Неволно се запита дали Алисия знае значението на думи като студ и изтощение. Вчера бяха яздили цял ден, докато стражите им започнаха да мърморят, че са много уморени и не могат повече. Когато се прибраха в къщи, Алисия отиде при Джудит и двете останаха будни до полунощ, за да говорят за управлението на имотите си.

Мери се протегна, прозя се и се усмихна. Стивън ѝ беше писал, че живее в постоянно напрежение, за да не изостава от жена си, и тя започваше да го разбира. Дали Алисия знаеше, че Стивън ѝ се възхищава? Писмата му бяха пълни с похвали за новия му народ, за начина им на живот и особено за смелата му и красива съпруга.

Мери пришпори коня си, за да настигне снаха си. Шотландката вече стоеше пред колибата на един крепостен.

Към обед спряха под едно възвишение, за да си починат. Мъжете се изтегнаха в тревата и се нахвърлиха върху хляба и сиренето.

Мери и Алисия се изкачиха на хълмчето, за да разгледат околността.

– Какво беше това? – попита внезапно Алисия и Мери я погледна изненадано. Тя също се вслуша, но откри само въздишките на вятъра и гласовете на придружителите им.

– Ето го пак! – Алисия погледна през рамо. Раб дотича при нея и я бутна с муцуната си. – Да, момчето ми – прошепна тя и скочи. – Някой е ранен – обясни кратко тя и се втурна надолу по склона.

Мъжете ги погледнаха равнодушно и отново се заеха с яденето. Мери се затича след Алисия. Скоро се озоваха пред езерце със замръзнали брегове. По средата се носеха тънки ледени блокове. Алисия напегна очите си. Раб залая и тя го потупа одобрително по главата.

– Там! – извика тя и продължи да тича. Мери не видя нищо, но събра тежките си поли и последва снаха си. Когато стигнаха до самия бряг, тя забеляза главата и раменете на едно дете. Ледената вода го бе сковала и то не знаеше как да се измъкне.

Сърцето на Мери се сви от остра болка. Тя полетя напред като стрела и сама не забеляза как надмина Алисия. Втурна се като вихър в ледената вода и сграбчи детето за рамото. То се стресна и я погледна с

огромни уплашени очи. Имаха само няколко минути, за да го спасят от замръзване.

– Кракът му е заклещен! – извика задавено Мери. – Хвърли ми ножа си!

Разумът на Алисия работеше трескаво. Ако хвърлеше ножа си на Мери и тя не го хванеше, детето щеше да бъде загубено. Имаше само една възможност.

– Раб! – извика Алисия и кучето разбра по гласа ѝ колко важно е това за господарката му. – Тичай при мъжете и ги доведи на помощ! Бързо, Раб!

Кучето се втурна като стрела, но не към охраната им, а в съвсем друга посока.

– Проклятие! – изруга ядно Алисия, но вече беше много късно да го повика обратно.

Тя извади ножа си и навлезе в ледената вода. Дъното на езерцето беше обрасло с водни растения, които се увиваха около глезените ѝ и я спъваха на всяка крачка. Мери беше посиняла от студ, но продължаваше да държи здраво детето, чието лице бавно посивяваше.

Алисия коленичи до зълва си. Студената вода се плискаше в гърдите ѝ и тя имаше чувството, че всеки момент ще я повали на дъното. Опипа краката на момчето и намери закривения корен, който беше заклешил глезена му.

– Освободих го! – извика след малко тя и с ужас забеляза, че лицето на Мери също е започнало да посивява. Коленичи бързо и вдигна детето над водата. – Можеш ли да ме следваш? – извика през рамо тя и бързо изнесе детето на брега. Когато понечи да го остави в тревата, за да се върне за Мери, някой го грабна от ръцете ѝ. Тя вдигна стреснатата глава и погледна право в сериозните очи на Рейн.

– Как... – започна смаяно Алисия.

– Майлс и аз тръгнахме насам, за да ви пресрещнем, когато кучето ти излезе насреща ни и започна да ни дърпа и бута като демон. – Докато говореше, той не спираше да действа. Подаде детето на един от мъжете си и загърна снаха си с дебелия наметка, която свали от раменете си.

– Как е Мери? – попита с тракащи зъби Алисия.

– Майлс се грижи за нея – отговори спокойно Рейн и я вдигна на коня си.

Двамата препуснаха в галоп към замъка на семейство Аскот. Рейн управляваше коня си с една ръка, а с другата непрекъснато разтриваше раменете и гърба на Алисия. Тя усети, че ще замръзне, сви се на кълбо и

се сгуши на широките му гърди.

Щом влязоха в двора, Рейн я вдигна от седлото и я занесе в спалнята ѝ. Остави я в средата на стаята, наведе се над раклата и извади тежка вълнена роба, обшита със злато.

– Облечи това – заповяда кратко той, обърна ѝ гръб и разбърка огъня в камината.

Алисия се опита да се освободи от ризата си, но пръстите ѝ трепереха толкова силно, че едва успя да се справи. Когато навлече тежката вълнена рокля, тя не усети нищо от топлината, която трябваше да се пренесе от плата върху тялото ѝ.

Рейн се обърна отново към нея, видя посивялото ѝ лице и я взе в мечешката си прегръдка. Седна в голямото кресло пред камината и я сложи в скута си. Грабна наметката на Стивън от облегалката на стола, уви краката ѝ и я притисна до широките си гърди.

– Как е Мери? – прошепна изтощено тя. Трепереше с цялото си тяло.

– Майлс ще се погрижи за нея. Джудит вече ѝ е приготвила гореща баня.

– А детето?

Рейн я погледна втренчено и очите му потъмняха.

– Знаеше ли, че е само дете на крепостни? – попита спокойно той.

– Какво значение има? – изфуча гневно Алисия и се отдръпна от него. – То е дете като всички други. Някой трябваше да му помогне.

Рейн се усмихна с разбиране и отново я притисна до гърдите си.

– Така си и мислех. Ти не правиш разлика между хората. Мери е щата. Само че вероятно ще си имаш ядове с Гевин. Той не би рискувал и косъм от главата на човек от семейството си, за да спаси живота на крепостен.

– Успях да убедя Стивън и вярвам, че ще успее да се справя и с Гевин – отговори твърдо тя.

Рейн избухна в смях и могъщото му тяло се разтресе.

– Добре казано! Забелязах, че си влязла под кожата на Стивън, и усещам, че ще омаеш и Гевин.

Алисия се усмихна замечтано.

Рейн, защо още не си се оженил?

– Типично женски въпрос – отбеляза засмяно той. – Сигурно никоя не ме иска.

Отговорът беше толкова абсурден, че Алисия го отмина с мълчание.

– Е, добре – поправи се Рейн. – Ще ти призная, че през последните осем месеца отказах на шест дами.

– Защо? – попита учудено Алисия. – Сигурно са били грозни? Дебели или тънки? Или изобщо не ги познаваше?

– Разбира се, че ги познавах – отговори спокойно той. – Не съм като братята си, които видяха съпругите си едва в деня на сватбата. Бащите ми правеха предложения и аз живях с всяка от жените по три дни.

– А след това им отказваше?

– Точно така.

Алисия въздъхна.

– Какво очакваш от жената? Вероятно поне една от предложените ти съпруги е била достатъчно красива и мила.

– Красива! – изпуктя недоволен Рейн. – Три от тях бяха истински красавици. Аз обаче искам повече от красива външност. Искам бъдещата ми жена да има ум в главата си, а не да мисли само за бродерии. – Очите му засвяткаха развеселено. – Искам жена, която рискува живота си и влиза без страх в замръзналото езеро, за да спаси живота на едно селско хлапе.

– Мисля, че всяка жена, която види изпаднало в беда дете, ще...

Рейн гледаше замислено в огъня.

– Вие с Мери сте изключение. И Джудит, разбира се. Знаеш ли, че когато един луд взе Гевин в плен, тя застана начело на хората му и ги поведе срещу замъка на врага? Рисува живота си, за да спаси съпруга си. – Той се усмихна с копнеж. – Ще почакам, докато си намеря жена като теб или Джудит.

Алисия помисли малко и отговори:

– Не мисля, че ти имаш нужда от жена като мен или Джудит. Гевин обича земята си и Джудит споделя любовта му. Двамата си подхождат. Шотландия е моята родина и Стивън може да живее с мен там, ако пожелае. А ти... имам чувството, че ти не се задържаш дълго на едно място. Трябва ти жена, която да живее свободно и необвързано като теб.

Рейн я запна смаяно, но бързо затвори устата си и се усмихна.

– Няма да те питам как си узнала всичко това. Вероятно ще ми отговориш, че си вещица. След като знаеш толкова много, ще ти задам един личен въпрос. – Погледна я право в очите и продължи: – Какво не е наред между Стивън и теб? Защо постоянно му се сърдиш?

Алисия го погледна колебливо. Знаеше, че братята са много близки, но не посмя да го излъже. Пое дълбоко въздух и каза истината:

– Стивън смята, че аз нямам гордост, нито чувство за чест. Вярва на

другите, но не и на мен. В Шотландия беше убеден, че правя само грешки, и в някои случаи имаше право. Но постъпваше зле с мен. Той няма право да се отнася към мен така, сякаш не съм в състояние да направя нищо, както трябва.

Рейн кимна с разбиране. Гевин също имаше нужда от време, докато проумее, че Джудит е много повече от едно красиво тяло. Ала преди да успее да каже нещо, вратата се отвори с трясък ѝ в стаята нахлу Стивън – изтощен до смърт, целият в кал и прах.

– Току-що ми казаха, че Алисия е скочила в заледеното езеро – изгърмя разярено той. – Къде се е скрила?

Още докато говореше, той откри Алисия в скута на Рейн, прекоси стаята с два скока и я издърпа от ръцете на брат си.

– Проклятие! – изрева той. – Не мога да те оставя и час сама! Защо постоянно си създаваш трудности?

– Пусни ме – проговори студено тя. Вдигна гордо глава и закрачи боса към вратата. Сложи ръка на бравата и продължи, без да си дава труд да се обърне: – Един ден ще проумееш, че не съм дете, нито глупачка, и не заслужавам да се отнасяш с мен като е малоумна. – Тя отвори вратата и излезе от стаята.

Стивън понечи да се втурне след нея, но гласът на Рейн го спря.

– Седни тук и я остави на мира – каза брат му и в гласа му прозвуча примирение.

Стивън погледна втренчено затворената врата, после зарови пръсти в мръсната си коса.

– Ранена ли е? Ще се оправи ли?

– Нищо ѝ няма – отговори с усмивка Рейн. – Тя е силна и здрава. Нали сам ми я описа като жена, прекарала целия си живот на открито?

Стивън застана пред камината.

– Прав си – отговори задавено той.

– Какво ти е, за Бога? – попита учудено Рейн. – Къде остана онзи Стивън, когото познавах?

– Алисия е виновна за всичко – простена Стивън. – Тази жена ще ме убие. Докато бяхме в Шотландия, една нощ ми даде упойващо питие и поведе хората си към пасището, за да накаже крадците на говеда от съседния клан. Никой няма право да ѝ пречи, разбираш ли?

– Наистина ли ти е дала упойка? – попита гневно Рейн. Алисия очевидно не беше помислила, че излага на опасност и себе си, и Стивън.

Брат му кимна мрачно.

– Един от хората и ме откри дълбоко заспал и се опита да ме

събуди. Когато я намерихме, тя висеше на едно въже над пропастта край морския бряг.

– Велики Боже! – изохка Рейн.

– Не знаех дали да я напердаша, докато посинея, или да я затворя в подземието, за да я предпазя от безумствата ѝ.

– И кое от двете направи?

Стивън се облегна на един стол. Сведе глава и в гласа му прозвуча необичайно за него смущение:

– Направих само онова, което става винаги след караниците ни. Любихме се.

Рейн избухна в смях и тежките му гърди се разтресоха.

– Изглежда, проблемът ти се състои в това, че тя мисли твърде много за себе си.

Стивън поклати загрижено глава.

– Точно обратното. Тя изобщо не мисли за себе си. Понякога дори ме засрамва с безкористността си. Когато става въпрос за клана ѝ, рискува живота си, без да се замисля. Доброто на хората ѝ е най-важното нещо в живота ѝ.

– И това те тревожи?

– Разбира се! Защо трябва да напада чужди стада? Защо ѝ трябваше да напише инициалите си върху рамото на най-ожесточения си противник? Знаеш ли колко пъти е спала под открито небе, увита в наметалото си? Защо не може да... да...

– Разбирам. Искаш да имаш трогателна малка съпруга, която гледа с обожание мъжа си и бродира ризите му, така ли? – попита спокойно Рейн.

Стивън се отпусна уморено на един стол.

– Не, не искам това. Мисля обаче, че съществува някакво средно положение между двете крайности.

– Наистина ли искаш да я промениш? – попита Рейн. – Какво толкова има в тази жена? Защо те е омагьосала от пръв поглед? Не ми казвай, че е била красотата ѝ. Ти си бил в леглото с цял куп красиви жени, а се влюби именно в Алисия!

– Личи ли ми?

– Гевин, Майлс и аз го разбрахме веднага, но Алисия изглежда се съмнява. Не вярва, че я обичаш.

Стивън въздъхна с болка.

– Никога не съм срещал човек като нея, все едно мъж или жена. Тя е толкова силна, толкова благородна. В това отношение може да се мери

с всеки мъж. Нямаш представа как се отнасят към нея хората от клана й. Шотландците не са като нас. Децата на крепостните тичат при нея, прегръщат я, а тя целува всички бебета. Познава по име всички свои хора, обръща се към тях съвсем свойски. Една вечер – бяхме женени само от месец – забелязах как Алисия уви в наметалото си хляб и сирене. Не ми обръщаше внимание, гледаше само Там. Той е нещо като заместник на баща й. Разбрах, че прави нещо, което Там не бива да знае. След вечеря я проследих тайно на сушата и видях как отнесе храната на едно момче, избягало от родителите си. Те бяха крепостни, забележи!

– Какво й каза? – попита строго Рейн.

Стивън поклати глава. Споменът за онази нощ беше жив в съзнанието му.

– Аз, големият мъдрец, й казах, че е по-добре да изпрати момчето обратно при родителите му, вместо да одобрява бягството му и да го снабдява с храна.

– И какво ти отговори Алисия? – попита развеселено Рейн.

– Каза, че за нея момчето е не по-малко важно от родителите му и че няма право да го предава само защото още не е достатъчно голямо. Каза още, че след няколко дни малкият ще се върне сам при родителите си и ще приеме наказанието, което му се полага.

Рейн изсвири одобрително през зъби.

– Май можеш да научиш още много неща от жена си, братко.

– Та аз само това правя! Тя преобърна целия ми живот. Когато отидох в Шотландия, бях само един високомерен англичанин, а днес не мога да понасям дори английското си облекло!

Алисия остави спалнята си на двамата братя и се запъти към покоите на Мери. Зълва й лежеше в леглото, завита до брадичката, а Джудит слагаше горещи тухли на чаршафа.

– Стига толкова, Джудит – проговори спокойно Мери. – Няма да умра. Само малко поизмръзнах, това е всичко. – Тя видя застаналата на вратата Алисия и се усмихна. – Ела тук и ми помогни да убедя Джудит, че приключението ни не беше смъртоносно.

Алисия влезе забързано в стаята и разгледа загрижено Мери. Кожата й беше още по-бледа отпреди, но на бузите й бяха избили червени петна.

– Всичко е наред – потвърди тя. – Искам да кажа обаче, че ти завиждам за самообладанието. – Тя намигна съзаклятнически на Джудит.

– Аз съм толкова развълнувана, че не мога да седя на едно място. Представяш ли си, Джудит ми обеща нова рокля!

Джудит разбра веднага, че Алисия си търси предлог да я изведе от стаята, и я последва в коридора.

– Смяташ ли, че ще се възстанови? – попита загрижено тя и се облегна на стената.

– Уверена съм. Нужно ѝ е абсолютно спокойствие. Разбрах, че вашата Мери не живее в този свят. Част от нея принадлежи на небето. Сигурно затова е толкова слаба.

– Права си – съгласи се Джудит. – А що се отнася до роклята...

– Това беше само предлог, за да те измъкна от стаята. Иначе Мери щеше да откаже да заспи.

Само час по-късно обаче Алисия стоеше в стаята на Джудит, облечена в нова рокля. Джудит не я остави на мира, докато не я изпробва.

– Прекрасна е – прошепна възхитено Алисия. – Не знам как да ти благодаря. Всички са толкова мили с мен, толкова...

Джудит се засмя и я целуна по бузата.

– А сега е време да се захващам за работа. Може би Стивън ще се радва да те види в новата рокля.

Роклята беше от коприна и имаше цвета на гората при залез слънце. Ръкавите бяха подплатени със светлозелена коприна, обточени с червена лисича кожа. На раменете бяха закрепени тежки, изплетени от златни конци шнуруве, които отиваха към дълбокото четириъгълно деколте.

След като Джудит излезе, Алисия сложи на раменете си наметката, подплатена с лисичи кожи, и излезе навън. Без да обръща внимание на студа, тя се запъти право към оборите. Влезе и присви очи, за да свикне с полумрака.

– Алисия! – проговори чужд мъжки глас.

Тя се огледа и позна мъжа, който тази сутрин се беше скарал с васала на Стивън.

– Да? – попита кратко тя. – Какво има?

Очите на мъжа святкаха жадно.

– Английската рокля ти отива. – Погледна я втренчено, поклони се и продължи официално: – Чух, че вие шотландците сте майстори в стрелбата с лък. Може би ще се съгласите да ми дадете няколко урока, за да мога да стрелям по-добре. – При последните думи гласът му зазвуча развеселено.

Алисия не обърна внимание на подигравателния му тон. Може би просто искаше да си запази вратичка за отстъпление, ако тя му

откажеше. Тя беше свикнала да обучава мъжете си в изкуството на стрелбата с лък и се зарадва, че един англичанин иска да научи нещо от шотландците.

– С удоволствие ще ти давам уроци – отговори тя.

Мъжът я погледна с блеснали очи, после изведнъж се обърна и се скри навътре в обора. Алисия се огледа и забеляза влизащия Стивън.

– Какво обеща на онзи мъж? – попита заплашително той. Алисия се опита да се изтръгне от яката му хватка.

– Никога ли няма да се научиш да ми говориш любезно? – попита високомерно тя.

Стивън сложи ръце на раменете ѝ.

– По дяволите, Алисия! – прошепна задавено той. – Един ден ще ме умориш с лудостите си. Защо трябваше да скочиш в онова ледено езеро посред зима?

Тя го блъсна с все сила, но не можа да се освободи.

– На така зададен въпрос няма да отговоря!

Стивън вдигна брадичката ѝ и впи устни в нейните. Зъбите му се забиха в устата ѝ. Сякаш искаше от нея много повече от една целувка.

– Толкова ми липсваше – прошепна страстно той. – Непрестанно мислех за теб.

Сърцето ѝ биеше като безумно. Имаше усещането, че се разтапя на гърдите му. Ала следващите му думи разрушиха магията.

– Онзи, с когото говореше, не беше ли от хората на Майлс?

Тя се отдръпна колкото можеше по-далеч.

– Пак ли заговори с езика на ревността?

– Не, Алисия, изслушай ме! Искам само да те предупредя. Англичаните не са като твоите шотландци. Не можеш да разговаряш с тях, сякаш са ти братя. В Англия благородните дами много обичат да мамят съпрузите си със собствените им васали.

Очите на Алисия се разшириха.

– Ти пак ли ме подозираш? Или направо ме обвиняваш, че имам намерение да спя с някого от васалите ви? – изфуча сърдито тя.

– Не, разбира се, че не. Но...

– Нали точно това очакваше от мен, докато бяхме в къщата на сър Хю!

– Хю Ласко е джентълмен! – отговори ядосано Стивън.

Алисия се отдръпна още по-назад и го погледна с искрящи от гняв очи.

– Така значи! – изсъска тя. – Признаваш ми поне правото да правя

разлика между мъжете, които споделят леглото ми! – Тя се обърна рязко и се запъти към изхода.

Стивън улови ръката ѝ.

– Не те подозирам в изневяра, Алисия, нито те обвинявам. Само се опитвам да ти обясня, че между Англия и Шотландия има голяма разлика.

– Аха! А аз съм твърде глупава, за да открия тази разлика, нали? Ти си способен да се учиш, а аз не съм, така ли?

Изведнъж пред очите ѝ причерня. Не беше свикнала да ѝ се вие свят и се уплаши. Припомни си колко много болести върлуваха в Англия и излезе бързо навън. Облегна се на стената и пое дълбоко дъх. Джудит, която вървеше към оборите с голяма кошница в ръка, се втурна уплашено към снаха си.

– Алисия! – извика стреснато тя и остави кошницата си. – Не ти ли е добре? – Сложи ръка на челото ѝ и я погледна загрижено. – Ела, седни тук. – Тя придърпа една празна бъчвичка. – Дишай дълбоко и замайването ще мине.

– Какво ще мине? – попита рязко Алисия.

– Замайването ти. Искаш ли малко пресен хляб? Кошницата ми е пълна.

– О, не! – отговори Алисия и се потърси от погнуса. – Само при мисълта за ядене ми става лошо.

– Ето виждаш ли! – засмя се Джудит. – Първото ми предположение се оказа правилно. Ще имаш дете! – Тя помилва с гордост корема си. – Ще ги родим почти по едно и също време.

– Ти? Ти също ли ще имаш дете?

Джудит отговори със замечтана усмивка:

– Да, аз също ще имам дете. Може би знаеш, че загубих първото си бебе. Родих преждевременно, затова съм особено предпазлива с второто. На никого не съм казала, разбира се, с изключение на Гевин.

– Разбирам – промълви Алисия и погледна към обора, където Стивън вероятно беше зает с коня си. – И кога ще го родиш?

– След около седем месеца – отговори с щастлива усмивка Джудит.

Алисия не можеше да повярва. Ще имам бебе, каза си тя, малко сладко момченце като сина на Кирсти! Без да съзнава какво прави, тя стана и се запъти към отворената порта. Мислеше за Там и колко горд щеше да бъде той. Усмихна се замечтано, като си представи как Стивън ще възприеме новината. Сигурно щеше да се развика, да я прегърне, да я хвърли във въздуха и да се засмее щастливо. А после щяха да се

скарат дали детето ще бъде Аскот или Макарън. За нея нямаше съмнение, че синът ѝ трябва да бъде Макарън.

Тя изобщо не забеляза как излезе през отворената порта. Мъжете, които стояха на пост по стените, не я спряха. Никой не я повика да се върне.

А може би щеше да роди дъщеря. Тогава кланът Макарън щеше да има последователно две жени за свои господарки. Тя щеше да научи дъщеря си на всичко, което трябваше да знае един лерд...

– Милейди – проговори дълбок мъжки глас някъде отстрани. Алисия продължаваше да се движи като в транс и не чу гласа.

Нямаше представа колко време е вървяла, нито къде се намира. Стражите на портата я бяха изгубили от поглед.

– Милейди! – повтори настойчиво гласът. – Не ви ли е добре?

Алисия вдигна очи и видя до себе си непознат конник.

– Добре съм – отговори с отнесена усмивка тя. – Дори много добре.

Не можеше да престане да мисли за детето. Мораг щеше да обезумее от радост, че в Ларенстън отново ще има бебе и тя ще може да го отгледа. В този момент тя усети устните на мъжа зад ухото си и нагло докосване я събуди от мечтанията.

– Какво си позволявате! – изфуча сърдито тя и отскочи настрана. Никой мъж освен Стивън не се беше осмелявал да я докосне без нейното изрично разрешение. Огледа се бързо и едва сега забеляза, че се е отдалечила твърде много от замъка.

Ричард разтълкува погрешно погледа ѝ.

– Няма от какво да се страхувате – успокои я весело той. – Сами сме. Лорд Гевин се върна от Шотландия само преди час и всички са заети. Имаме време.

Алисия се отдръпна назад. Мислите се надпреварваха в главата ѝ. Предупреждението на Стивън отекуна в главата ѝ като вик. Към него се прибави и грижата за нероденото бебе. Ами ако нещо станеше с него?

– Не бива да се страхувате от мен – повтори с нагла усмивка Ричард. – Ще ви доставя удоволствие, ще видите.

Алисия се изправи в целия си ръст и го погледна надменно.

– Аз съм Алисия Макарън и вие нямате право да ме докосвате с мръсните си ръце. Върнете се незабавно в замъка!

– Макарън! – Ричард избухна в смях. – Мъжете разказват, че сте независима жена. Но не им повярвах, че сте превърнали дори мъжа си в послушна кукла!

– Обиждате ме! А сега се махнете и ме оставете сама!

Усмивката замръзна на лицето на мъжа.

– Да не мислите, че съм готов да ви оставя, след като флиртувахте е мен така безсрамно? Избрахте ме за свой придружител тази сутрин. Обзалагам се, че много сте се ядосали, когато не можахме да останем нито минута сами.

Той помилва разпуснатата ѝ коса и малкият му пръст докосна гърдата ѝ. Алисия го погледна с разширени от гняв очи.

– Това ли си помислихте? Че искам да остана сама с вас? – Тя се огледа. Дано Раб беше наблизил!

– О, аз съм предпазлив човек и заключих кучето ви в хамбара – засмя се самодоволно Ричард. – Престанете да се правите на невинна. Знаете, че ме желаете също толкова силно, колкото аз вас.

Той я прегърна, сграбчи я за косата и впи устни в нейните.

Алисия извика задавено и заби коляно в слабините му. Ричард изстена от болка и я пусна.

Тя се обърна и хукна да бяга. Беше отвикнала от тежките английски одежди и скоро краката ѝ се заплетоха в копринените поли. Полетя напред и падна на земята. В следващия момент усети как ръката му помилва крака ѝ. Тя го ритна и се сви на кълбо, но Ричард я притисна към земята и раздра полата ѝ, за да разкрие стройните голи крака.

– Я да видим дали ще успея да разпаля малко огъня ви! – изрече задъхано той и притисна уста в тила ѝ.

Само след секунди мъжът извика задавено и я пусна. Огромна маса от сива козина и остри зъби се стовари върху гърба му. Алисия се претърколи настрана и се опита да се покрие със скъсаната пола. Мъжът се овладя бързо, скочи на крака и вдигна отчаяно ръце, за да се предпази от острите кучешки зъби.

Една силна ръка я вдигна от замръзналата земя. Майлс я привлече към себе си, бутна я зад гърба си и извади меча си.

– Върни кучето – заповяда спокойно той.

– Ела тук, Раб! – извика с треперещ глас Алисия.

Макар и неохотно, кучето пусна Ричард и застана до господарката си. Мъжът се оглеждаше като замаян. От рамото и от бедрото му се стичаше кръв. Дрехите му висяха на парцали.

– Това проклето животно ме нападна без причина! – развика се ядно той. – Лейди Алисия падна и аз се втурнах да ѝ помогна, а то ме ухапа!

Майлс направи крачка напред. Очите му бяха твърди като стомана.

– Как си посмял да докоснеш жената на един Аскот! – проговори с

равен глас той.

– Тя дойде при мен! – изкрещя мъжът. – Искаше да я...

Това бяха последните му думи. Мечът на Майлс го прониза право в сърцето. Без да поглежда мъртвия, който беше от личната му охрана, най-младият брат се обърна към снаха си и ѝ подаде ръка. Очевидно беше разбрал какво изпитва тя – безпомощност и унижение. Помилва бузата ѝ и меко я привлече към себе си.

– Всичко свърши – проговори утешително той. – Никой друг няма да посмее да се държи непочтително с вас.

Изведнъж Алисия се разтрепери с цялото си тяло и Майлс я притисна силно към гърдите си.

– Той искаше да каже, че съм го окуражила – изхълца задавено тя.

– Не се тревожете – усмихна се Майлс. – Нали ви наблюдавах през цялото време. Той не искаше да разбере, че вие сте шотландка и имате друго отношение към хората.

Алисия го погледна смутено.

– И Стивън ми каза същото. Предупреди ме да внимавам как говоря с мъжете. Опита се да ми обясни, че англичаните няма да разберат шотландската ми непринуденост.

Майлс приглади косата ѝ назад.

– Между английската лейди и васалите на съпруга ѝ има известно разстояние, което не съществува във вашата култура. А сега ще се върнем в замък. Убеден съм, че и други са забелязали как тръгнах след кучето ви.

Алисия погледна мъртвия мъж и поклати невярващо глава.

– Той е затворил Раб, а аз дори не съм забелязала. Мислех само за... – Тя млъкна и сведе глава. Нямахше право да каже на Майлс за бебето. Стивън трябваше да научи пръв.

– Чух го да лае и побързах да го освободя. Като излезе навън, той залая като луд и притисна муцуна към земята. Очевидно разбираше, че сте в опасност – обясни Майлс и погледна с възхищение огромното куче.

Алисия коленичи и потърка лице в коравата козина на верния си другар. След минута се чу конски тропот и двамата се обърнаха стреснато. Гевин и Стивън препусаха в галоп към тях. Стивън скочи от седлото още преди конят му да е спрял.

– Какво става тук? – попита рязко той.

– Този мъж се опита да насили Алисия – отговори спокойно Майлс.

Стивън погледна жена си с блеснали от гняв очи. Попипа

одрасканата ѝ буза, огледа внимателно разкъсаната пола.

– Нали ти казах – проговори през здраво стиснати зъби той. – Предупредих те, но ти не пожела да ме послушаш.

– Стига, Стивън – намеси се Гевин и сложи ръка на рамото му. – Сега не е време да се караш на Алисия.

– Не било време! – избухна Стивън и погледът му потъмня още повече. – Няма и час, откакто ми наговори какви ли не страшни неща. Изкара ме най-големия грешник на света. Да не би да си открила безупречния мъж? Ти ли го окуражи да те нападне?

Преди някой да успее да каже нещо, той се обърна и се, метна на коня си. Алисия, Майлс и Гевин гледаха безпомощно след него, докато се загуби в гората.

– Брат ни заслужава да го нашибат с камшик за тези думи – промърмори Майлс и в гласа му се смесваха сериозност и подигравка.

– Не говори глупости! – скара му се Гевин и се обърна към Алисия. – Той е развълнуван и объркан. Трябва да му простиш това избухване.

– Той ревнува – отговори беззвучно Алисия. – И тази безпричинна ревност го подлудява. – Тя се чувстваше слаба и победена. Стивън не се интересуваше от нея. Единствената му грижа беше не тя, а засегнатата му мъжка гордост.

Гевин я прегърна, сякаш искаше да я защити.

– Хайде да се приберем в къщи. Джудит ще ни приготви някое от чудодейните си питиета, за да се почувстваме по-добре.

Алисия кимна и се остави в ръцете му. Беше ѝ все едно какво ще стане с нея.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Питието, което Джудит приготви за Алисия, беше силно приспивателно и действа веднага. Тя бе преживяла твърде много за един ден – спасяването на детето, неуспялото изнасилване. Сънува, че се е заблудила в гъста гора и непрестанно вика Стивън, но той е някъде далече и не я чува.

Събуди се от собствения си вик, окъпана в пот, и попипа мястото до себе си. Стивън го нямаше. Алисия седна в леглото и се огледа със замъглен от съня поглед. И в стаята го нямаше. Къде ли беше отишъл?

Тя се почувства непоносимо сама. Защо през цялото време се караше с мъжа си? Когато Майлс ѝ обясни, че шотландците са различни от англичаните, тя не се разсърди. Ако Стивън ѝ кажеше подобно нещо, щеше да се разфучи като фурия.

Тя отметна завивката и се наметна с дебелия халат, който ѝ беше дала Джудит. Трябваше да намери Стивън и да му каже, че е била несправедлива спрямо него. Да му каже, че ще имат дете, и да го помоли за извинение.

Къщата беше тъмна, коридорите тихи и пусти. В дневната гореше свещ. Вратата беше притворена и Алисия видя, че огънят в камината е почти угаснал. Обърна се да си върви и в този миг чу хихикане на жена.

– Толкова ми липсваше. Никой мъж няма като твоите ръце...

Алисия отвори вратата с трясък и се втурна като фурия в стаята. Стивън седеше в едно кресло, напълно облечен. В скута му се беше настанило младо момиче с разголени гърди. Едната ръка на мъжа стискаше чаша с вино, другата милваше гърдите на момичето. Движението беше равнодушно, без въодушевление.

Раб, който не се отделяше от господарката си, оголи застрашително огромните си зъби и момичето изпищя. Скочи от скута на Стивън и избяга в един ъгъл. Стивън вдигна чашата.

– Добре дошла – поздрави той, заваляйки думите. Очевидно беше пиян.

Алисия не смееше да помръдне от мястото си. Сърцето ѝ се пръскаше от болка. Стивън беше докоснат друга жена!

– Как ти хареса сцената? – попита дрезгаво мъжът ѝ. Очите му бяха зачервени, движенията бавни и несигурни. – Сигурно най-последно ще разбереш как се чувствам аз, когато те виждам с други мъже.

– Нарочно си го направил! – пошепна невярващо тя. – Искал си да ме накажеш.

Раменете ѝ се отпуснаха безсилно. В следващия миг в сърцето ѝ лумна луд гняв. Трябваше да му причини болка, да го накара да се гърчи от мъка, да страда, както страдаше тя.

– Бях права, когато казах на сър Томас Крайтън, че не мога да се омъжа за теб. Ти не си годен за съпруг на шотландка. Месеци наред трябваше да гледам как не умееш да се държиш с хората ми и как се проваляш във всичко, до което се докоснеш.

Въпреки че беше много пиян, Стивън реагира светкавично. Хвърли чашата на пода, скочи и я сграбчи за раменете.

– А какво получих аз от теб? – изрева вбесено той. – Положих огромни усилия, постарях се да науча всичко полезно от теб и от твоите шотландци. А ти? Опита ли се поне веднъж да се вслушаш в думите ми? Винаги беше срещу мен, присмиваше ми се пред хората си, предизвикваше ме и отхвърли съвета ми дори пред собствените ми братя. Търпях всичко това и не възразявах, защото бях достатъчно глупав да мисля, че те обичам. Но как да обичам жена, която мисли само за себе си? Кога най-после ще пораснеш, Алисия? Кога ще проумееш, че не можеш вечно да се криеш зад клана си? Ти не си загрижена за доброто на хората си, а се стремиш единствено да наложиш волята си, да осъществиш егостичните си желания. – Той я бутна настрана, сякаш не можеше да я гледа. – Омръзна ми да се мъча да вдъхвам топли чувства в сърцето на една студена жена. Ще си потърся друга, която да ми даде онова, от което имам нужда.

Той се обърна и напусна стаята с тежки крачки.

Алисия стоя дълго пред изстиналата камина. Никога не беше помисляла, че Стивън изпитва толкова дълбоки чувства към нея. А сега любовта се бе превърнала в презрение. Той непрекъснато ѝ беше показвал, че я обича, а тя не искаше нито да го види, нито да го чуе.

Защо трябваше да разбере едва сега, че любовта на Стивън е най-важното нещо на света? Стивън беше всичко в живота ѝ. Тя бе държала любовта му в ръцете си и я бе захвърлила в лицето му. Докато бяха в Шотландия, той беше работил усърдно, за да възприеме начина на живот на сънародниците ѝ, да стане един от тях. А какво направи тя, за да се приспособи поне малко към него? Най-голямата ѝ отстъпка беше, че се съгласи да облече луксозните одежди на английските аристократки, и дори тогава не престана да се оплаква.

Алисия стисна ръце в юмруци. Стивън беше прав! Тя беше

егоистка и обичаше само себе си. Поиска от него да стане шотландец, да се промени до последната черта на характера, а тя не стори нищо, за да му помогне. От мига, в който стана негова съпруга, го караше да плаща скъпо и прескъпо за привилегиите, че се е оженил за нея.

По лицето ѝ потекоха сълзи. Стивън вече не я обичаше. Сам ѝ го беше казал. Тя бе притежавала любовта му и я бе загубила. Може би завинаги...

Тя седна в едно кресло и раменете ѝ се разтресоха от ридания. Стивън беше добър. Семейството му беше толкова сърдечно. Тя го мразеше, защото беше англичанин, както мразеше Макгрегърови, защото бяха от вражеския клан. Стивън ѝ показа, че има и добри Макгрегърови, както има и добри, великодушни англичани.

Стивън я научи на много неща. Показа ѝ, че на света съществуват различни хора, добри и лоши, независимо от народността, а тя му се отплати само със студенина и гняв. Сложи упойка във виното му, проклинаше го, унижаваше го – правеше всичко, за да го отблъсне от себе си.

През цялото това време тя се съпротивляваше ожесточено срещу съзнанието, че се е влюбила в англичанин. Не искаше да го обича, защото се страхуваше, че хората от клана ѝ ще изтълкуват това като слабост, като липса на достойнство, което щеше да я направи неспособна да бъде господарка на клана. И в същото време не искаше да види, че Там го обикна като свой син, че много от хората ѝ го оцениха според заслугите му.

Тя се обърна към вратата и слезе тихо в двора на замъка. Може би Стивън беше някъде навън.

– Стивън излезе с коня си преди няколко минути – проговори тих глас зад гърба ѝ и Алисия се обърна стресната. Беше Майлс. Той също беше англичанин, но се държа мило и приятелски с нея. Опази я от насилика, утеши я, държа я в прегръдките си.

Задуха студен вятър и Алисия се разтрепери. Най-добре беше да се върне в Ларенстън. Там, на родна земя, щеше да размисли как да си върне любовта на Стивън. Тя погледна Майлс, без да го види истински, после се обърна и тръгна бавно към обора.

– Какво ти е? – попита загрижено Майлс.

– Искам да си отида в къщи – проговори с болка тя.

– В Шотландия ли? – попита смаяно той.

– Ами да – отговори Алисия и се усмихна с отсъстващ вид. – Ще ме извиниш ли пред Джудит?

Майлс я погледна изпитателно.

– Джудит разбира много неща и без думи. Ела, ще оседлая коня ти. Тръгвам с теб.

Алисия понечи да протестира, но бързо затвори уста. Знаеше, че не е в състояние да попречи на Майлс да я придружи. Пък и дълбоко в себе си се зарадва, че няма да бъде сама.

Двамата яздиха цяла нощ, без да разменят нито дума. Когато на разсъмване прекосиха границата с Шотландия, Алисия каза на Майлс, че ще бъде по-сигурно, ако и той се преоблече в шотландски дрехи. Ала той само я погледна, сякаш не можеше да разбере за какво точно става дума.

По-късно, докато се движеха на север, тя започна да разбира. Майлс можеше да бъде абсолютно сигурен, че няма да му се случи нищо лошо, когато наблизко имаше жени. Красиви млади момичета го спираха и му предлагаха чаша току-що издоено мляко, а очите им святкаха жадно. Една жена, която водеше за ръка четиригодишното си момиченце, спря и ги заговори. Момиченцето се втурна към Майлс и обви ръчички около шията му. Майлс не виждаше нищо необикновено в това поведение на жените. Той сложи момиченцето на раменете си и го носи в продължение на няколко километра.

Двамата прекараха още един ден на седлата и вечерта спряха край един разрушен замък, който вече нямаше покрив.

Майлс си спомни, че е Бъдни вечер, и двамата се опитаха да си направят празнична вечеря. Много скоро младият мъж забеляза колко тъжна е спътницата му и я остави на тежките ѝ мисли. Алисия вече беше разбрала защо Майлс има толкова силно въздействие върху жените: той винаги знаеше какво изпитват те и как се чувстват в момента. Не изискваше нищо от нея, както правеше Стивън, нито пък се опитваше да говори с нея за проблемите ѝ, както беше сторил Рейн. Майлс знаеше какво я вълнува и я оставяше на спокойствие. Алисия не се съмняваше, че ако беше пожелала да му излее душата си, той щеше да я изслуша внимателно и е разбиране. Тя се усмихна и хапна малко от овесената питка.

– Много съжалявам. Аз съм виновна, че не можа да прекараш Коледата със семейството ти.

– Ти си моето семейство – отговори спокойно младият мъж. После погледна към черното небе над руините. – Надявам се, че поне този път няма да завали.

Алисия избухна в смях.

– Ти си свикнал със сухата си родина. – Тя си припомни как беше реагирал Стивън и се усмихна с копнеж. – Стивън изобщо не обръщаше

внимание на дъжда. Той... – Тя млъкна и извърна глава.

– Мисля, че Стивън е готов да живее дори под водата, стига само да бъде с теб.

Алисия го погледна смутено и отново си припомни младото момиче, което се беше настанило в скута на съпруга ѝ. Сълзи замъглиха погледа ѝ.

– Мисля, че е по-добре да си легнем.

Майлс проследи слисано как снаха му се уви в наметалото си и се изтегна край огъня. Очите ѝ веднага се затвориха. Той въздъхна и се загърна в подплатената с кожи наметка. От мен няма да излезе добър шотландец, каза си с усмивка той и скоро заспа.

Тръгнаха на разсъмване. Още не беше съвсем светло, когато изкачиха хълма, от който се виждаше Ларенстън. Майлс гледеше смаяно непристъпната крепост, разположена на скалистия полуостров. Внезапно Алисия скочи от коня си и се хвърли в ръцете на един мъж, изникнал кой знае откъде.

– Там, о, Там! – изплака тя и скри лице на гърдите му.

Там я отдалечи малко от себе си, за да може да я разгледа.

– Лошо момиче. Прибави още няколко сиви косъма към старите – прошепна зададено той. – Как можа да ми причиниш това? Защо постоянно се забъркваш в разни кашии, малката ми? – И това, въпреки че Алисия беше с няколко сантиметра по-висока от него! – Знаеш ли, че Макгрегър е помолил за среща с теб? Изпрати ни дълго писмо, пълно с описания на някаква чудодейна напитка и на една дръзка уличница, която му се надсмяла пред целия град. Какво си му сторила, Алисия?

Алисия не можеше да повярва в чутото. Макгрегър искаше да се срещне с нея! Може би това беше сгоден случай да докаже на Стивън, че не е такава егоистка, за каквато я мислеше.

Тя прегърна здраво Там и се засмя през сълзи.

– Имаме много време. Ще ти разкажа какво стана, но по-късно. Боя се, че се уморих от пътуването.

– Уморена ли си? – попита изненадано той. Никога не беше чувал тази дума от устата на Алисия.

– Не ме гледай така! Уверявам те, че съм напълно с ума си. Никак не ми беше лесно през цялото време да нося със себе си още едно живо същество...

Там разбра веднага и лицето му засия.

– Знаех си аз, че този англичанин ще свърши нещо и без моята помощ! Къде е той всъщност? И кой е този непознат с теб?

Докато язدهа към замъка, Алисия не преставаше да отговаря на въпросите му. Селяните и войниците се втурнаха да я посрещнат и също я засипаха с въпроси. Майлс се държеше настрана и наблюдаваше с нямо учудване сърдечното посрещане. Слугите и васалите на Алисия бяха като едно голямо семейство и никой не се чувстваше от по-нисша класа. Мъжете поздравиха непознатия англичанин с необичайна сърдечност и непрекъснато го питаха къде е Стивън.

Алисия остави мъжете да се оправят сами в голямата зала и се качи в спалнята си. Мораг я посрещна намръщено.

– Да не сте сменили единия брат с другия?

– Няма ли да ми кажеш нито една мила дума? – попита Алисия, твърде уморена, за да се кара. Отпусна се на леглото и продължи с усмивка: – Аз ти нося ново бебе, а та си готова да ме набиеш...

Сбръчканото лице на Мораг засия от радост.

– Милият ми Стивън! Знаех си, че е страхотен мъж.

Алисия зарови лице във възглавницата.

– Слез долу и поздрави англичанина, който ти доведох. Сигурна съм, че ще ти хареса. – Тя се зави до брадичката и затвори очи. Имаше само едно желание – да спи и да забрави всичко...

Седмиците идваха и си отиваха, а потребността ѝ от сън не намаляваше. Тялото ѝ беше изтощено от пренастройването към бебето. Една сутрин Майлс я посети в стаята ѝ, благодари за гостоприемството и обясни, че е време да се върне в Англия. Нито дума за Стивън.

Алисия се опитваше да не мисли за мъжа си, но това не беше толкова просто. Всички питаха за него. Там не можеше да разбере защо се е върнала така внезапно в Шотландия – и то сама. Според него Алисия беше длъжна да остане в Англия и да се бори за мъжа си. Когато тя избухна в плач и избяга от стаята, той се стресна до смърт и я проследи със зяпнала уста.

Три седмици след завръщането ѝ един от постове в кулата съобщиха, че към Ларенстън идват англичани.

– Сигурно е Гевин! – извика зарадвано Алисия и се втурна към спалнята си, за да се преоблече. Избра сребърната рокля, която Стивън ѝ подари за сватбата, и слезе в залата, за да посрещне тържествено най-големия брат. Беше сигурна, че е Гевин. Сигурно ѝ носеше вест от съпруга ѝ. Стивън ѝ беше простил и беше готов да забрави.

Вместо Гевин в залата влезе Роджър Чатауърт и усмивката

замръзна на устните ѝ. Припомни си, че беше заповядала да осигурят на госта свободен достъп до полуострова, и пребледня от уплаха. Каква глупачка беше! Знаеше, че мъжете в Ларенстън изпитват дълбоко съчувствие към господарката си и са готови да сторят всичко, за да върнат усмивката на лицето ѝ. А тя ги изложи на опасност!

Все пак Алисия се опита да скрие разочарованието си и протегна ръка на госта.

– Добре дошли, сър Роджър. Радвам се да ви видя отново.

Роджър падна на едно коляно и поднесе ръката ѝ към устните си. Русата му коса ѝ се стори по-тъмна от преди. Алисия го погледна и си припомни пленничеството си в дома на сър Томас Крайтън. Тогава Роджър беше единственият, който прояви разбиране към нея...

– Вие сте много по-красива, отколкото ви помня – промълви почти телно той.

– Дъглас! – извика Алисия. – Погрижи се лорд Роджър и хората му да се чувстват добре в дома ми.

Роджър проследи как мъжете се разтичаха, за да изпълнят заповедите на господарката си, после отмести поглед към голите стени на залата. По пътя към полуострова беше минал покрай много бедняшки колиби. Това ли беше цялото богатство на клана Макарън?

– Елате в стаята ми, лорд Роджър, за да можем да поговорим на спокойствие. Какво ви доведе в Шотландия? О, забравих, че имате роднини тук.

Мъжът я последва по широкото стълбище. Стаята на господарката беше също така гола, но тук поне гореше огън.

– Няма ли да седнете? – Алисия хвърли строг поглед към намръщената Мораг и ѝ заповяда да донесе вино и нещо за ядене.

Когато останаха сами, Роджър се приведе към нея.

– Ще бъда откровен с вас. Дойдох, защото чух, че имате нужда от помощ. Наскоро срещнах Стивън в кралския двор и...

– Срещнали сте Стивън при крал Хенри?

Роджър наблюдаваше внимателно лицето ѝ.

– Бях сигурен, че не знаете нищо. Той беше обкръжен от жени и...

Алисия стана и разбърка огъня с голямата маша.

– Не желая да слушам повече – проговори студено тя. Отново си спомни как Роджър Чатауърт беше нападнал Стивън в гръб по време на турнира.

Роджър помълча малко, после заговори доверително:

– Не исках да кажа нищо лошо. Седнете отново при мен, моля ви.

Преди няколко месеца не бяхте така зле настроена към мен, дори напротив. Помолихте ме да стана ваш съпруг. Спомняте ли си понякога за мен, Алисия?

Тя зае отново мястото си до него и отговори хладно:

– Оттогава мина много време. През тези месеци животът ми претърпя коренна промяна. Промениха се и възгледите ми. – Тя млъкна и се загледа в огъня.

– Не сте ли любопитна да узнаете истинската причина за идването ми тук? – Когато Алисия не отговори, Роджър продължи настойчиво: – Нося ви вест от една жена на име Кирсти.

Алисия го погледна смаяно, но преди да отговори, в стаята влезе Мораг с табла, отгрупана с ядене. Старицата нареди масата, после разбърка огъня и започна да задава въпроси на Роджър. Накрая Алисия се разсърди и ѝ заповяда да излезе.

– Е, какво иска да ми каже Кирсти?

Роджър се облегна назад. Беше очаквал да види предишната Алисия, а срещна напълно непозната жена. Може би причината беше, че се намираха в Шотландия, на родната ѝ земя. Може би Алисия беше попаднала под влиянието на Стивън Аскот и вече не се оставяше да я манипулират толкова лесно, колкото в къщата на сър Томас. Роджър беше узнал случайно за случилото се в земите на Макгрегър. Една сутрин стражите доведоха в палатката му умиращ от глад мъж, който пожела да бъде приет във войската му.

Именно този мъж му разказа за приключението си с прекрасната Алисия Макарън. Роджър го прибра в частта си и го разпита подробно за случилото се. Оказа се обаче, че мъжът му е казал само половината истина. Струваше му много пари, докато научи цялата история.

Когато узна всичко, той разбра, че трябва да предприеме нещо. Този Стивън Аскот беше невероятен глупак и заслужаваше само насмешка. Защо се беше опитал да се държи като шотландец, защо беше допуснал да го правят на глупак? А сега се разхождаше в кралския двор, облечен във варварските им дрехи. Роджър отпи глътка вино и се намръщи грозно. Стивън не само го победи на турнира, а го лиши завинаги от честта му. Оттогава хората не преставаха да си шепнат зад гърба му: „Това е мъжът, който нападнал в гръб лорд Стивън Аскот!“ Роджър гореше от желание да си отмъсти. Стивън трябваше да изчезне от лицето на земята. Алисия трябваше да стане негова!

Той дойде в Шотландия с намерението да прелъсти жената на Аскот и да я отведе със себе си. Промяната, станала с Алисия, обърка

планове му. Тя нямаше да тръгне с него, това беше повече от ясно. Ако имаше малко повече време... Не, Стивън сигурно нямаше да се забави. Тогава му хрумна идеята да използва името на Кирсти. На всяка цена трябваше да си отмъсти на Аскот.

– Какво съобщение ми носите? – попита настойчиво Алисия. – Кирсти сигурно има нужда от мен?

– Да – отговори с усмивка Роджър. Аз също имам нужда от теб, красавице, каза си той и се наведе да целуне ръката ѝ.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алисия лежеше в леглото си и се взираше напрегнато в тавана. Цялото ѝ тяло пулсираше от възбуждане. Когато Там ѝ съобщи за посланието на Макгрегър, тя го изслуша с половин ухо, защото беше твърде заета със собствените си проблеми. Сега обаче имаше истински шанс да стори нещо, което щеше да се хареса на Стивън. Той постоянно ѝ натякваше, че е време да подобри отношенията си със съседния клан. Кирсти беше подготвила пътя ѝ.

Роджър Чатауърт ѝ разказа една наистина невероятна история за срещата си с Кирсти и как тя го помолила да предложи на Алисия да дойде в земята на Макгрегър. Първата среща между Макарън и Макгрегър трябваше да се състои следващата нощ. Изричното условие на Макгрегър беше двамата да бъдат сами. Защото членовете на клана Макгрегър бяха срещу официалното сдобряване, а хората на Макарън също нямаше да бъдат особено доволни. Кирсти беше положила огромни усилия, за да издейства частен разговор между двамата господари. Освен това тя изпращаше сърдечни поздравии на Алисия и Стивън и ги молеше да се съгласят със срещата, за да могат двата клана най-после да заживеят в мир.

Алисия отметна завивката и отиде до прозореца. Луната още не беше залязла. Беше се уговорила да се срещне с Роджър Чатауърт при обора. Тя щеше да го изведе незабелязано от замъка, за да отидат до мястото, където ги чакаха Кирсти и Доналд.

Не ѝ беше лесно да изчака уговорения час. Облече се бързо, после седна на леглото и прегърна възглавницата, на която спеше Стивън.

– Скоро, любов моя, скоро – прошепна с копнеж тя. Ако успееше да извоюва мир между двата клана, можеше да се яви пред мъжа си с гордо вдигната глава. Тогава той щеше да повярва, че е достоен с любовта си една наистина достойна жена.

Раб я последва надолу по стълбата, като стъпваше безшумно. Усещаше, че господарката му е напрегната и трябва да пази тишина.

Роджър Чатауърт излезе от сянката, безшумен като шотландец.

Алисия му кимна кратко и даде знак на Раб да стои спокойно. Кучето не обичаше Роджър и дори сега не скриваше злобата си. Роджър я последва по тясната пътека, която водеше към сушата. Трябваше да минат по тесния скален мост и той се хващаше често за ръката на Алисия,

за да не загуби физическото си и душевно равновесие. Понякога се вкопчваше уплашено в нея, спираше и чакаше дишането му да се успокои.

Алисия се опитваше да не показва отвращението си. Вече знаеше, че не всички англичани са като Роджър. Между тях имаше смели, открити мъже като съпруга ѝ и братята му. Те бяха мъже, на които една жена можеше да се опре и да потърси помощ, а не обратното.

Когато най-после излязоха на сушата, Роджър въздъхна облекчено. Конете ги чакаха. Докато излязат от долината на Макарън, двамата пазеха мълчание. Алисия го водеше по самия бряг. На няколко пъти трябваше да спира, защото Роджър губеше пътеката. Ношта беше беззвездна и тя се ориентираше инстинктивно.

Малко преди разсъмване двамата спряха на едно било, от което се разкриваше цялата равнина.

– Уморена ли сте, лейди Алисия? – попита с треперещ глас Роджър. Очевидно беше изтощен от нощната езда, защото слезе от коня.

– По-добре да продължим – възрази спокойно Алисия. – Не сме много далеч от Ларенстън и ако мъжете забележат...

Тя млъкна като попарена. Не можеше да повярва в онова, което ставаше пред очите ѝ. Роджър Чатауърт грабна от седлото си тежката брадва и замахна към Раб. Кучето гледаше към господарката си, загрижено повече за нея, отколкото за себе си, и не усети веднага удара. Блестящото острие се стовари върху гърба му и то се просна на земята в цялата си дължина.

Алисия скочи от коня си и падна на колене в мократа трева. Макар че беше много тъмно, тя различи зейналата рана в десния му хълбок.

– Кучето ви е мъртво – проговори студено Роджър. – Качете се на коня си! Трябва да продължим!

Алисия скочи като ужилена.

– Мръсник! – Без да губи енергията си за повече думи, тя се хвърли към него, стиснала в ръка камата си. Острието ѝ беше насочено право към гърлото му.

Роджър не беше подготвен за това внезапно нападение и политна назад. Ножът мина на косъм от шията му и се заби в рамото. Той сграбчи Алисия за косата и се опита да извие главата ѝ назад. Коляното ѝ се стрелна нагоре и го улучи болезнено между краката. Когато десницата ѝ отново се устреми към гърлото му, ти усети как четири чифта ръце я сграбчиха и я издърпаха назад.

– Защо закъсняхте? – изфуча ядосано Роджър. – Само още няколко

секунди и щях да бъда мъртъв.

Алисия отмести поглед от безжизненото тяло на Раб към убиецата му.

– Кирсти не ми е изпратила вест по вас, нали? Вие изобщо не я познавате.

Роджър опипваше раната на рамото си с изкривено от гняв лице.

– Какво ме е грижа за вашите проклети шотландци? Да не мислите, че бих приел да нося вест като прост крепостен? Забравихте ли, че съм английски граф?

– Да – отговори спокойно Алисия. – Забравих какъв сте. Забравих, че обикновено нападат противниците си в гръб.

Това бяха последните й думи за дълго време напред. Роджър замаха с все сила и ако тя не беше извърнала глава настрана, щеше да строши брадичката й. Ударът я улучи в бузата, тя падна в тревата и загуби съзнание.

Когато отново дойде на себе си, лежеше със завързани ръце и крака и запушена уста в сламата. Чу тракане на колела, но отначало помисли, че го е объркала с бученето в собствената си глава. Устата й беше суха и подута от мръсния парцал, с който беше запушена.

– Събуди се – обади се груб мъжки глас.

Колата спря И лицето на Роджър Чатауърт се наведе над нея.

– Намираме се в гъста гора и никой няма да чуе виковете ви. Ще ви дам глътка вода. – Той я освободи от парцала и й подаде калаено канче. – Пийте! – В гласа му имаше едва сдържано нетърпение.

Алисия отпи няколко глътки и изтощено затвори очи.

– Къде ме водите? – попита пресипнало тя.

Роджър остави чашата до нея и отговори троснато:

– Може би Стивън Аскот ви позволява да му задавате безсрамни въпроси, но аз не съм като него. Ако трябва да знаете нещо, ще ви го кажа, когато сметна за необходимо. – Той я сграбчи за косата, запуши устата й с парцала и я хвърли на сламата.

Алисия прекара следващия ден в полусъзнание. Роджър беше навърлял отгоре й чували с жито, за да я скрие от любопитните погледи. Липсата на въздух и движение я замайваше. Главата й бучеше непоносимо, понякога имаше дори халюцинации.

Два пъти я изнесоха от колата, дадоха й нещо за ядене и й позволиха да се облекчи в храстите.

На третата нощ колата спря. Някой вдигна чувалите и два чифта груби ръце я издърпаха да се изправи. Студеният ношен въздух я свари неподготвена. Сякаш я хвърлиха в ледена вода.

– Отведете я горе – заповяда Роджър. – Затворете я в източната стая.

Алисия не посмя да отвори очи. Постара се тялото ѝ да остане напълно отпуснато, докато мъжът я носеше нагоре по стълбата. Беше ѝ много трудно да имитира безсъзнание, когато мъжът развърза въжетата, които стягаха китките и глезените ѝ, и измъкна парцала от устата ѝ. Още по-трудно стана, когато той започна да опипва косата и лицето ѝ. Тя го проклинаше на ум и в същото време му беше благодарна, защото забавянето му ѝ даде възможност да преодолее безчувствеността на крайниците си. Кръвта започна да циркулира нормално в тялото ѝ и тя задиша по-спокойно.

– Някои хора имат всичко – въздъхна тежко мъжът и захвърли въжетата. После се надигна тромаво. Алисия изчака да чуе отдалечаващи се стъпки. Отвори за миг очи и видя, че мъжът се е изправил в колебание до вратата. Обърна бързо глава и видя на ниската масичка до леглото кана за вода. Претърколи се на другата страна, грабна каната и я метна с все сила към стената. Глината се строши на хиляди парченца.

Алисия се отпусна назад и бързо затвори очи. Мъжът се втурна към мястото, където се беше ударила каната, в същия момент тя скочи и изтича към вратата. Усети остра болка в глезена, но не спря нито за миг. Излезе навън и бързо спусна резето. Стреснат, мъжът затропа с юмруци по вратата и се разкрещя разярено, но дебелиите дъбови греди заглушаваха шума.

Алисия чу стъпки и едва успя да се скрие в една тъмна ниша. В коридора се появи Роджър Чатауърт. Той спря пред вратата и се вслуша в тропането и неразбираемите звуци, които идваха отвътре. Алисия спря да диша. Ала Роджър само се усмихна доволно, мина покрай нея и слезе по стълбата.

Алисия постоя още малко в нишата, за да успокои лудото биене на сърцето си. Разтърка посинелите си китки и на пръсти последва Роджър към долния етаж.

Той се обърна наляво и влезе в някаква стая. Алисия се скри в сянката на откренатата врата и предпазливо надникна вътре. В процепа между вратата и касата малкото помещение се виждаше почти цялото. В него имаше маса и четири стола. В средата на масата гореше дебела свещ. В профил към Алисия беше седнала красива жена, облечена в

разкошна одежда от пурпурен и зелен сатен, който блестеше в полумрака като излъскан метал. Фините черти на лицето правеха силно впечатление. Малката уста беше съвършено оформена, а сините бадемовидни очи ѝ придаваха ангелски вид.

– Защо я доведе тук? Нали ме убеждаваше, че можеш да я имаш когато и където си поискаш! – проговори жената с режешко подигравателен глас, който никак не отиваше на лицето ѝ.

Роджър седна на един стол с гръб към Алисия.

– Нямах друг избор. Когато започнах да ѝ разказвам за Стивън, тя отказа да ме изслуша.

– Отказала е да те изслуша? – понита недоверчиво жената. – Проклети да са всички Аскотови! Какво търсеше Стивън в двора на крал Хенри?

Роджър махна сърдито с ръка.

– Убеждаваше го да спре нападенията срещу шотландците. Само да можеше да го видиш! Разплака целия двор е трогателните си истории за благородните шотландци и за несправедливостите, които им причиняват англичаните.

Алисия затвори за момент очи и се усмихна с безкрайна любов. Стивън, помисли си тя, скъпи мой, верни мой Стивън! Върна се бързо в действителността и се укори, че губи ценно време в подслушване, вместо да действа. Трябваше да избяга от затвора си.

Ала следващите думи на Роджър я приковаха към мястото ѝ.

– Откъде, по дяволите, можеш да знаеш, че ти си използвала отсъствието ми, за да отвлечеш Мери Аскот?

Алисия се вцепени от ужас. Постара се да остане неподвижна и напрегна слух, за да чуе всяка дума.

Жената извърна лице и когато се усмихна, Алисия видя изгнилите ѝ зъби.

– Аз исках да отвлека жена му, не сестра му – промълви замечтано тя.

– Говориш за Джудит, нали?

– Точно така! Тази курва ми открадна Гевин!

– Не съм сигурен, че някога е бил твой – промърмори недоволно Роджър. – Дори да е било така, ти го отблъсна и предпочете да се омъжиш за скъпия ми брат, Господ да успокои душата му!

Жената не го слушаше. Роджър помълча малко и попита:

– Защо отвлече Мери, след като искаш Джудит? – Гласът му прозвуча равнодушно, сякаш говореше за времето.

– Срегнах я по пътя. Тъкмо се връщаше към проклетия си манастир. Сама ми падна в ръцете. Нали знаеш, че искам да убия всички Аскотови – един по един, бавно и мъчително! Все едно ми е с кого ще започна. Разкажи ми нещо за пленницата си. Тя е жената на Стивън, така ли? – Жената говореше сякаш в празното пространство, без да обръща към Роджър другата страна на лицето си.

– Алисия се е променила. Докато живееше в Англия и не беше станала жена на Стивън Аскот, можех да ѝ влияя сравнително лесно. Разказвах ѝ невероятни истории за бабите и братовчедките си от Шотландия. – Той избухна в подигравателен смях. – Как можа да повярва, че имам роднини между мръсните шотландци?

– Ти ли я накара да поиска турнир за ръката си? – попита красивата жена.

– Не ми беше трудно да ѝ внуша тази идея – отговори самодоволно Роджър. – Тази жена няма и капчица ум в главата си, а онзи Аскот беше достатъчно глупав, за да се съгласи. Беше полудял по нея и буквално я пронизваше с горещите си погледи.

– Чух, че била много красива – промълви горчиво дамата.

– Нито една жена не е толкова красива, че да може да се сравни със земята, която притежава. Ако се бе омъжила за мен, щях да заселя в земите ѝ английски селяни, за да я обработват. Тъпите шотландци вярват, че трябва да споделят земята си с крепостните.

– Само че загуби турнира – отбеляза спокойно дамата.

Роджър скочи и едва не преобърна стола.

– Това копеле! – изруга ядно той. – Направи ме за смях пред цяла Англия! Всички ми се подиграват!

– А по-добре ли беше да те убие, както си настоял? – попита меко жената.

Роджър се изправи гордо.

– А ти би ли предпочела да беше мъртва? – парира я сърдито той.

Дамата сведе глава.

– Да, о, да! – прошепна задавено тя, после рязко се изправи. – Но ние с теб ще си отмъстим, нали, Роджър? Вече имаме жената на Стивън и сестрата на Гевин. Кажете какво ще правим с тях!

Роджър се усмихна.

– Алисия принадлежи на мен. Ако не мога да имам земята ѝ, ще се задоволя с нея. Мери, разбира се, е твоя.

Дамата вдигна ръка.

– Тази малка монахиня започва да ме нервира. Тресе се от страх и

избухва в плач при всяка моя дума. Може би е по-добре да я изпратя обратно в къщи, нарязана на парчета – изсъска злобно тя и обърна лице към вратата.

При вида на обезобразената половина Алисия изпусна шумно въздуха от дробовете си. Самата тя не знаеше кое я уплаши повече – грозният белег или страшните заплахи по адрес на Мери. Във всеки случай вдигна шум и Роджър се втурна светкавично към вратата. Преди Алисия да е успяла да се помръдне, той я сграбчи за рамото и я въведе в стаята.

– Ето я и нея! – изсмя се тържествуващо жената. – Я да видим как изглежда една отвличена шотландка! И то господарка на клан!

Алисия се вираше като замаяна в лицето ѝ. Красивата, нежна жена беше ужасно обезобразена. Бузата ѝ беше като насечена, окоото беше изтеглено надолу, а устата се извиваше нагоре. Белезите ѝ придаваха зъл вид. Впечатлението беше много страшно.

– Гледай ме, колкото си искаш! – изсъска гневно жената. – Запомни всеки белег, защото ще платиш за това страшно дело!

Роджър пусна Алисия и улови ръцете на дамата.

– Седни и се успокой! – заповяда строго той. – Имаме важна работа, а и ми омръзна за слушам тирадите ти.

Дамата приседна на крайчеца на стола, без да откъсва поглед от Алисия.

– Къде е Мери? – попита тихо Алисия. – Ако и освободите, няма да се опитвам да бягам. Можете да правите с мен, каквото искате.

Роджър избухна в грозен смях.

– Много сте благородна! Само че нямате нищо, което да заложите. Няма да ви дам втора възможност за бягство.

– За какво ви е Мери? Тя не е в състояние да причини зло дори на муха.

– А това нищо ли е? – изпищя дамата и попипа обезобразеното си лице.

– Мери не го е направила – отговори убедено Алисия. Вече беше разбрала, че белезите показват истинския характер на непознатата.

– Млъкнете и двете! – заповяда остро Роджър и се обърна към Алисия: – Това е съпругата на брат ми, лейди Лилиан Чатауърт. И двамата имаме сериозни основания да мразим семейство Аскот и сме се заклели да ги унищожим.

– И ще го направим! – подкрепи го със злобен смях Лилиан.

– Но Мери... – заекна ужасено Алисия.

Роджър стисна до болка ръката ѝ.

– Никога ли не мислите за себе си?

– Знам какво желаят мъжете като вас – отговори студено тя. – Не можете ли да спечелите поне една жена без лъжи и предателство?

Роджър се отдръпна назад е побеляло от гняв лице. Вдигна ръка да я удари, но хихикането на Лилиан отклони вниманието му.

– Затова ли отиде чак в Шотландия, Роджър? Затова ли трябваше първо да я вържеш и да я докараш в колата като чувал брашно?

Роджър погледна едната жена, после другата, сграбчи Алисия за рамото и я изведе от стаята. Качи се на горния етаж, спря за миг пред зарезената врата, изгледа я с колебание и продължи пътя си към края на коридора. Блъсна я в една стая с дебела дървена облицовка и широко легло. Алисия полетя напред и падна върху ниския диван, тапициран с кафяво кадифе и украсен със златни шнулове.

– Съблечи се! – заповяда ледено мъжът.

Алисия се усмихна гордо.

– Никога – отговори любезно тя.

Роджър отговори на усмивката ѝ.

– Ако държиш да запазиш живота на Мери, няма да се противиш. Ако ми откажеш още веднъж, ще заповядам да отсекат пръстите ѝ един по един.

Алисия го погледна смаяно и разкопча брошката си с треперещи пръсти. Роджър приседна на резбованата ракла в ъгъла и я загледа напрегнато.

– Знаеш ли, че в нощта на сватбата ти се напих като свиня? – попита с треперещ глас той. – Не, разбира се, че не знаеш. Обзалагам се, че изобщо не си помислила за мен. Не обичам да ме използват като послушен инструмент. Ти злоупотреби с мен в играта си със Стивън Аскот.

Алисия престана да разкопчава ризата си.

– Не съм злоупотребила с вас! Ако бяхте спечелили турнира, сега щях да бъда ваша съпруга. Бях уверена, че сте искрен с мен, когато показвахте загриженост за клана ми.

Мъжът изпухтя презрително.

– Не ме залъгвай! Искам да те видя. Искам най-после да разбера струваше ли си да изтърпя този позор, тези болки!

Алисия прехапа долната си устна. Той сам се бе опозорил. Искаше да му каже това, но го преглътна. Трябваше да пази Мери.

Ръцете ѝ трепереха. Никога не се беше събличала пред мъж. Само Стивън имаше право да я вижда гола. Трябваше да стисне здраво зъби, за да прогони напирещите сълзи. Стивън никога вече нямаше да се

докосне до нея, щом узнаеше, че е принадлежала на друг мъж. Той беше луд от ревност и търсеше изневярата във всяко нейно действие. Как ли щеше да се отнася към нея, когато Роджър Чатауърт я изхвърлеше от леглото си?

Тя се изправи, откопча колана и пусна полата си на пода. Как щеше да реагира на чуждия мъж? Стивън трябваше само да я погледне и по тялото ѝ се разливаха сладостни тръпки. Щом сложеше ръка на коляното ѝ, тя се разтреперваше от страст. Дали Роджър щеше да постигне същото?

– Побързай! – заповяда Роджър. – Знаеш ли откога чакам този миг?

Алисия затвори за миг очи и пое дълбоко въздух. После остави ризата да се свлече на пода. Вирна упорито брадичка, изпъна тесните си рамене и се предложи на жадния му поглед. Роджър грабна една запалена свещ и пристъпи към нея.

Погледът му пламна от възхищение. Тази жена имаше невероятно тяло. Кожата ѝ беше мека като кадифе, опъната и здрава, високите ѝ гърди бяха зашеметяващи. Той докосна хълбоците ѝ, помилва нежно мекия, закръглен корем.

– Великолепно – прошепна задавено той. – Стивън Аскот е имал право да се бие за теб.

На вратата се почука и двамата се стреснаха.

– Не мърдай! – изсъска Роджър и се обърна към вратата.

– Роджър! – извика момчешки глас. – Буден ли си?

– Легни бързо и се завий презглава! – прошепна Роджър. – И не мърдай, иначе ще стане страшно!

Алисия се подчини мигновено, зарадвана от прекъсването. Скри голото си тяло под завивките и кожите, с които беше отрупано леглото, а Роджър побърза да спусне завесите на балдахина.

– Какво има, Брайън? – попита той и Алисия се смая от гласа му – толкова загриженост и дори нежност имаше в него. – Пак ли си имал кошмар?

Алисия се придвижи безшумно напред и надникна през процепа в завесата. Роджър запали няколко свещи на масата, после отстъпи настрана и погледът ѝ падна върху младия мъж, който беше влязъл в стаята.

Брайън вероятно беше около двадесетгодишен, но слабото тяло му придаваше момчешки вид. Той влачеше единия си крак, сякаш беше скован и момчето се стараше да крие недъга си. Очевидно беше брат на Роджър, една млада, слаба, крехка версия на силния, здрав, едър мъж.

– Трябваше отдавна да бъдеш в леглото – продължи дружелюбно

Роджър и Алисия се смая още повече. Във всяка дума, отправена към това момче, прозираше безкрайна любов.

Брайън се отпусна в едно кресло.

– Чаках завръщането ти. Никои не искаше да ми каже къде си отишъл. Само Лилиан спомена... – Той млъкна смутено.

– Сигурно пак е казала нещо, което те е развълнувало – промърмори сериозно Роджър. – Ако е така, аз ще...

– Не, разбира се, че не – прекъсна го Брайън. – Лилиан е само една нещастна жена. Не може да преодолее тъгата си след смъртта на Едмънд.

– Да, вероятно си прав – отговори с неприкрит сарказъм Роджър. – Трябваше да обиколя владенията си, защото крепостните крадат безсрамно.

– Роджър, коя е жената, която не спира да плаче?

По-големият брат вдигна стресната глава.

– Аз... не знам за какво говориш. В къщата няма друга жена, камо ли пък плачлива.

– Вече трета нощ я слушам как плаче. Дори денем чувам хълцанията й.

Роджър се опита да се усмихне.

– Може би в замъка живее призрак. А може би е някой, когото Едмънд...

– Знам какво искаше да кажеш – заговори след малко Брайън. – Знам много повече за най-големия ни брат, отколкото предполагаш. Искаше да кажеш, че плаче духът на човек, убит от Едмънд. Нали същата нощ, когато загина той, се самоуби и една от жените му!

– Брайън! Кой ти е наговорил тези глупости? Вече е много късно. Трябва да си лягаш.

Момъкът въздъхна и позволи на брат си да му помогне да стане от креслото.

– Ще се видим ли утре? Лилиан се оживява, щом се върнеш, а аз искам да видя отново Фиона. Коледа беше толкова отдавна...

– Да, разбира се, че ще се видим. Лека нощ, братко. Спи добре. – Роджър затвори вратата след Брайън и дълго стоя замислен наред стаята.

Алисия го наблюдаваше учудено. Той беше лъжец и подлец, но обичаше искрено малкия си брат.

Роджър се обърна рязко и дръпна завесата на леглото.

– Да не мислиш, че съм те забравил? – Гласът му пак беше леден.

Алисия се уви в една кожа и се оттегли в най-далечния ъгъл на леглото.

– Коя е Фиона?

Роджър я гледаше с пламтящи от страст очи.

– Фиона е сестра ни. Ела тук!

Тя по-голяма ли е от Брайън или е по-млада? – продължи с въпросите Алисия. Гласът ѝ пресекваше от вълнение.

– Искаш ли да ти покажа родословното дърво? – Той улови ръката ѝ и я дръпна към себе си. – Фиона е три години по-млада от Брайън.

– Тя сигурно е... – Роджър я прегърна и задуши думите ѝ с гореща целувка.

Алисия не се помръдваше. Устните му бяха твърди и приятни, дъхът му беше чист, дори сладък, но в тялото му нямаше огън. Устата му се плзана по шията ѝ, ръцете му милваха гърба ѝ. Пръстите му докосваха меко ребрата, накрая уловиха дупето ѝ и го притиснаха към слабините му. Той не беше свалил дрехите си и мекото, хладно кадифе беше като милувка по кожата ѝ.

Усещането беше приятно, но Алисия не изпитваше нищо повече. Имаше чувството, че това не се случва с нея, а с друга жена, докато тя стои и наблюдава отстрана.

– Защо не се отбраняваш? – попита дрезгаво мъжът и в гласа му имаше нещо като ирония.

– Няма защо да се отбранявам – отговори честно тя. – Аз...

Той я прегърна силно и отново впи устни в нейните. Притисна я във възглавниците и ръцете му замилваха гърдите ѝ. Устата му нежно захапа едното розово връхче.

– Не, Роджър, нямам намерение да се браня – продължи с усмивка Алисия. – Това, което правиш с мен, не ме засяга. Признавам, бях любопитна да видя как ще реагирам на интимностите с друг мъж. Знаеш ли, Стивън често се оплакваше, че го преследвам безмилостно и не му давам време да си отдъхне...

Тя се изсмя тихо, скръсти ръце под главата си и се загледа към синия балдахин над леглото.

– Е, Стивън не винаги казва истината. – Смехът ѝ беше гърлен и страстен. – Но сега открих, че не е същото. Вие ме докосвате на същите места като Стивън, а аз не изпитвам нищо. Нищичко. Странно, нали?

Тя погледна невинно Роджър, който се бе привел над нея и я гледаше с разширени от изненада очи.

– Много съжалявам. Не исках да ви обидя. Сигурна съм, че има

жени, които ви харесват. Вероятно аз мога да принадлежа само на един мъж, затова не реагирам...

Роджър вдигна ръка да я удари и очите ѝ се вледениха.

– Няма да се отбранявам, нито ще отговарям на милувките ви. Сигурно ви е яд, че не сте и наполовина толкова мъж, колкото Стивън Аскот? Нито в леглото, нито на арената.

– Затова ще те убия! – изкрещя Роджър и се хвърли върху нея. Алисия се претърколи светкавично настрана и той падна по лице върху матрака. Тя скочи от леглото и се огледа за някакво оръжие. Не намери нищо.

Роджър се хвърли да я улови, но застина напред движението. Проклятие! Тази жена беше съвършена. Разпуснатите черни коси падаха покрай лицето ѝ като пламъците на черния адски огън. Силното, гордо изправено тяло представляваше мъчителен предизвикателство. Тя беше зашеметяваща като езическа богиня, която го караше да се чувства слаб и безпомощен.

Всяка дума, която Алисия бе казала за съпруга си, се забиваше като нож в сърцето му. Тя познаваше мъжете. Всяка нова обида беше като кофа с ледена вода върху пламтящата му страст. Кой мъж би се осмелил да я вземе, като знаеше, че тя му се надсмива. Ако се страхуваше от него, той щеше да я изнасили. Но не можеше да понесе смеха ѝ.

– Стража! – изрева ядно Роджър.

Алисия разбра, че тази нощ няма да сподели леглото му, и грабна дрехите си. Когато вратата се отвори, вече беше увита в карираното наметало.

– Отведете я в източната стая – заповяда уморено Роджър. – Ако ѝ позволите да избяга, ще платите с главите си.

Алисия задиша по-спокойно едва когато се озова зад здраво заключената врата на затвора си и се пхна в топлото легло. Страхът за Мери не преставаше да я измъчва. Китките и глезените ѝ бяха посинели и подути. А преживяното с Роджър отне и последните ѝ сили.

Когато беше още момиче, един ден бе излязла на езда сама с един от войниците на баща си. Когато слязоха да си починат и да напоят конете, мъжът я хвърли на земята и започна да я съблича. Алисия беше напълно невинна и се уплаши до смърт. Когато мъжът също се съблече и застана пред нея, горд с коравия си, щръкнал член, Алисия, която беше виждала само разгонени жребци и бикове, избухна в луд смях. Мъжът се смали буквално пред очите ѝ. Тя не само избягна изнасилването, но и научи нещо много важно. Първо, че никога не бива да излиза на езда

сама с мъж, и второ, че страхът ѝ възбужда мъжете, докато смехът и подигравките ги унищожават.

Алисия не каза на баща си за случилото се. След три месеца мъжът бе убит при едно нощно нападение на пасището.

Искаше ѝ се да изпитва удовлетворение, че е наказала Роджър, но не можеше. Усещаше само тъга и копнееше да бъде при Стивън. Толкова се нуждаеше от него. Той беше целият ѝ живот. Само той можеше да я пази от глупостите ѝ. Ако беше в Ларенстън с нея, Раб щеше да бъде жив, а тя нямаше да попадне в ръцете на Роджър Чатауърт.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Брайън Чатауърт се промъкваше предпазливо по стълбата, която водеше в подземие. Къщата на семейство Чатауърт беше построена върху стара крепост, завладяна и разрушена някога от дядото. Много хора твърдяха, че над къщата, построена върху жилището на врага, тежи проклятие.

Брайън си припомни думите на брат си, че в дома им броди призрак, и се усмихна. Роджър се чувстваше задължен да защитава брат си и сестра си, да ги предпазва от коварството на света. Когато бяха още деца, те наистина имаха нужда от защита. Ала след смъртта на Едмънд двете деца бяха станали възрастни и брат им нямаше право да крие нищо от тях. Някъде в подземие плачеше жена и Брайън беше решен да разбере какво става. Може би някоя от слугините в кухнята се бе влюбила в Роджър и плачеше, защото той не отговаряше на чувствата ѝ. Брайън знаеше, че брат му е твърдо убеден в невежеството му относно онава, което ставаше между мъжете и жените. Според Роджър той, Брайън, беше само едно малко, уплашено момче.

Момъкът спря на площадката и се загледа напрегнато в мрака. Подземие беше тъмно, препълнено е бъчви с вино и сандъци сте солена риба. Когато се вслуша, Брайън долови тропането на зарове и веселия смях на двама пазачи. Скри се зад бъчвите и се промъкна безшумно към затвореното помещение в другия край на коридора.

Когато наближи вратата, плачът се усили. Мек, сърцераздирателен звук, който идваше от наранена душа. Сега Брайън разбра защо пазачите се бяха оттеглили в срещуположния край. Не можеха да издържат на жалния женски плач.

Брайън се надигна на пръсти и надникна в килията. В един ъгъл се бе свила дребна жена в монашеска одежда.

Момъкът изохка уплашено, после бързо грабна ключа, окачен на пирон до вратата. Отключи колкото можеше по-безшумно. Добре смазаните панти се отвориха без скърцане.

– Сестро! – прошепна с болка младият мъж и коленичи до жената. – Моля ви, не плачете. Как да ви помогна?

Мери вдигна подутите си от плач очи и го погледна страхливо.

– Отвържете ме, моля ни – Прошепна едва чуто тя. – Братята ми ще започнат война. Не искам да видя как хората се избиват заради мен.

Брайън я погледна смаяно.

– Братята ви? Коя сте вие? Какво сте сторили на Роджър, та ви държи затворена в подземие то?

– Кой е Роджър? – попита тихо Мери. – Това ли е мъжът, който заповяда да ме отвлекат? Къде съм? Кой сте вие?

Брайън я погледна втренчено. Овалното ѝ лице беше подуто, мекиче очи зачервени и пълни със страх. Тази жена приличаше на сестра му Фиона! Фиона беше чиста и сладка като ангел, а тази жена приличаше на мадона.

– Аз съм Брайън Чатауърт, а това е моят дом. Имотът е собственост на брат ми Роджър.

– Чатауърт? – повтори изненадано Мери и седна. – Някога моят брат обичаше една красива жена, която се омъжи за човек на име Чатауърт.

Брайън седна на пети и я погледна ужасено. Вече започваше да разбира връзката.

– Вие сте от семейство Аскот! – прошепна задавено той. – Знаех само за четиримата братя. Нямах представа, че имат сестра.

– Аз съм най-голямата от петте деца. Казвам се Мери Аскот.

Брайън мълчеше и размишляваше усилено.

– Кажете ми какво знаете. Братята ми никога не говорят пред мен за семейните проблеми. Защо ме доведоха тук? Защо ме държат в плен? Брат ви мрази семейството ми, но защо?

Брайън се почувства веднага привлечен към тази жена и отговори искрено:

– Моят брат също крие проблемите си от мен, защото смята, че е длъжен да ме защитава. Затова съм свикнал да подслушвам и по този начин да узнавам какво става в дома ми. Ще ви кажа всичко, каквото знам. Една млада жена на име Лилиан Валенс е била влюбена в най-големия ви брат. Името му е Гевин, нали?

Мери кимна.

– По причини, които са ми неизвестни, двамата не са се оженили. Лилиан стана съпруга на най-големия ми брат Едмънд, а Гевин се ожени...

– За Джудит Рейвдаун – помогна му Мери.

– Да, за Джудит. Една нощ брат ми бе убит. – Брайън млъкна смутено. Не искаше да ѝ разказва за злобата на Едмънд, за ужаса, който цареше в семейството, за младото момиче, намерено с разрязани вени.

– И Лилиан овдовя – допълни тихо Мери.

– Да. Знам също, че е направила опит да си възвърне Гевин. Станала някаква злополука и тя се попарила с врящо масло. Едната ѝ буза е страшно обезобразена. Понякога просто не мога да я гледам.

– Смятате ли, че има връзка между тази... злополука и залавянето ми? Къде е сега Лириан?

– Тя живее тук, при нас. Преди няколко месеца Роджър се е бил с брат ви за една жена.

– Вероятно със Стивън. Алисия... – Тя потърка челото си. – О, Брайън, трябва да направим нещо! Не искам да се стига да открита война между семействата.

Брайън я погледна засегнато. Защо беше казала „ние“? Нима смяташе, че той ще застане на нейна страна? Роджър му беше брат! Ала преди да успее да каже нещо, Мери попита кротко:

– Защо куцате?

Брайън се стресна до смърт. Никой в къщата не смееше да му зададе този въпрос.

– Кракът ми беше улучен от конско копито – отговори рязко той. Мери го погледна, сякаш очакваше още, и Брайън се върна в миналото, макар че не обичаше да си го припомня. – Фиона беше само на пет години – заговори той и в очите му имаше безкрайна тъга. – Още тогава приличаше на ангел. Един от резбарите украси църквата ни с лицето ѝ. Аз бях на осем. Играехме си в пясъка на арената, където организираха турнирите. Брат ни Едмънд беше вече мъж. – Брайън помълча малко. – Вече не помня как стана всичко. По-късно узнах, че Едмънд е бил пиян. Препускал като бесен по арената и не забелязал нито мен, нито Фиона.

Мери го гледаше с нежно съчувствие. Дишането ѝ се ускори.

– Ако не беше Роджър, и двамата щяхме да загинем. Той беше четиринадесетгодишно момче, силно и здраво. Втурнал се пред краката на коня и измъкнал и мен, и Фиона. Само че лявото предно копито на коня закачило рамото му и ме изпуснал. – Брайън погледна настрана. – Кракът ми беше разтрошен до коляното. Имах късмет, че не го отрязаха, Фиона твърди, че съм оздравял само благодарение на грижите на Роджър.

– Вие го обичате много, нали?

– Да – отговори просто Брайън. – Той... той защитаваше и мен, и Фиона, докато бяхме малки. Когато сестра ми стана на шест години, реши да я изпрати в манастирско училище.

– Тя живее там и до днес, така ли?

Брайън се усмихна.

– Роджър казва, че търси мъж, който да ѝ подхожда, но все още не е намирал. Как би могъл да открие мъж, достоен за един ангел? – Той се засмя весело. Фиона беше предложила на Роджър да я омъжи за дявола. Роджър намери забележката ѝ неуместна и недостойна за добре възпитана млада дама. Острият език на Фиона беше в ярко противоречие с ангелската ѝ външност.

– Не можем да позволим да избухне война – заговори решително Мери. – Вие ми дадохте доказателства, че брат ви е добър човек, достоен за обич. Сигурно е много сърдит на Стивън, но това може да се оправи. Снаха ви също не е добре настроена към семейството ни.

При тези думи Брайън едва не избухна в смях. В гнева на Лириан имаше нещо безумно. Понякога трябваше да ѝ дават приспивателно, защото блъскаше главата си в стената и проклинаше с грозни думи Гевин и Джудит.

– Не ми казахте нищо за себе си – проговори меко той. – Вече няколко дни сте в този затвор, а питате само за роднините си. Защо плачехте? Заради самата вас или от тревога за братята си?

Мери наведе глава към ръцете си.

– Аз съм слаба, страхлива твар. Опитах се да намеря сила в молитвата, но братята ми са ме учили да бъда реалистка. Когато открият, че съм отвлечена, и четиримата ще побеснеят от гняв. Стивън и Гевин ще действат студено и обмислено, но Рейн и Майлс ще се хвърлят в огъня с главата надолу.

– Как мислите, какво ще направят?

– Никой не е в състояние да предвиди. Рейн е една добродушна мечка, но не може да понася несправедливостта. А Майлс побеснява, когато го предизвикат. Тогава никой не смее да му се мярка пред очите.

– Наистина не бива да се стига до война – отсече Брайън и скочи на крака. – Ще отида при Роджър и ще поискам да ви освободи.

Мери стана и улови ръката му.

– Не е ли по-добре да го помолите? Ако настоявате, той ще се разсърди още повече.

Брайън я погледна с копнеж. Меко закръглено тяло, големи, изразителни очи. Тази жена му вдъхваше чувството, че е силен като мечка. Досега не беше поставял изисквания на Роджър. Но тя беше права. Как да спори с човек, когото обичаше толкова много?

Той вдигна ръка и помилва лицето ѝ.

– Ще ви освободя от този затвор, обещавам ви.

– Вярвам ви – отговори доверчиво Мери.

Брайън огледа намръщено тъмната килия.

– Това не е жилище за вас. Вие сте дама. Искам веднага да дойдете с мен.

О, не! – изохка Мери и отстъпи крачка назад. – Трябва да бъдем предпазливи. Не искам да гневя брат ви. Може би в гнева си ще каже неща, които не могат да се върнат. Почакайте до утре сутринта. Говорете с него, когато е отпочинал, в добро настроение.

– Защо се тревожите за брат ми, Мери? Нима наистина предпочитате да прекарате още една нощ в тази воняща дупка?

Мери се усмихна с ангелската си усмивка.

– Идете си в мир. Не бива да се тревожите за мен.

Брайън улови ръката ѝ и я целуна почтително.

– Вие сте добра жена, Мери Аскот! – После се обърна и излезе от килията.

Роджър гледаше стъписано брат си.

– Искам веднага да я освободиш от онази мръсна килия – говореше спокойно Брайън.

Той бе последвал съвета на Мери и поиска сметка от брат си едва на следващата сутрин. И двамата не бяха спали добре. Под очите им имаше тъмни сенки.

– Брайън, моля те... – започна Роджър с мекия глас, който пазеше само за брат си и сестра си.

Брайън не се трогна от умолителния тон.

– Все още не знам причината, поради която я държиш в плен. Но както и да е – искам веднага да я освободиш.

Роджър обърна гръб на брат си. Не искаше момчето да види болката в очите му. Как да му обясни, че Стивън Аскот беше унищожил мъжката му гордост и достойнство? Досега беше губил, затова искаше да покаже на Аскотови, че може да отвърща на удара с удар.

– Няма да ѝ сторя зло – прошепна умолително той. – Обещавам ти.

– Защо тогава я държиш в подземие? Пусни я веднага. Защо искаш да се стигне до война между семействата?

– Боя се, че вече е много късно.

– Какво искаш да кажеш?

Роджър се обърна отново към младия си брат.

– Рейн Аскот бил на път за Уелс с няколкостотин кралски войници, когато узнал, че съм отвлякъл Мери. Без да се съобразява със

заповедите на краля, тръгнал веднага насам, за да ни нападне.

– Какво? Ще нападнат замъка? Ние не сме подготвени за обсада. Този мъж не знае ли, че не може да започне войната просто така? Има закони, които му забраняват да действа на своя глава.

– Кралят се срещнал е Рейн. Бил толкова сърдит, че пълководецът е използвал кралската войска за частни вражди, че го обявил извън закона. Сега Рейн е принуден да се крие в гората, за да не го затворят.

– Велики Боже! – прошепна изумено Брайън и се отпусна в един стол. – Но ние нямаме крепост като семейство Аскот. Ако я освободим...

Роджър погледна брат си с нещо като уважение.

– Не исках да те забърквам в този спор. По-добре е да напуснеш къщата ми. Ще се преместиш в някой от другите имоти и ще се държиш настрана. Скоро ще дойда и аз.

– Никога! – отговори решително Брайън. – Трябва да сложим край на този спор. Ще изпратим послание до краля и до семейство Аскот. А дотогава аз ще бдя лично над Мери. – Той се обърна и напусна стаята с гордо вдигната глава.

Роджър погледна смаяно след брат си. После го обзе луд гняв. Откачи от стената тежката бойна брадва и я размаха над главата си.

– Да вървят по дяволите всички Аскотови! – изруга ядно той. Те бяха лишили снаха му от красотата ѝ, те бяха виновни за безумството ѝ. А сега заплашваха да отнемат и брат му.

Вратата се отвори и в стаята влезе Лилиан. Роклята ѝ беше от смайрагдовозелен сатен. Лицето ѝ беше скрито под воал от тънка коприна.

– Преди малко видях Брайън – съобщи с обиден глас тя. – Помагаше на онази Аскот да се качи по стълбата. Защо му позволи да я освободи от килията? По-добре да я беше хвърлил на кучетата!

– Брайън е узнал, че сме я затворили долу, и е решил да я вземе под свое покровителство.

– Покровителство! – изсъска вбесено Лилиан. – И с нея ли ще се отнесеш като с другата жена? Тя не е гост на дома ни! Защо позволяваш на Брайън да заповядва? Ти си господарят тук! Кой носи панталоните, ти или Брайън?

– Ти познаваш всяко същество в панталони – отговори горчиво Роджър. – Надали има мъж, който не е минал през леглото ти.

– Ревнуваш ли? – усмихна се поласкано Лилиан. – Вече ми казаха, че снощи не си успял да направиш нищо с жената на Стивън. Защо не ѝ изпратиш Брайън?

– Махни се оттук! – изрева ядно Роджър.

Алисия стоеше до прозореца и се взираше като замаяна в покрития със сняг вътрешен двор. Вече почти месец беше пленница на Роджър Чатауърт и не ѝ разрешаваха да вижда никого, освен слугинята, която ѝ носеше храната. Жената сменяше редовно спалното бельо, чистеше стаята, изпразваше нощното гърне, ала не продумваше. Когато Алисия започнеше да задава въпроси, жената я поглеждаше уплашено и се измъкваше на пръсти от стаята.

Младата жена не се отказваше от мисълта за бягство и непрестанно изпробваше нови възможности. Завърза няколко чаршафа един за друг и се спусна от прозореца. Долу вече я чакаха стражите и на следващия ден на прозореца сложиха решетки.

Друг път запали огън, за да отклони вниманието на стражите, но те успяха да го загасят много бързо. Направи си оръжие от дръжката на каната за вода и нападна пазачите си. След тази случка пред вратата ѝ пазеха четирима мъже, а Роджър заплаши, че ще я държи цял ден вързана, ако не престане да му създава затруднения.

Тя го попита как е Мери. Знаеха ли братята Аскот, че двете жени са пленници на врага им?

Роджър я погледна мрачно и не отговори.

– О, Брайън, чудесни са! – проговори с усмивка Мери и пое меките кожени ръкавици от ръцете на момъка. – Ти непрекъснато ме глезиш.

Брайън я гледеше и очите му бяха пълни с любов. Двамата бяха прекарвали цял месец заедно. Той беше разбрал, че вече не може да живее без Мери, затова не отиде повторно при Роджър, за да го помоли за освобождаването ѝ. Мери беше дала съдържание на живота му. Досега той живееше в самота, защото Роджър постоянно участваше в рицарски турнири, а Фиона беше затворена в манастира си. Брайън се беше запознал с няколко жени, но те го караха да се чувства плах и тромав. Мери беше десет години по-голяма от него и също така чужда на света. Не се кискаше дяволито, не обичаше да танцува, не настояваше да се гонят в градината. Мери беше тиха и кротка и не изискваше нищо от него. Двамата прекарваха дните си в свирене на флейта или Брайън ѝ разказваше истории, измислени от самия него. Много му се искаше да ги запише на хартия, но се страхуваше, че всички в къщи ще му се присмиват. Мери го слушаше внимателно, вдъхваше му сили и подхранваше

защитническия му инстинкт. Чувството, че е длъжен да я защитава, не му позволи да ѝ разкрие, че Алисия също е пленница на брат му.

– Доставя ми голямо удоволствие да те глея – призна с усмивка той.

Мери се изчерви очарователно и сведе тежките си ресници.

– Ела и седни при мен. Узна ли нещо ново?

– Не, нищо – излъга Брайън. Знаеше, че Рейн продължава да е в немилост и живее някъде наблизко в кралската гора. Двамата бяха решили да не говорят за Роджър и Лилиан. Те бяха двама самотници, събрани от общата необходимост за човешка топлина. Светът им се състоеше от това голямо, добре затоплено помещение на последния етаж, от лютнята и книгите със стихове. Това беше щастието и двамата се надяваха то да трае вечно.

Брайън се облегна назад в стола си, протегна ръце към камината и за хиляден път си помисли колко прекрасно би било Мери да остане завинаги до него. Не искаше тя да се върне при „другото“ си семейство.

Когато вечерта отиде при Роджър, той реши да говори направо.

– Какво искаш? – попита Роджър с разширени от ужас очи.

– Искам да се ожена за Мери Аскот!

– За Мери Аскот? – Роджър се олюля и се отпусна тежко в един стол. Собственият му брат искаше да се съюзи със семейството, което му отне честта! – Тази жена принадлежи на църквата. Не можеш да...

Брайън се усмихна с осъзнато превъзходство.

– Мери не е положила монашески обет. Ти само живее при монахините и носи одеждите им. Мери има добро сърце, не иска нищо от живота, освен да помага на бедните и слабите.

Лилиан, която също седеше на масата, избухна в пронизителен смях и привлече вниманието на мъжете.

– Е, Роджър, този път няма измъкване! Братлето ти иска да се ожени за голямата сестра на Аскотови! Я ми кажи, Брайън, на колко години е Мери? Мислиш ли, че е достатъчно възрастна, за да ти стане майка? Знаем, че отдавна искаше майка и ето че си я намери!

Брайън разбра за първи път в живота си какво означава да си бесен от гняв. Брат му Роджър го беше предпазвал от коварството на света, но сега беше достатъчно голям и можеше да се пази сам. Скочи и се нахвърли с юмруци срещу Лилиан.

Роджър се притече на помощ на снаха си и стисна здраво слабата ръка на Брайън.

– Не е необходимо да я биеш – рече спокойно той.

Брайън погледна брат си право в очите. За първи път разбра, че Роджър не може да бъде пример за подражание.

– Значи й позволяваш да ми говори такива неща? – попита спокойно той.

Роджър смръщи чело. Погледът на Брайън не му харесваше. В очите на малкото му братче имаше студ, сякаш двамата бяха чужди хора, а не най-близки роднини.

– Съзнавам, че Лилиан беше несправедлива. Струва ми се обаче, че ти не си обмислил сериозно тази важна стъпка. Имаш нужда от жена, но...

Брайън се изтръгна от ръката му.

– Искаш да кажеш, че съм твърде глупав, за да знам какво ми трябва, така ли?

Лилиан се тресеше от смях.

– Отговори ми, Роджър! Нима ще допуснеш брат ти да се ожени за жена от семейство Аскот? Цяла Англия ще ти се смее! Знаеш ли какво ще говорят хората? Ще твърдят, че членовете на семейство Чатауърт вземат само оглозганите кокалчета, които Аскотови благоволяват да им подхвърлят от богатата си трапеза. Аз не можах да имам Гевин, ти не спечели Алисия, а сега изпращаш сакатия си брат, за да се ожени за девствената им сестра!

– Дръж си устата! – изрева Роджър.

– Истината боли – отговори подигравателно Лилиан.

Роджър изскърца със зъби.

– Брат ми няма да се ожени за жена от семейство Аскот.

Брайън се изправи в целия си ръст, макар че едва стигаше до рамото на брат си.

– Ще се ожения за Мери – заяви решително той. Лилиан се изсмя пискливо.

– Трябваше да му дадеш другата. Тя умее да буди мъжкото желание и той щеше да задоволи похотта си с нея, без да помисли за женитба.

– За какво говориш, вещице? – изфуча разярено Брайън. – Коя е другата жена?

Очите на Лилиан, скрити под тънкото було, засвяткаха от дива ярост.

– И ти смееш да ме наричаш вещица! Някога бях толкова красива, че дори не бих погледнала сакат слабак като теб!

Роджър направи крачка към нея и я погледна заплашително.

– Още една дума, и ще обезобразя и другата ти буза! Изчезвай

отгук!

– Попитай го за Алисия! – предложи подигравателно Лилиан и избяга от стаята с грозен смях.

Роджър се обърна отново към брат си и потръпна от студенината в очите му.

– Ти беше обещал да освободиш тази жена още преди седмици – заговори рязко Брайън. – Колко още лъжи си ми наговорил?

– Стига толкова, Брайън – прекъсна го Роджър с мекия тон, който пазеше единствено за брат си и сестра си.

– Аз не съм дете – отвърна ледено момъкът – и не искам да се отнасяш с мен като с някой слабоумен. Мери продължава да бъде твоя пленница, другата жена също е тук. Нищо чудно, че Аскотови искат да ни нападнат. Никога не съм се съмнявал в правотата ти. Бях много щастлив с Мери и престанах да мисля за себе си. Всъщност, винаги съм бил твърде зает със собствените си проблеми и не съм мислил самостоятелно...

– Брайън, моля те...

– Не! – извика малкият брат. – Този път ще ме послушаш. Утре сутринта ще отведе Мери и Алисия при семейството им.

Роджър усети как косите на тила му настръхнаха.

– Няма да го направиш. Те са мои пленници.

– И защо ги доведе тук? – изсъска ядно Брайън. – Защо нападна Стивън Аскот в гръб? Защо беше победен?

Роджър политна, сякаш беше получил шамар в лицето.

– Брайън, как смееш да ми говориш така? След като направих толкова много за теб!

– Съжалявам. Омръзна ми всеки ден да ти благодаря, че си спасил живота ми. Изслужих времето си на малък, послушен брат. Сега съм възрастен човек и вземам решенията си самостоятелно.

– Брайън! – прошепна задавено Роджър. – Никога не съм искал благодарността ти. Вие с Фиона сте моят живот. Нямам никого друго на този свят. Никога не съм искал друго, освен обичта ви.

Брайън въздъхна и гневът му отлетя.

– Знам, братко. Ти беше добър с нас, но сега е време да заживея свой живот. Искам да се ожена за Мери и съм решен да го направя. – Той се обърна към вратата. – Утре сутринта ще отведе двете жени в замяка на Аскот.

Брайън излезе от стаята и Роджър се отпусна тежко в един стол. Беше участвал в много турнири, в много битки, но никога не беше усещал

това безкрайно, мъчително изтощение. Спорът с Брайън отне всичките му сили. Беше видял със собствените си очи как малкият му брат се промени. Сляпото обожание се превърна в съмнение, дори в ярост.

Той се загледа с невидящи очи в шарките на килима. Брайън и Фиона бяха единствените същества на този свят, които бе дарил с любовта си. Тримата заедно имаха достатъчно сили да се бранят от злобата и коварството на Едмънд. Защото се обичаха, защото разчитаха един на друг. Въпреки ангелската си външност, Фиона имаше силен характер и често дръзваше да се опълчи срещу големия брат дори когато беше сама. Брайън обожаваше по-големия си брат и търсеше при него сигурност и уют. Роджър се беше вживял в тази роля и не можеше да се откаже от нея. Той живееше от обожанието на Брайън, а днес, само след един разговор, трябваше да види как това топло чувство изчезва. Нежният, кротък Брайън се бе превърнал в агресивен, изискващ, нахален мъж!

И всичко това заради една Аскот!

Роджър не помнеше кога започна да пие. Имаше достатъчно вино в избата и той опразваше бутилките една след друга. Не съзнаваше какво прави, мислеше само за едно: Аскотови отново го ограбиха, лишиха го от любовта и възхищението на Брайън!

Колкото повече пиеше, толкова по-потискаща ставаше мисълта, че Аскотови му бяха отнели всичко скъпо на този свят. Обезобразената красота на Лилиан беше също позор за него – все пак тя беше роднина. Джудит и Гевин си бяха поиграли жестоко е бедната му снаха. А Стивън му бе нанесъл смъртна обида. Подигравателните думи на благородниците отекваха безмилостно в ушите му: „Чух, че сте поискали ръката на онази красива шотландска наследница. Струваше ли си обаче да нападате Стивън в гръб, за да я спечелите?“

Синът на крал Хенри се бе оженил наскоро за принцеса и кралят забрани на Роджър да участва в свитата на сина му под предлог, че държанието му е било в противоречие с рицарските правила.

Роджър удари чашата си в облегалката на креслото и стъклото се строши в ръцете му.

– В ада да идат дано! – изруга с надебелял език той. Брайън беше решен да пожертва братската си лоялност и любов заради благоволенieto на една Аскот. Роджър си припомни как Алисия му се присмя, как потъпка мъжката му гордост, и гневът му избухна с нова сила. Откъде беше научила този мръсен номер? А Мери беше замаяла главата на Брайън с разкритието си, че не е положила монашески обет. Глупавото му

братче беше повярвало, че голямата есетра на Аскотови е невинна и годна за съпруга. Тази мръсница беше толкова нагла, че измами едно двадесетгодишно момче! Дали се надяваше да си върне свободата? Или беше хвърлила око на семейното им богатство? Аскотови имаха навик да се женят за богаташи.

Роджър стана и едва се задържа на краката си. Той беше настойник на Брайън и беше длъжен да докаже на този малък глупак, че всички жени са мръсници. Лилиан беше мръсница, Алисия не ѝ отстъпваше по нищо. И Мери беше като тях. Никога не беше срещал добра, мила, кротка жена, каквато заслужаваше Брайън.

Роджър излезе е несигурни стъпки от стаята си и изкачи стълбата. Нямаше представа къде отива. Когато стигна до стаята, в която беше затворена Алисия, пред очите му се появи образът на красива гола жена с гарвановочерни коси и дълбоки сини очи. Тялото ѝ обещаваще безумни наслади. Той сложи ръка на резето и в този миг си припомни енергичната брадичка, студенината в погледа. Не беше достатъчно пиян, за да се изложи отново на подигравките ѝ. Никога нямаше да се напие до там, че да я изнасили!

Той изкачи още една стълба и се запъти към покоите на Брайън. За всичко беше виновна уличницата, която се бе облякла като монахиня и бе прелъстила малкия му брат. Утре сутринта Брайън щеше да я отведе в дома на братята ѝ. Щеше да се ожени за една Аскот и да обърне гръб на родния си брат. Като че ли семейство Аскот не беше достатъчно голямо! Защо трябваше да му вземат и Брайън?

Роджър отвори вратата на стаята, в която спеше Мери. Лунната светлина влизаше безпрепятствено през отворения прозорец. На масичката до леглото имаше запалена свещ.

– Кой е? – пошепна уплашено Мери и се надигна.

– Още един Чатауърт – отговори с надебелял език Роджър. – Един от пазачите ти. – Той се изправи до леглото и я огледа изпитателно. Дългата ѝ коса беше сплетена на плитка. Очите ѝ бяха разширени от ужас.

– Лорд Роджър, аз...

– Какво аз? – изфуча разярено той. – Няма ли да ме приемете в леглото си? Аз също съм Чатауърт, значи не съм по-лош от брат си. И аз мога да те освободя, не само Брайън. Ела да видим какво толкова има в теб, та си замаяла главата на брат ми!

Роджър дръпна завивката от ръцете ѝ, очаквайки да види голото ѝ тяло. Но Мери беше по риза и това го раздразни още повече. Повечето

уличници лягаха голи, а тази се правеше на невинна. Мери се сви на кълбо и изпищя уплашено, когато мъжът се нахвърли като звяр отгоре ѝ.

Изнасилването не му достави удоволствие. Трябваше да я набие, за да може да разтвори краката ѝ и да проникне в утробата ѝ. След като задоволи животинската си похот, той блъсна настрана опозореното ѝ тяло, обърна се по гръб и захърка шумно.

Мери не смееше да се помръдне. Чувстваше се нечиста, разбита, обезчестена. Представи си лицата на братята си и потръпна. Как щеше да застане сега пред тях, след като Роджър многократно я беше нарекъл курва? Брайън никога вече нямаше да я погледне, да ѝ заговори...

Тя стана, без да обръща внимание на болките и кръвта по краката си. Облече простата ленена риза, ушита от добродушните сестри в манастира, огледа с невиждащи очи стаята и се запъти към прозореца. Студеният ношен вятър охладя пламналото ѝ лице. Тя вдигна очи към небето в безмълвна молитва. Знаеше, че Бог няма да ѝ прости самоубийството, но нямаше друг изход. Не можеше да си прости, че бе допуснала да поругаят тялото ѝ.

– Сбогом, мили братя – пошепнаха безкръвните ѝ устни. – Сбогом, мили Брайън!

Тя се прекръсти, сложи ръце на гърдите си и скочи. Тялото ѝ се разби на каменните плочи.

Животните в господарския дом усетиха преди хората, че нещо не е наред. Кучетата се разляяха, конете затропаха неспокойно в обора.

Брайън, който също не можеше да спи, наметна един халат и излезе навън. Едно момче от обора мина забързано покрай него и той го улови за рамото.

– Какво се е случило?

– Една жена се е хвърлила от горния етаж! – извика уплашено момчето. – Трябва да намеря лорд Роджър.

Сърцето на Брайън спря да бие. Моля ти се, Господи, нека това не е Мери, нека е другата пленница! – помоли се отчаяно той. Нека е Алисия, жената, която не познавам! Ала още преди да довърши безмълвната си молитва, той вече знаеше коя е мъртвата.

Външно спокоен, той се запъти към другия край на къщата. Знаеше къде е прозорецът на Мери. Проби си път през струпалите се слуги и застана пред трупа.

– Изнасилили са я – прошепна през сълзи една жена. – Вижте колко много кръв...

– Като че ли лорд Едмънд е оживял. А аз бях започнал да вярвам, че братята му са свестни хора...

– Махайте се оттук! – изкрещя гневно Брайън. Никой нямаше право да гледа обезобразеното тяло на любимата му. – Не ме ли чухте? Изчезвайте оттук!

Слугите не бяха свикнали да получават заповеди от малкия брат. Този път обаче усетиха авторитета, който се криеше зад думите му. Изпокриха се в тъмните ъгли и загледаха с любопитство младия господар и жената, която никога не бяха виждали.

Брайън се наведе и покри коленете на Мери с ризата. После изправи главата ѝ, паднала под неестествен ъгъл. Искаше да я занесе сам в къщи, но след няколко безрезултатни опита разбра, че не е достатъчно силен, и се отказа. Телесната му слабост подхрани още повече лудия гняв, който бушуваше в сърцето му. Хората твърдяха, че Мери е била изнасилена от Роджър, но Брайън не им вярваше. Някой от пазачите е бил! – повтаряше си упорито той.

Влезе в къщата и изкачи като в транс стълбите към стаята на Мери. Стражите не искаха да го пуснат да влезе, но той ги отстрани с властен жест. Мъжете протегнаха ръце да го спрат, но като видяха лицето му, се отстраниха безмълвно. Брайън блъсна вратата и влезе в стаята на пленницата.

Роджър лежеше в леглото на Мери и хъркаше оглушително. Брайън застана пред леглото и го погледна втренчено. Леден студ скова душата му. Не беше способен да мисли. Само чувствата, които бушуваха в гърдите му, се сляха в могъщ поток и заглушиха гласа на разума.

С мъртвешко спокойствие той се обърна и взе от масата каната със студена вода. После я изля върху главата на Роджър.

Роджър простена и отвори очи.

– Брайън – проговори сънено той и направи опит да се усмихне, – тъкмо те сънувах.

– Стани! – изрече с мъртвешки глас Брайън.

Роджър скочи от леглото, вече напълно събуден. Беше опитен воин и съумяваше да се владее, когато усетеше опасността.

– Какво се е случило? Да не би Фиона... – Той млькна, огледа стаята и понижи глас: – Къде е отишла онази Аскот?

Лицето на Брайън беше като бяла маска.

– Лежи мъртва на плочите под прозореца.

В очите на Роджър блесна ужас.

– Искях да ти докажа що за жена е тя. Искях да разбереш...

Дълбокият глас на Брайън прекъсна обясненията му.

– Къде си скрил жената на Стивън Аскот?

– Брайън, трябва да ме изслушаш! – прошепна умолително Роджър.

– Да те изслушам? – изфуча момъкът, който започваше да губи самообладание. – А ти чу ли виковете на Мери? Тя беше плаха, кротка жена и съм сигурен, че е пищяла от ужас и болка. Наслади ли се на насилието?

– Брайън...

– Млъкни! Днес каза последните си думи. Ще намеря другата жена, която държиш в плен, и ще напуснем тази къща. – Очите му се присвиха в тесни цепки. – Ако те видя още веднъж, ще те убия!

Роджър падна на леглото като улучен от тежък юмрук. Очите му се замъглиха от болка. Видя как брат му излезе от стаята и отвори уста да извика, но само изхърка задавено. Видя окървавения чаршаф и се опита да си представи жената, която лежеше мъртва на плочките в двора. Какво беше сторил?

Брайън предполагаше къде е скрита Алисия. Сигурно я бяха затворили в стаята, където Едмънд държеше жените си. Стражите не се опитаха да го спрат. Вече всички знаеха за трагедията, разиграла се тази нощ.

Когато Брайън влезе в стаята ѝ, Алисия беше будна и дори облечена. Тя погледна втренчено младия мъж с вкаменено от мъка лице и веднага разбра, че е станало нещо страшно.

– Какво има? – попита с равен глас тя.

– аз съм Брайън Чатауърт – обясни тихо той. – Ще ви отведе при семейството ви. Готова ли сте да ме последвате?

– Сестрата на съпруга ми също е пленница тук. Не мога да тръгна без нея.

Брайън изскърца със зъби.

– Моят брат изнасили Мери и тя се самоуби.

Гласът му беше безизразен, сякаш случилото се не го засягаше, но Алисия веднага усети, че този млад мъж е разтърсен до дън душа. Мери, помисли с болка тя, милата, сладка, вярна Мери!

– Не бива да я оставяме тук. По-добре е да отнесе тялото ѝ в Аскот Касъл.

– Не се тревожете за Мери. аз ще направя всичко, каквото трябва.

Начинът, по който младият мъж каза „Мери“, отвори очите на Алисия.

– Готова съм – промълви тихо тя и тръгна пред него.

Когато излязоха на двора, Брайън се обърна отново към нея:

– Ще ви дам охрана. Мъжете ще ви следват дотам, където желаете да отидете. Или желаете аз лично да ви придружа до замъка на Аскот?

Алисия нямаше нужда от много време, за да вземе решение. Трябваше да склучи мир с клана Макгрегър, преди да види отново Стивън. Трябваше да му докаже, че е достойна за любовта му.

– Трябва да се върна в Шотландия. Нямам нужда от английска охрана. Най-добре е да пътувам сама.

Брайън не възрази. Собствената му болка и омраза владееха всичките му мисли. Кимна й кратко и посочи към оборите.

– Ще имате кон и всичко, от което се нуждаете за пътуването. – Обърна се да си върви, но Алисия улови ръката му.

– Нали ще се погрижите за тялото на Мери?

– Отговарям за това с живота си – рече той и в гласа му имаше смъртоносна решителност. – После ще отмъстя за убийството й.

Алисия смръщи чело. Мери нямаше да хареса тези приказки за отмъщение. Може би тя щеше да почете по-добре паметта на Мери със спасяването на много хора, макар и шотландци.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Алисия доеше кравата на Кирсти, облежната на паянтовата стена на обора. Изведнъж чу шум, който я стресна толкова много, че изпусна кофата и разля млякото. Сто и петдесет фунтовото куче се метна на гърба ѝ и едва не я размаза под тежестта си.

– Раб! – прошепна невярващо тя и прегърна верния си приятел.

– Раб! – засмя се през сълзи тя и целуна муцуната му. – Откъде се появи? А аз си мислех, че си мъртъв!

След минута прозвуча тихо изсвирване и Раб се скова в прегръдката ѝ.

Алисия вдигна глава. Пред нея стоеше Стивън.

– Ще посрещнеш ли и мен като Раб? – попита спокойно той.

Алисия не каза нито дума. Изправи се и се хвърли в прегръдките му. Стивън също не говореше. Целуна я е жаждата, която се бе натрупала в сърцето му, вдигна я на ръце и я понесе към купата сено.

– Не можем да... – прошепна пресипнало Алисия. – Харбен може да влезе и...

Стивън захапа ушенцето ѝ.

– Казах му, че смятат да прекарам остатъка от деня в оргия – засмя се той.

– Наистина ли му каза това?

– Разбира се. – Той свали ризата ѝ и погледна смаяно закръгления корем. Вдигна глава към жена си и в очите му имаше въпрос. Алисия кимна и се усмихна. Радостният мъжки вик стресна кокошките, накацали по гредите на обора, и те се разбягаха ужасено.

– Ще си имаме дете! – Стивън се засмя невярващо. – Значи Харбен е имал право е ужасното си питие!

– Бебето беше вече на път, когато срещнахме Кирсти и Доналд – обясни щастливо Алисия.

Стивън притисна голото ѝ тяло към своето и прошепна зарадвано:

– Значи и аз съм участвал в създаването му, не само горчивата отвара на Харбен...

След много, много време той я погледна сериозно и каза:

– Алисия, аз те обичам и най-голямото ми желание е ти също да ме обичаш.

– Разбира се, че те обичам, глупчо! Как мислиш, защо главата ми се

замайва и стомахът ме присвива, когато си наблизо? А когато научих, че си бил в двора на крал Хенри и си молил за справедливо отношение към шотландците, едва не полудях от радост. Единствената причина, поради която тръгнах с Роджър Чатауърт, беше желанието ми да та докажа, че не съм такава егоистка, за каквато ме мислиш. Готова съм на всичко, за да запазя любовта ти.

– Не бих казал, че бягството с най-злия ми враг е особено добро доказателство – усмихна се Стивън и сложи ръка на корема ѝ. Изведнъж я погледна уплашено. Коремът ѝ потрепна и той усети бързо движение. – Какво беше това? – В гласа му имаше истински страх.

– Нещо ме ритна – отговори учудено Алисия. – Сигурно бебето е пожелало да се включи в разговора ни.

Стивън се отдръпна настрана и помилва почтително корема ѝ.

– Знаеше ли за бебето, когато избяга от мен само защото онази малка мръсница беше седнала в скута ми?

– О, Стивън, не ми напомняй за онази нощ! Не аз те напуснах, а ти мен!

– Исках да ти докажа, че и аз струвам нещо. Затова отидох в двора на Хенри.

– А аз помислих, че вече не ме искаш! Да, вече знаех за бебето. Джудит ми отвори очите.

Стивън полегна до нея и отново помилва корема ѝ.

– Радваш ли се, че ще си имаме дете? – попита тихо тя.

– Малко ме е страх. Нали знаеш, че Джудит загуби първото си бебе? Не искам и с теб да се случи същото.

Алисия се засмя самоуверено.

– Нищо няма да ми се случи. Нали ще бъдеш до мен, за да ме пазиш?

– Да те пазя? – погледна я изненадано той. – Та ти никога не ме слушаш, камо ли пък да направиш онова, което ти казвам! Упояваш ме, бягаш посред нощ от дома на семейството ми, вслушваш се в лъжите на Роджър Чатауърт...

Алисия сложи пръст на устните му.

– Аз те обичам, Стивън. Обичам те безкрайно много и се нуждая отчаяно от теб. Нуждая се от силата ти, от практичния ти ум, от лоялността ти, от уменията ти да вдвояваш мир. Ти ще пазиш и мен, и клана ми от война с враговете. Ти ме накара да разбера, че не всички англичани са глупави, алчни, лъжливи...

Стивън затвори устата ѝ с целувка.

– Не разваляй отново всичко – проговори развеселено той. – Аз също те обичам. Обикнах те в мига, когато те видях с клана ти. Тогава за първи път разбрах, че си много повече от красивото си тяло.

Очите на Алисия засвяткаха дяволито.

– Значи си ме обикнал едва в Шотландия?

Стивън избухна в смях и кимна.

– Знаеш ли, че утре сутринта ще се срещна с Макгрегър? – Тя вдигна лице към неговото и го целуна.

Стивън се дръпна като опарен.

– Проклятие! – изрева ядно той. – Пак ли започваш? Сигурно ще се срещнете на тайно място!

– Естествено. Не мога да предложа на целия си клан да ме придружи на срещата.

Стивън затвори очи, за да се овладее.

– Няма да се срещаш сама с този мъж. Забранявам ти.

Алисия го изгледа невярващо.

– Какво? Ти ми забраняваш? Как смееш! Забрави ли, че аз съм господарката на клана Макарън? Аз наистина те обичам, но това не ти дава право да се месиш в задълженията ми като глава на клана!

– Няма ли най-последно да млъкнеш? – изфуча разярено той. – Още ли продължаваш да мислиш, че съм твой враг? Опитай се поне да ме изслушаш. Кой знае за срещата?

– Харбен. Той я уреди. Не казахме дори на Неста, за да не будим напразни надежди.

– Напразни надежди! – повтори гневно Стивън. – Това ли е всичко, за което мислиш? За благо и страданията на другите!

– Казваш го така, сякаш върша зло!

– В твой случай е точно така. Ти си прекалено безкористна, Алисия. Забравяш себе си и на няколко пъти едва не пострада сериозно. Трябва най-последно да проумееш, че си длъжна да мислиш и за себе си.

– Нали го правя! Искам мир за клана си.

Стивън я гледаше е безкрайна любов.

– Много добре. Тогава ще ме изслушаш. Съгласила си се да се срещнеш с Макгрегър на тайно място, вероятно в мъглата преди разсъмване. За срещата знаете само ти и Харбен. Ами ако Макгрегър е решил да сложи край на дълголетната вражда между клановете, като убие господарката на Макарън?

– Това е обида! – изсъска ядно Алисия. – Ние имаме примирие. Макгрегър никога не би постъпил така подло.

– Не си ли спомняш, че само преди шест месеца този човек беше твой смъртен враг? – попита укорно Стивън и поклати глава. – Няма да отидеш сама на срещата. Аз ще те придружа.

– Не можеш! – избухна Алисия. – Той ми изпрати послание, в което настоява да отида сама.

– И без това няма да си сама, а с детето в утробата си. Какво значение има, че ще дойде още един?

– Стивън... – прошепна умолително Алисия.

– Не! – изрева ядно той. – Този път ще се подчиниш на волята ми. Разбрахме ли се?

Алисия въздъхна примирено и кимна с глава. Нямаше смисъл да го разубеждава. А и дълбоко в себе си изпитваше радост, че няма да бъде сама.

Мястото, където трябваше да се състои срещата, беше точно както го бе описал Стивън – усамотено, заобиколено със стръмни скали, забулено от гъсти мъгли.

Стивън слезе от коня си и веднага усети в тила си острието на меч.

– Кой си ти? – попита дълбокият глас на Макгрегър зад гърба му.

– Дойдох, за да пазя жена си – отговори спокойно Стивън. – Тя може да е господарка на клана Макарън, но аз не ѝ позволявам да се среща сама с чужди мъже.

Макгрегър се обърна и изгледа смяно високата, стройна и чудно красива жена, която успокояваше с шепот грамадното куче, готово да се хвърли срещу него. После се засмя весело и прибра меча си в ножницата.

– Не мога да ти се сърдя, момко. Вероятно си имал предвид съвсем друг вид защита.

Стивън се обърна и погледна Макгрегър право в очите.

– Ще я защитавам във всяко отношение – отговори твърдо той. Макгрегър отново се изсмя.

– Елате тук и седнете. Тъкмо размишлявах как бихме могли да постигнем мир между двата клана. Тъкмо обмислях една възможност... – Той погледна с възхищение Алисия, която се разположи удобно на гладката скала. – Отдавна нямам съпруга. Ако знаех каква жена е господарката на Макарън, щях да поискам ръката ѝ.

Стивън застана зад жена си и сложи ръце на раменете ѝ с жест на собственик.

– Тя е вече омъжена и аз съм готов да се бия с всеки, който посмее да...

– Стига толкова! – прекъсна го решително Алисия и блъсна ръцете му. – Изпъчили сте се като два разгонени елена, които се готвят да се ударят с рогата си. Стивън, ако не се държиш прилично, ще те изпратя при Харбен!

Макгрегър избухна в луд смях.

– Чуйте ме и вие, Лаклан! Искам веднага да разберете, че господарката на клана Макарън е много повече от едно красиво тяло. Ако не желаете да преговаряте сериозно, по-добре ми изпратете някого от вождовете си!

Този път се изсмя Стивън.

Лаклан Макгрегър вдигна високо едната си вежда.

– Май не си много за завиждане, момко – промърмори е усмивка той.

– Тя си има и добри страни, които компенсират лошите – отговори равнодушно Стивън.

Алисия не го слушаше.

– Дейви – прошепна с болка тя.

Стивън я погледна втренчено и започна да разбира.

– Той се опита да ни убие – възрази тихо той, но погледът ѝ го накара да замълчи. Тогава той разбра какво е искала да каже жена му: кръвта вода не става.

Той се обърна отново към Макгрегър:

– Съпругата ми има по-голям брат, мисля, че има двадесет години. Момчето е лудо от ревност. Вместо да остане при клана, чийто господар е сестра му, е предпочел да се скрие някъде в планините. Преди известно време се опита да ни убие.

Макгрегър смръщи чело и го погледна замислено. След малко кимна с глава.

– Разбирам как се чувства момчето. На негово място и аз бих постъпил така.

– Разбираш го! – избухна Алисия. – Аз съм глава на клана, а това означава, че съм и негова господарка. Трябваше да приеме решението на баща ни. На негово място аз изобщо нямаше да се протия.

– Разбира се – усмихна се Лаклан. – Но вие сте жена. – Той ѝ обърна гръб, за да не слуша протестите ѝ.

При думите на Макгрегър Стивън се усмихна зарадвано. Беше си намерил съюзник.

– Аз имам дъщеря – продължи Лаклан. – Шестнадесетгодишна. Красива, мила и добра. Бърза и гъвкава. – Той се обърна отново към Алисия: – Може би ще успеем да уредим сватбата.

– Какво друго можете да ми предложите освен скъпоценната си дъщеря? – попита делово Алисия.

Лаклан трепна, но не възрази. След малко отговори:

– Той няма да стане глава на клана ми, но ще бъде един от вождовете ми. Това е повече, отколкото има сега. Като зет на господаря брат ти ще има особени привилегии.

– Момчето е с гореща кръв – напомни му Стивън. – Затова и Джейми Макарън не го е избрал за глава на клана си.

– Ти не го познаваш – възрази сърдито Алисия. – Откъде знаеш що за човек е?

– Имам уши – отговори кратко Стивън и отказа повече обяснения.

– Аз ще се справя с него – заяви самоуверено Лаклан. Дори да умра преждевременно като Джейми и момчето ще бъде под строг надзор. Ще го държа постоянно близо до и ще го науча да се държи като истински вожд. Предпочитам да имам за зет буен млад мъж, отколкото кротка овчица. – Той се усмихна на Алисия. – Всъщност, това важи и за мъжете, и за жените.

– Аз мога да гарантирам за темперамента на Макарън – намеси се през смях Стивън.

– Вярвам ви – отговори сериозно Макгрегър. – Ако Дейви прилича поне малко на сестра си, сигурно ще направи дъщеря ми щастлива.

– Какво ще каже кланът ви, когато приемете в семейството си един Макарън? – попита също така сериозно Стивън.

– Никой няма да посмее да възрази, но Дейви ще види звезди перед бял ден. Да се надяваме, че ще се справи.

Алисия се изправи като свещ.

– Моят брат е по-добър от всеки Макгрегър.

Лаклан се засмя сърдечно и протегна ръка на Стивън.

– Сделката ще стане. – Той помълча малко и се обърна към Алисия: – А сега, скъпа моя, искам да получа обезщетение за буквата А, която винаги ще нося на рамото си за спомен от вас. – Той я грабна в прегръдката си и я целуна страстно по устата.

Алисия погледна бързо към съпруга си, уплашена от очаквания изблик на ревност, но Стивън ги наблюдаваше с видимо одобрение. Макгрегър се сбогува сърдечно, метна се на коня си и се отдалечи в мъглата. Стивън прегърна Алисия и двамата стояха дълго неподвижни, без да

говорят. Накрая Алисия се обърна към мъжа си и очите ѝ засвяткаха дяволито.

– Искам винаги да помниш, че аз съм господарката на клана Макарън!

Стивън се усмихна лениво.

– Смятам да променя това.

– Какво искаш да кажеш?

– Нима не съм ти казал, че помолих краля да промени името ми?

Алисия го изгледа слисано.

– Вече се казвам Стивън Макарън. Харесвам ли ти повече така?

Алисия го прегърна и покри лицето му с целувки.

– Обичам те, обичам те! Ти си Макарън! Това ще докаже на клана ми, че може да ти има доверие.

Стивън се засмя и я притисна до гърдите си.

– Те не се съмняват в мен. Само ти ме подозираш. – Той я прегърна още по-силно. – Алисия, ние с теб не сме врагове. От днес нататък ще гледаш на мен само като на свой съюзник.

– Ти си Стивън Макарън... – прошепна почтително тя.

Стивън помилва косата ѝ.

– Всичко ще бъде добре. Ще намеря Дейви и...

– Ти ще го намериш! – изфуча сърдито Алисия. – Той е мой брат.

– Когато се срещнахте за последен път, той се опита да те убие!

Алисия махна пренебрежително е ръка.

– Тогаваше сърдит. Семейството ми е много избухливо. Когато научи за плана ми, гневът му ще отлети. Предстоящата женитба с наследницата на Макгрегър ще му замае главата.

– Твоят план! А аз си мислех, че решението беше общо.

– Може би си прав. Въпреки това Дейви ще послуша мен, а не теб.

Стивън понечи да каже нещо, но размисли и я целуна.

– Нека продължим този спор по-късно. Усещам, че нещо става между нас.

Алисия го погледна невинно.

– Бебето отново се обажда, нали?

Стивън я улови за косата и отметна главата ѝ назад.

– Каж ми, как се чувстваш, когато целуваш Макарън?

– Аз съм Макарън! – отговори сърдито тя. – Аз...

Но не можа да каже нищо повече, защото ръката на Стивън се плъзна към коляното ѝ...

КРАЙ

© 1982 Джуд Деверо
© 1998 Ваня Пенева, превод от английски

Jude Deveraux
Highland Velvet, 1982

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:
Издаелство „Ирис“ 1998
Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова
ISBN 954-455-030-8

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10522>]